

КНИГА ВТОРА ОТ ПОРЕДИЦАТА

ПЕТАТА
ВЪЛНА

БЕЗКРАЙНОТО МОРЕ

Р И К Я Н С И

ЕГМОНТ

РИК ЯНСИ БЕЗКРАЙНОТО МОРЕ

Превод: Ангел Ангелов

chitanka.info

Как прочистваш Земята от седем милиарда души?

Като унищожил тяхната човечност.

Каси Съливан и нейните приятели успяха да преживеят първите четири вълни, изпратени от Другите. Човешката раса вече е почти унищожена, а Петата вълна идва. И сега пред Каси, Бен и Рингър стоят две възможности: да се свият на тихо и топло, за да преживеят зимата и да се надяват, че Ивън Уолкър ще се завърне, или да се отправят в търсене на други оцелели, преди нашествениците да атакуват отново. А атаката е неизбежна.

Никой не е виждал дълбините, до които Другите са се докоснали, но и Другите никога не са си и представяли висините, до които човечеството може да достигне във финалната битка между живота и смъртта, надеждата и отчаянието, любовта и омразата.

На Санди, пазителката на безкрайността.

*Щедростта ми е без бряг
като морето, но и любовта ми
е също тъй без дъно като него
и колкото по-щедро те дарявам,
със толкова повече любов оставам!...*

из „Ромео и
Жулиета“
Уилям Шекспир

ЖИТОТО

Няма да има жътва.

Пролетта събуди спящите стебла и яркозелените им стръкове започнаха да се промушват през влажната пръст и да се надигат като сънливци, протягащи се след дълга дрямка. Когато пролетта отстъпи на лятото, яркозелените стебла потъмняха, пожълтяха, а след това станаха златистокафяви. Дните станаха по-дълги и горещи. Дебелите грамади от въртящи се черни облаци носеха дъжд, а кафеникавите стръкове лъщяха в сумрака, стаен под тъмния балдахин на небето. Житото се надигаше и зреещите му класове се огъваха под прерийния вятър, като накъдрена завеса, като безкрайно, люлеещо се море, което се простираше до хоризонта.

Беше жътва, а нямаше нито един фермер, който да откъсне някой житен клас от стъблото, да го стрие между мазолестите си ръце и да издуха плявата, за да я отдели от зърното. Нямаше жътвар, който да съвче зърната и да усети как деликатната им кожа се спуква между зъбите му. Фермерът беше умрял от чумата, а останалите от семейството му бяха избягали в най-близкия град, където и те бяха загинали заедно с милиардите други, погубени от Третата вълна. Сега старата къща, построена от дядото на фермера, беше като безлюден остров, заобиколен от безкрайно, кафяво море. Дните започнаха да намаляват, нощите станаха студени и житото започна да поляга под сухия вятър.

То беше оцеляло след градушките и гръмотевиците на летните бури, но късметът нямаше да го спаси от студа. Когато бежанците се подслониха в старата къща, житото вече беше мъртво, смачкано от твърдия юмрук на сланата.

В края на този последен земеделски сезон, петима мъже и две жени, които не се познаваха помежду си отпреди, сега се оказаха свързани от негласното обещание, че и най-незначителният измежду тях е толкова важен, колкото и всички, взети заедно.

Мъжете се редуваха да стоят на пост на верандата. През деня безоблачното небе беше с блестящ, яркосин цвят, а спусналото се ниско над хоризонта слънце обагреше матовокафявото жито с лъскаво златни нюанси. Нощите не идваха спокойно, а сякаш се сгромолясваха гневно върху земята и под звездната светлина златистокафявото жито започваше да искри с цвета на полирано сребро.

Механизираният свят беше мъртъв. Бреговете бяха опустошени от земетресения и вълни цунами. Чумата беше покосила милиони.

Мъжете на верандата гледаха житото и се чудеха какво ли още предстои.

Рано един следобед, мъжът, който беше на пост, видя морето от жито да се разделя, някой се приближаваше към фермерската къща, пробивайки си път през класовете. Той извика на останалите вътре и една от жените излезе, застана до него на верандата и двамата заедно наблюдаваха как високите стъбла изчезват в кафявото море, сякаш самата земя отдолу ги засмуква. Кой или какво предизвикваше това не можеше да се види над житните класове. Мъжът слезе от верандата. Насочи пушката си към житото. Стоеше на двора и чакаше, жената чакаше на верандата, а останалите чакаха вътре в къщата, притиснали лица към прозорците. Никой не продумваше. Чакаха житната завеса да се вдигне.

Когато това стана, се появи едно дете и тишината на очакването беше нарушена. Жената изтича от верандата и блъсна дулото на пушката надолу.

— *Той е просто дете. Би ли застрелял дете?*

Лицето на мъжа се изкриви от нерешителност и от усещането, че всичко онова, което преди беше приемал за даденост, сега беше изкривено.

— *Откъде да знаем? —* попита той жената. — *Как можем да сме сигурни в каквото и да било?*

Детето се препъна и падна. Жената се затича към него и го взе в обятията си, притискайки мръсното лице на момчето към гърдите си, а мъжът с пушката препречи пътя ѝ.

— *Той замръзва. Трябва да го вкараме вътре.*

Тогава мъжът усети силен натиск в гърдите си. Той се почувства смазан между онова, което светът е бил, и това, в което се бе

превърнал, между човека, който той самият е бил преди, и онзи, който бе сега, и цената на всички неизречени обещания натежа в сърцето му.

— *Той е просто дете. Би ли застрелял дете?*

Жената мина покрай него, изкачи се нагоре по стъпалата към верандата и влезе в къщата. Мъжът сведе глава, сякаш се молеше, после я вдигна нагоре, сякаш в неизречена молба. Изчака още няколко минути, за да види дали някой друг няма да се появи от житата, защото му се струваше невероятно, че едно хлапе може да оцелее толкова дълго само и беззащитно, без някой да го закриля. Как беше възможно нещо такова?

Когато влезе във всекидневната на старата фермерска къща, той видя жената да държи детето в скута си. Тя го беше увила в одеяло и му бе дала вода. Малките зачервени и премръзнали пръстчета на момчето стискаха чашата. Останалите се бяха събрали в стаята и никой не продумваше, а само гледаха детето, онемели от изненада.

Как нещо такова беше възможно?

Детето изскимтя. Очите му се местеха от лице на лице в търсене на нещо познато, но всички те бяха чужди за него, както бяха чужди и помежду си, преди да настъпи краят на света. Момчето изплака, че му е студено и че има лоша рана на гърлото, която го боли.

Жената, която го държеше, го подкани да отвори уста. Тя видя възпалената тъкан в задната част на устата на детето, но не видя тънката като косъм жица близо до отвора на гърлото му. Не можеше да види миниатюрната капсула, свързана към края на жицата. Когато се наведе, за да надникне в устата на детето, тя не можеше да знае, че устройството вътре в него е настроено да открива въглеродния диоксид в дъха ѝ.

Нашият дъх беше спусъка.

Нашето дете — оръжието.

Експлозията изпари мигновено старата фермерска къща.

За житото беше нужно малко повече време. От къщата, допълнителните постройки или силоза, който през всичките предишни години беше пълен с изобилна реколта, не беше останало нищо. Но сухите, жилави стъбла, които бяха погълнати от огъня, се превърнаха в пепел и когато по залез острият, северен вятър връхлетя прерията, той повдигна пепелта в небето и я разнесе на стотици километри, преди тя

да се спусне надолу като сиво-черен сняг, който безразлично се сипеше върху неплодната земя.

ПЪРВА КНИГА

I

ПРОБЛЕМЪТ НА ПЛЪХОВЕТЕ

1.

Светът е часовник, който се върти на обратно.

Чувам го в ледените пръсти на вятъра, които драскат по прозореца. Усецам мириxa му в плесенясалия килим и гниещите тапети на стария хотел. Чувствам го в повдигането на гърдите на Малката, докато спи. Туптенето на сърцето ѝ, ритъмът на дишането ѝ, което затопля ледения въздух — те са часовникът, чиято пружина се развива.

В другия край на стаята Каси Съливан стои на пост край прозореца. Лунната светлина се процежда през малката цепнатина в завесите зад нея и осветява струйките пара от замръзалия ѝ дъх, които бликат от устата ѝ. По-малкият ѝ брат спи в най-близкото до нея легло — малка топка под купчината завивки. Главата ѝ се върти като някакво махало, докато погледът ѝ се мести между прозореца и леглото. Въртенето на главата ѝ, ритъмът на дишането ѝ, както и това на Фъстъка, на Малката и моето собствено — всичко това отбелязва времето на развиващата се часовникова пружина.

Измъквам се от леглото. Малката простенва насън и се заравя по-дълбоко под завивките. Студът се процежда надолу и стяга гърдите ми, макар че съм напълно облечена, с изключение на ботушите и анорака, които вземам от долния край на леглото. Съливан ме наблюдава, докато навличам ботушите си, и после, когато отивам до килера за раницата и пушката. Присъединявам се към нея до прозореца. Имам чувството, че трябва да кажа нещо, преди да изляза. Може да не се видим повече.

— Разделяме се, значи — казва тя. Хубавата ѝ кожа проблясва под млечнобялата светлина, а луничките върху носа и страните ѝ сякаш се носят във въздуха.

— Аха — намествам автомата върху рамото си.

— Знаеш ли, за Дъмбо ми е ясно — заради големите уши. А Фъстъка, защото Сам е толкова малък. За Малката също разбирам. Виж, това за Зомби не ми е много ясно — Бен не ще да ми каже откъде идва. Предполагам, че прякорът на Кекса има нещо общо с това, че той е нисък и дундест. Но защо Катализатора?

Усецам накъде бие. Като изключим Зомби и братчето ѝ, тя вече няма доверие на никого. Име като Катализатора събужда параноята ѝ.

— Аз съм човек.

— Аха — тя поглежда през цепнатината между завесите към паркинга два етажа по-долу, покрит с проблясващ лед. — Така ми каза и един друг човек. И като пълна глупачка, аз му повярвах.

— Не си била чак такава глупачка, като се имат предвид обстоятелствата.

— Не се преструвай, Катализатор — сопва се тя. — Знам, че не ми вярваш за Ивън.

— На *теб* вярвам. Неговата история обаче не се връзва.

Отправлям се към вратата, преди тя да се е нахвърлила отгоре ми. По-добре човек да не предизвиква Каси Съливан по темата за Ивън Уокър. Не я виня за това. Ивън е нейният малък клон над пропастта, в който се е вкопчила, и това, че вече го няма, само я кара още по-здраво да се вкопчва в него.

Малката не издава никакъв звук, но усецам погледа ѝ върху себе си — знам, че е будна. Връщам се при леглото.

— Вземи ме с теб — прошепва тя.

Поклащам глава. Говорили сме за това стотици пъти.

— Няма да отсъствам дълго. Само два дни.

— Обещавах ли?

Няма начин, Малката. Обещанията са единствената останала разменна монета. Трябва да бъдат използвани разумно. Долната ѝ устна потреперва, в очите ѝ има влага.

— Хей — меко ѝ казвам аз. — Какво ти казах за това, войнико? — възпирам желанието си да я докосна. — Кое е най-важното нещо?

— Да не се оставяме на лошите мисли — послушно отвърща тя.

— Защото лошите мисли правят какво?

— Правят ни мекушави.

— А какво става, когато сме мекушави?

— Умираме.

— А искаме ли да умрем?

— Още не — поклаща глава тя.

Докосвам лицето ѝ. Бузите ѝ са студени, покрити с горещи сълзи. *Още не.* Според часовника, който отмерва изтичащото време на човечеството, това малко момиче вероятно е достигнало средната си възраст. Двете със Съливан сме стари. А Зомби? Той е направо изкопаемо.

— Започнах да си мисля, че си променила решението си — казва Зомби и в тъмните му очи сякаш проблясва присмех, но може и да е от треската.

Поклащам глава.

— Малката.

— Тя ще се оправи — той пуска в ход убийствената си усмивка, за да ме успокои.

Зомби не може да оцени напълно колко безценни са обещанията, иначе нямаше да ги раздава така небрежно.

— Не за Малката се безпокоя. Изглеждаш ужасно, Зомби.

— Заради времето е. Действа ми ужасно — на устните му отново проблясва усмивка. — Някой ден все ще се усмихнеш на нещо, което кажа, редник Катализатор, и тогава светът ще се пречупи на две.

— Не съм готова да поема тази отговорност.

Той се засмива и аз сякаш чувам гъргоренето дълбоко в гърдите му.

— Ето вземи — той ми подава още една брошура за пещерите.

— Имам си вече — казвам му аз.

— Вземи и тази, в случай че я загубиш.

— Няма да я загубя, Зомби.

— Ще изпратя Кекса с теб — отбелязва той.

— Не, няма.

— Аз съм шефът и ще го направя.

— Кекса ти е нужен повече тук, отколкото на мен там, отвън.

Той кимва. Знаел е, че няма да се съглася, но не е могъл да се съдържи да направи още един последен опит.

— Може би трябва да се откажем — предлага той. — Искам да кажа, тук не е чак толкова зле. Има хиляди дървеници, няколкостотин плъха и две дузини трупове, но пък гледката е фантастична...

Той поглежда към брошурата в ръката си. *Двадесет и три градуса през цялата година!*

— Докато не ни затрупа снегът или температурите не паднат отново. Положението не може да продължава по този начин, Зомби. Вече се задържахме тук твърде дълго.

Не го разбирам. Водихме безкрайни спорове и сега той иска да продължи. Понякога се чудя на Зомби.

— Трябва да рискуваме и ти знаеш, че не можем да го направим слепешката — продължавам аз. — Има вероятност в тези пещери да се крият и други оцелели и те може да не са готови да постелят червен килим, за да ни посрещнат — особено, ако са се срещали с някои от заглушителите на Съливан.

— Или новобранци като нас — добавя той.

— Така че ще поогледам и ще се върна след два дни.

— Гледай да си изпълниш обещанието.

— Това не е обещание.

Няма какво повече да си кажем. Има още милион неща, за които трябва да поговорим. Това може да е последният път, когато се виждаме. Той също си го мисли, защото казва:

— Благодаря ти за това, че спаси живота ми.

— Вкарах куршум в ребрата ти и сега може да умреш.

Той поклаща глава. Очите му блестят от треската. Устните му са сиви. Защо са го нарекли Зомби? Беше като някаква зла поличба. Първия път, когато го видях, той правеше лицеви опори на двора върху кокалчетата на ръцете си. Лицето му беше изкривено от гняв и болка, върху асфалта под юмруците му се стичаше кръв.

„Кой е този?“ — попитах аз. „Името му е *Зомби*.“ Казаха ми, че се е борил с чумата и е оцелял, но аз не им повярвах. Никой не побеждава чумата. Чумата е като смъртното наказание. Над него се беше навел Резник, сержантът, който обучаваше новобранците, и крещеше колкото му глас държи, а Зомби, облечен в безформения син гащеризон, беше стигнал до точката, в която дори само още една опора изглежда невъзможна. Не знам защо се изненадах, когато той ми нареди да го застрелям, за да може да спази неизпълнимото обещание, което беше дал на Фъстъка. Когато гледаш смъртта в очите и тя мигне първа, нищо не изглежда вече невъзможно. Дори четенето на мисли.

— Знам какво мислиш — казва той.

— Не. Не знаеш.

— Чудиш се дали трябва да ме целунеш за сбогом.

— Защо го правиш? — питам аз. — Защо флиртуваш с мен?

Той свива рамене. Усмивката му е разкривена като тялото му, облеgnато на гишето.

— Това е нещо нормално. Не ти ли липсват нормалните неща? — пита той и очите му се впиват дълбоко в моите, винаги търсеци нещо, така и не разбрах какво. — Нали се сещаш — крайпътните заведения за бързо хранене, филмите в събота вечер, сладоледените сандвичи и постоянното ровене в Туитър?

— Не използвах Туитър — поклатих глава аз.

— Фейсбук?

Започна леко да ми писва. Понякога ми е трудно да си представя как Зомби е оцелял чак досега. Да копнееш за нещата, които сме загубили, е същото като да се надяваш за неща, които никога няма да се случат. И двете са задънени улици, водещи до отчаянието.

— Това не е важно — отвърщам аз. — Нищо от това не е важно вече.

Смехът на Зомби се разнася дълбоко от гърдите му. Той стига с бълбукане до повърхността като парата на някой горещ извор и в следващия миг аз вече не съм ядосана. Знам, че той вкарва в действие чара си и въпреки че го осъзнавам, по някакъв начин той продължава да ми въздейства. Още една от причините, поради които намирам Зомби за малко изнервящ.

— Странно е — казва той, — как преди смятахме, че всичко това има значение. Знаеш ли какво наистина има значение? — той очаква отговора ми и аз имам усещането, че се готви да си направи майтап с мен, затова не казвам нищо. — Вторият звънец.

Пак ме прекара. Знам, че е замислил някаква манипулация, но се чувствам безпомощна да го спра.

— Вторият звънец?

— Най-обикновеният звук в света. И когато всичко това свърши, ще има отново последни звънци — той подчертава думите си, може би се безпокои, че не съм го разбрала. — Помисли си само! Как вторият звънец удря отново и всичко се завръща към нормалното. Хлапетата тичат за час, седат отегчени на чиновете си и чакат последния звънец за деня, представяйки си какво ще правят тази нощ, този уикенд и през

следващите петдесет години. И те като нас ще учат за природните бедствия, болестите и световните войни. Нали се сещаш, ще им казват „Когато дошли извънземните, загинали седем милиарда души.“ И тогава звънецът ще извънни и всички ще отидат да обядват и да се оплакват, че картофените кюфтета са недоизпечени. Ще казват нещо от сорта на: „Лелее, седем милиарда — това е много нещо. Тъжна работа. Ще ги изядеш ли всичките тия кюфтета?“ *Това е нормално. Това има значение.*

Значи, не е било шега:

— Недоизпечени картофени кюфтета?

— Добре де, ясно. Всичко това е безсмислено, а аз съм идиот.

Той се усмихва. Зъбите му изглеждат много бели сред мръсната му брада и сега се сещам за това, че говореше за целувки. Чудя се дали четината върху горната му устна ще гъделичка.

Отблъсквам тази мисъл. Обещанията са безценни, а целувката също е един вид обещание.

2.

Ярката звездна светлина прорязва тъмнината и обагрят магистралата в перлено бяло. Сухата трева свети, голите дървета проблясват. Като се изключи вятърът, който свисти над мъртвата земя, светът е потънал в тишината на зимата.

Приклякам до един джип и хвърлям последен поглед назад към хотела — безличен двуетажен бял правоъгълник сред други безлични бели правоъгълници, само на шест километра от огромната дупка, която някога беше „Кемп Хейвън“. Кръстихме го хотел „Уокър“, в памет на създателя на тази огромна дупка. Съливан ни каза, че хотелът е бил предварително уговорен за срещата ѝ с Ивън. Мнението ми беше, че е твърде близо до местопрестъплението, твърде трудно за отбраняване, а и така или иначе Ивън Уокър беше мъртъв. Напомних на Зомби, че за среща са нужни двама души. Мнението ми беше отхвърлено. Ако Уокър наистина е бил един от тях, той може да е намерил начин да оцелее.

— Как? — попитах аз.

— Имаше евакуационни капсули — отвърна ми Съливан.

— Е и?

Веждите ѝ се събраха. Тя си пое дълбоко дъх.

— И... той може да се е измъкнал с някоя от тях.

Погледнах я. Тя отвърна на погледа ми. Нито една от двете ни не каза нищо. Тогава Зомби рече:

— Е, така или иначе трябва да се подслоним някъде, Катализатор — тогава още не беше намерил брошурата за пещерите. — А и трябва да му дадем възможност да докаже невинността си.

— Каква невинност? — попитах аз.

— Да докаже, че е този, който казва, че е — Зомби погледна Съливан, която продължаваше да ме гледа гневно. — И да удържи обещанието си.

— Той обеща, че ще ме намери — обясни ми тя.

— Видях товарния самолет — казах аз. — Не видях евакуационна капсула.

Съливан се изчерви под луничките си.

— Само защото ти не си я видяла...

— В това няма смисъл — обърнах се към Зомби. — Същество от раса, хиляди години по-напреднала от нашата, се обръща срещу собствения си вид... по каква причина?

— Не съм осведомен каква е причината — отвърна Зомби с полуусмивка.

— Цялата му история е странна — продължих аз. — Чисто съзнание, обитаващо човешко тяло — ако не им трябва тела, значи, не им трябва и планета.

— Може би планетата им трябва за нещо друго — мъчеше се да ме убеди Зомби.

— Като например какво? Да отглеждат добитък? Място за почивка?

Нещо друго ме тревожеше — някакъв досаден гласец, който ми повтаряше „*тук нещо друго не е наред*“. *Нещо не се връзва*. Но не можех да разбера какво точно е то. Всеки път, когато се опитвах да го открия, то ми се изплъзваше.

— Нямах време да навлизаме в подробности — сопна се Съливан. — Бях се съсредоточила да измъкна братчето си от лагера на смъртта.

Заряхах темата. Имах чувството, че главата ѝ всеки момент ще избухне.

Сега, когато за последен път поглеждам назад, мога да различа силуета на същата тази глава, очертан на прозореца на втория етаж на хотела, и това е лошо, наистина лошо — така тя е лесна мишена за снайперист. Следващият заглушител, когото Съливан срещне, може и да не се окаже толкова влюбен, колкото първия.

Спуснах се бързо към тясната редица дървета край пътя. Сковани от леда, есенните останки хрущят под обувките ми. Листа, свити като юмруци, боклуци и човешки кости, разхвърляни от мършоядите. Студеният вятър носи слабия мирис на дим. Светът ще гори в продължение на стотици години. Огънят ще погълне нещата, които сме направили от дърво, пластмаса, гума и плат, след това водата, вятърът и времето ще стрият камъка и стоманата на прах. Колко объркващо е това, че си представяхме как градувете ни ще бъдат опожарени от извънземни бомби и смъртоносни лъчи, когато всичко, от което те са се нуждаели, е Майката природа и времето.

И според Съливан — човешки тела, макар че пак според Съливан, те не се нуждаят от тела.

Виртуалното съществуване не изисква физическа планета...

Когато за пръв път казах това, Съливан не искаше да ме слуша, а Зомби се държеше така, сякаш това няма значение. Той казва, че каквато и да е причината, важното е, че искат да избият всички ни. Всичко останало са просто празни приказки.

Може би. Но аз не мисля така.

Заради плъховете.

Забравих да кажа на Зомби за плъховете.

3.

Преди изгрев-слънце достигам до южните покрайнини на Урбана. Това е половината от пътя, движа се точно по график.

От север се бяха дотъркаляли облаци. Слънцето изгрява под тях и оцветява долната им част в блестящо тъмнопурпурно. Ще се изкатеря на дърветата, за да се скрия до падането на нощта. След това ще тръгна по откритите поля на запад от града и ще се моля облачната покривка да се задържи известно време, поне докато не стигна отново до магистралата от другата страна. Заобикалянето на Урбана ще добави още няколко километра, но единственото нещо, което е опасно от прекосяването на някой град през деня, е да се опиташ да го направиш нощем. А рискът е най-важното нещо.

От замръзналата земя се надига мъгла. Много е студено. Той реже страните ми и предизвиква болка в гърдите ми всеки път, когато си поема дъх. Усещам древния копнеж за огън, запечатан дълбоко в гените ми. Укротяването на огъня е било първият голям скок в развитието ни. Той ни е пазил, топил ни е и е променил мозъците ни, благодарение на смяната на диетата ни от ядки и горски плодове с богато на протеини месо. Сега огънят е поредното оръжие в арсенала на врага ни. С напредването на зимата сме притиснати между два неприемливи риска: да замръзнем до смърт или да издадем местоположението си на неприятеля.

Докато стоя облеганата с гръб на дървото, вадя брошурата. *Най-живописните пещери в Охайо!* Зомби е прав. Няма да оцелеем до пролетта без подслон, а пещерите са нашия най-добър — и може би единствен — шанс. Може би са заети или разрушени от врага. Може би в тях има оцелели, които биха застреляли всеки непознат веднага щом го зърнат. Но с всеки следващ ден, в който оставаме в хотела, рискът става десетократно по-голям.

Нямаме друга възможност, ако пещерите се окажат неподходящи. Няма къде да избягаме, къде да се скрием, а идеята да се бием, е нелепа. Пружината на часовника се развива.

Когато му изтъкнах това, Зомби ми каза, че мисля твърде много. Усмиваше се. После спря да се усмива и каза:

— Не им позволявай да влязат в главата ти.

Сякаш това беше игра на футбол и той трябваше да ме надъхва през полувремето. *Не обръщайте внимание на резултата от петдесет и шест на нула. Играйте да защитите гордостта си!* В моменти като този ми се иска да му зашлевя някой шамар, не че това би било от някаква полза, но би ме накарало да се почувствам по-добре.

Лекият вятър замира. Въздухът се изпълва със смълчано очакване като затишие преди буря. Ако завали сняг, ще се окажем в капан. Аз в тази гора, Зомби в хотела. Все още съм на около тридесет и два километра от пещерите — дали да рискувам да вървя през откритите поля денем или да изчакам, надявайки се, че няма да завали сняг поне до падането на нощта?

Отново се върнах на думичката с Р. Всичко опира до риска. Не само до нашия, но и до онзи, който те поемат — да се настаняват в човешки тела, да създават лагери на смъртта и да обучават хлапета в извършване на геноцид — всичко това е налудничав и глупав риск. Такъв е и Ивън Уокър — противоречив, нелогичен и просто дяволски *странен*. Първите атаки бяха брутални в ефикасността си и унищожиха деветдесет и осем процента от нас. Дори и в четвъртата вълна имаше известна логика — трудно е да организираме някаква значима съпротива, ако не можем да се доверим един на друг. Но след това брилянтната им стратегия започна да се обърква. Имали са десет хиляди години, за да планират заличаването на хората от лицето на Земята и *това* е най-доброто, което са успели да измислят? Това е въпросът, който не спира да се върти в главата ми и на който така и не успявам да намеря отговор, след Малката и нощта на плъховете.

Дълбоко в гората, зад мен и вляво от мен, тих стон прорязва тишината. Незабавно разпознавам звука, чувала съм го хиляди пъти след тяхното пристигане. Първите дни той присъстваше почти навсякъде, като някакъв постоянен фонен шум, като бученето на трафика по натоварена магистрала — звук на човешко съществуване, което изпитва болка.

Изваждам очуляра от раницата, слагам го върху лявото си око и внимателно настройвам лещата. Правя го преднамерено бавно. Без паника. Паниката убива невроните. Изправям се, проверявам затвора на автомата и се промъквам през дърветата по посока на звука, като

оглеждам местността за издайническия зелен блясък на някой заразен. Дърветата са обвити в мъгла, светът е облечен в бяло. Стъпките ми кънтят върху заледената земя. Дъхът ми отеква с бумтежа на свръхзвуков самолет.

Деликатната бяла завеса се отдръпва и на двадесетина метра разстояние виждам фигура, облежната на едно дърво, с отметната назад глава и ръце, отпуснати в скута. В окуляра главата не свети, което означава, че това не е цивилен, а някой, който е част от Петата вълна.

Насочвам автомата към главата му.

— Ръцете! Искам да ти видя ръцете!

Устата му виси отворена. Празните му очи гледат към сивото небе през голите, проблясващи в лед клони. Пристъпвам по-близо. На земята до него лежи същият като моя автомат. Той не посяга към него.

— Къде са останалите от взвода ти? — питам го аз.

Той не отговаря.

Свалям оръжието си. Каква съм идиотка. Ако беше жив щях да видя дъха му, а такъв няма. Стонът, който чух, сигурно му е бил последният. Бавно се оглеждам на триста и шестдесет градуса като задържам дъха си, но не виждам нищо друго, освен дървета и мъгла и не чувам нищо друго, освен бученето на собствената ми кръв в ушите ми. Тогава се приближавам до тялото и се насилвам да не бързам, за да огледам всички подробности. Без паника. Паниката убива.

Същото оръжие като моето. Същият гащеризон. А на земята до него има окуляр. Ясно е, че той е от Петата вълна.

Разглеждам лицето му. Изглежда ми слабо познато. Предполагам, че е на дванадесет или тринадесет, горе-долу на възрастта на Дъмбо. Коленича до него и притискам върховете на пръстите си до врата му. Няма пулс. Разтварям якето му и вдигам нагоре пропитата му с кръв риза, за да погледна раната. Уцелен е в корема с един едрокалибрен куршум.

Изстрел, който не съм чула. Или лежи тук отдавна, или стрелецът използва заглушител.

Заглушител.

Според Съливан, Ивън Уокър сам е очистил цял един взвод, посред нощ, ранен и срещу многократно превъзхождащ го противник — това е било нещо като загрявка, преди сам да взриви цяла военна инсталация. По онова време историята на Каси ми се стори трудна за

вярване. Сега в краката ми има мъртъв войник, а взводът му се води „изчезнал по време на акция“. И аз съм сама сред тишината на гората и млечнобелия параван на мъглата.

Сега историята ѝ не ми се вижда толкова пресилена.

Мисли бързо. Не се паникьосвай. Като в шаха — прецени си шансовете, претегли риска.

Имам две възможности. Да остана на мястото си до падането на нощта, или да се измъквам бързо от тази гора. Който го е убил или вече е на километри разстояние, или клечи зад някое дърво, изчаквайки да му се открие възможност за чист изстрел.

Възможностите се увеличават. Къде е взводът му? Мъртви ли са? Или преследват човека, който го е застрелял? Ами ако онзи, който го е застрелял, е някой, който е дороти? Дори и да забравим за взвода — какво ще стане, когато пристигнат подкрепленията?

Изваждам ножа си. Минаха пет минути, откакто го намерих. Ако някой знаеше, че съм тук, досега щях да съм мъртва. Ще изчакам, докато се стъмни, но трябва да се подготвя за вероятността някой друг унищожител от Петата вълна да се промъква към мен.

Опипвам тила му, докато накрая откривам миниатюрната издутина под белега. *Запази спокойствие. Това е като шаха. Ход и контраход.*

Срязвам бавно белега и с върха на ножа изваждам топчето, което остава увиснало в капчица кръв. *Така винаги ще знаем къде си. За да можем да се грижим за безопасността ти.*

Риск. Рискът да светнеш в нечий окуляр. Срещу риска врагът да изпържи мозъка ми с едно натискане на бутона.

Топчето лежи в леглото си от кръв. Ужасяващата неподвижност на дърветата, режещият студ и мъглата, която се увива около клоните като преплетени пръсти. И гласът на Зомби в главата ми: *Твърде много мислиш.* Пъхвам топчето между бузата и венеца ми. Глупаво. Трябваше първо да го избърша — мога да усетя вкуса от кръвта на хлапето.

4.

Не съм сама.

Не мога да го видя или да го чуя, но го усещам. Всеки сантиметър от тялото ми изтръпва от усещането, че ме наблюдават. Това чувство ми е вече неприятно познато, усещам го от самото начало. Дори и само корабът майка, който безмълвно висеше в орбита през първите десет дни, беше достатъчен, за да предизвика пукнатини в човешкото мироздание. Различен вид зараза — несигурност, страх, паника. Задръстени магистрали, празни летища, претъпкани спешни отделения, правителства, скрити в бункерите, недостиг на храна и бензин, военно положение на някои места и беззаконие на други. Лъвът прикляка във високата трева. Газелата души въздуха.

Ужасяващото спокойствие преди нападението. За пръв път от десет хилядолетия разбрахме какво е да се чувстваш отново като плячка.

Върху дърветата са се струпали гарвани. Малките им лъскави глави, безизразни черни очи и прегърбени силуети ми напомнят на дребни старчета, седящи по пейките в парка. Стотици от тях са накацали по дърветата или подскачат по земята. Хвърлям поглед към тялото до себе си — очите му са безизразни и бездънни като тези на гарваните. Знам защо са дошли птиците. Гладни са.

Аз също, затова изравям торбичката си с говежда пастърма и желирани мечета с малко поизтекъл срок. Храненето също е риск, защото трябва да махна чипа от устата си, но трябва да съм нащрек, а за да съм нащрек ми трябва гориво. Гарваните ме наблюдават, наклонили глави, сякаш се мъчат да чуят звука от дъвченето ми. *Виетлъсти изчадия! Докога ще сте все гладни?* Нападенията бяха създали милиони тонове месо. Когато чумата беше в разгара си, огромни ята затъмняваха небето, а сенките им се носеха над димящата земя. Гарваните и другите хранещи се с мърша птици, стегнаха примката на Третата вълна. Те се хранеха с инфектираните тела и след това разпространяваха заразата на новите места, където се хранеха.

Може би греша. Може би двамата с това мъртво хлапе сме сами. Колкото повече секунди отминават, в толкова по-голяма безопасност се

чувствам. Ако някой ме наблюдава, се сещам само за една причина, поради която още не ме е застрелял — чака да види дали ще се покажат още деца идиоти, които си играят на войници.

Довършвам закуската си и отново пъхвам топчето в устата си. Минутите се точат. Едно от най-объркващите неща от нашествието — след това да наблюдаваш как всички, които познаваш и обичаш, умират по ужасни начини — е това, как времето се забавя, когато събитията ускоряват своя ход. Десет хиляди години за построяването на цивилизацията, десет месеца за унищожаването ѝ, и всеки ден трае десет пъти по-дълго от преди, а нощите траят десет пъти по-дълго от дните. Единственото по-мъчително нещо от скуката на тези часове е ужасът, че те могат да свършат във всеки един миг.

Средата на сутринта е. Мъглата се вдига и започват да ваят снежинки, по-малки от очите на гарваните. Няма никакъв полъх на вятър. Гората е обвита в приказен, искрящо бял сняг. Ако вали все така слабо, няма проблем да остана, докато се стъмни.

Ако не заспя. Не съм спала повече от двадесет часа, а сега ми е топло и удобно, чувствам се леко замаяна.

Ефирното спокойствие наоколо засилва параноята ми. Главата ми е в идеалния център на мерника му. Той се крие високо в дърветата — лежи неподвижно като лъв в хрусталака. За него аз съм загадка. Би трябвало да се паникьосам. Затова той не стреля и изчаква развоя на ситуацията. Трябва да има някаква причина, за да вися край този труп.

Но аз не се паникьосвам. Не побягвам като подплашена газела. Не съм просто сбора от страховете, които ме изпълват.

Не страхът е това, което ще ги победи. Не страхът, нито вярата или пък надеждата, а яростта.

„*Майната ти*“ — беше казала Съливан на Вош. Това беше единствената част от историята ѝ, която ме беше впечатлила. Не беше плакала. Не беше казвала молитви. Нито беше умолявала.

Тя е мислела, че краят е дошъл, а когато краят дойде, времето за плач, молитви и молби е отминало.

— Майната ти — прошепвам аз.

Изричането на тези думи ме кара да се чувствам по-добре. Казвам ги отново, по-силно. Гласът ми отеква надалеч в зимния въздух.

Плясък на черни криле дълбоко сред дърветата от дясната ми страна, раздражено грачене на гарваните и малка зелена точка, проблясваща в окуляра сред кафявото и бялото наоколо.

Открих те.

Изстрелът ще бъде труден. Труден, но не невъзможен. В живота си никога не бях докосвала оръжие преди врагът да ме открие на един паркинг извън Синсинати, да ме отведе в своя лагер и да сложи автомат в ръката ми. Тогава строевият сержант се чудеше на глас дали командването не е вкарало някакъв Катализатор във взвода. Шест месеца по-късно вкарах куршум в сърцето на този мъж.

Притежавам дарба.

Яркозелената светлинка се приближава по-близо. Може би той знае, че съм го забелязала. Няма значение. Поглаждам гладкия метал на спусъка и наблюдавам как петното светлина в окуляра става все по-голямо. Може би смята, че все още съм извън обсега му или заема по-удобна позиция за стрелба.

Това няма значение.

Може би не е някой от тихите убийци на Съливан. Може да е просто нещастен оцелял, надяващ се да бъде спасен.

Няма значение. Вече само едно нещо има значение.

Рискът.

5.

В хотела Съливан ми разказа историята за това, как е застреляла един войник зад някакви хладилни витрини за бира и за това, колко зле се е чувствала после.

— Не държеше оръжие — опита се да ми обясни тя. — Беше разпятие.

— Защо това е толкова важно? — попитах я аз. — Със същия успех е могло да бъде и някоя парцалена кукла или пакетче „M&M“. Какъв избор си имала?

— Нямах. Точно за *това* става въпрос.

— Понякога се оказваш на погрешното място в погрешното време и никой не е виновен за онова, което се случва — поклатих глава аз. — Просто искаш да се чувстваш зле, за да можеш след това да се почувстваш по-добре.

— Зле, за да се почувствам по-добре? — кожата под луничките ѝ става аленочервена от гняв. — В това, по дяволите, няма абсолютно никакъв смисъл!

— „Убих невинен човек, вижте колко виновна се чувствам“ — обясних аз. — Човекът си е все така мъртъв.

Тя ме изгледа втренчено и продължително.

— Е, сега ми стана ясно защо Вош е искал да си в групата.

Зеленото петно напредва към мен, промъквайки се сред дърветата, и аз вече виждам проблясъка на автомата през слабия сняг. Сигурна съм, че това не е разпятие.

Прегръщам автомата и облягам глава на дървото, сякаш дремя или просто гледам как снежинките се носят между лъщящите голи клони — като лъвица сред високата трева.

Разстоянието до него е към петдесет метра. Началната скорост на куршума на M16 е около 1000 метра в секунда. Което означава, че му остават две трети от секундата.

Надявам се, че ще ги използва мъдро.

Бързо завъртам автомата, изправям рамене и изстрелвам куршума, който завършва цикъла.

Ятото гарвани се разлита от дърветата сред хаос от пляскащи черни криле и дрезгаво сърдито грачене. Зелената топка светлина пада и не се изправя повече.

Чакам. По-добре да изчакам и да видя какво ще стане. Пет минути. Десет. Никакво движение. Никакъв звук. Нищо, освен оглушителната тишина на снега. Гората изглежда много празна без компанията на птиците. Плъзгам се нагоре с гръб, опрян в дървото, и оставам неподвижна още няколко минути. Сега отново мога да видя зелената светлина неподвижна на земята. Прекрачвам тялото на мъртвия новобранец. Замръзналите листа хрущят под обувките ми. Всяка стъпка отмерва намаляващото време. По средата на пътя до тялото осъзнавам какво съм сторила.

Малката лежи свита на мъничка топчица до едно паднало дърво, лицето ѝ е покрито с остатъците от миналогодишните листа.

Зад редицата от хладилни витрини за бира един мъж притиска окървавено разпятие към гърдите си. Убиецът му не е имал друг избор.

На нея също не ѝ бяха дали избор. Заради риска. За нея. За тях.

Коленича до нея. Очите ѝ са широко отворени от болка. Под сивата светлина на деня тя протяга към мен обагрените си в тъмночервено ръце.

— Малката — прошепвам аз, — Малката, какво правиш тук? Къде е Зомби?

Оглеждам гората, но не чувам и не виждам нито него, нито някой друг. Гърдите ѝ се повдигат и на устните ѝ избива кървава пяна. Задавя се. Внимателно обръщам лицето ѝ към земята, за да изчистя устата ѝ.

Сигурно ме е чула как ругая. Така ме беше открила — по гласа.

Малката изкрещява. Звукът прорязва тишината, блъска се и отскача от дърветата. *Неприемливо*. Притискам с ръка окървавените ѝ устни и ѝ казвам да не говори. Не знам кой е застрелял хлапето, което открих, но който и да го е направил, не може да е далеч. Ако звукът от автомата ми не го накара да се върне, за да провери какво е станало, то виковете ѝ ще го направят.

По дяволите, млъкни! Млъкни! Какво, за Бога, правиш тук и защо се промъкваш зад гърба ми, малко лайно? Глупаво. Глупаво, глупаво, глупаво.

Зъбите ѝ трескаво драскат дланта ми. Малките ѝ пръсти търсят лицето ми. Бузите ми са опръскани с кръвта ѝ. Със свободната си ръка

разтварям якето ѝ. Трябва да притисна раната или тя ще умре от загуба на кръв.

Сграбчвам яката на ризата ѝ и я разкъсвам надолу, разкривайки торса ѝ. Правя тампон от нея и го притискам точно под гърдния ѝ кош, върху дупката от куршума, от която струи кръв. Докосването ми я кара да трепне рязко и от устните ѝ се отронва сподавено ридание.

— Какво ти казах за това, войнико? — прошепвам аз. — Какво е най-важното нещо?

Хлъзгавите ѝ устни помръдват под дланта ми. От тях не излизат думи.

— Без лоши мисли — предупреждавам я аз. — Без лоши мисли. Без лоши мисли. Защото лошите мисли ни правят мекушави. Правят ни мекушави. Мекушави. Мекушави. А ние не можем да си позволим да бъдем мекушави. Не можем. Какво се случва, когато станем мекушави?

Гората е пълна със заплашителни сенки. Дълбоко сред дърветата се чува изпукване. Хрущенето на обувка върху замръзналата земя? Или счупването на някой заледен клон?

Може да сме заобиколени от стотици врагове. Или от нито един.

Умът ми трескаво прехвърля възможностите, с които разполагаме. Те са много. И всички са гадни.

Първа възможност — оставаме. Проблемът е за какво да останем. Не е ясно къде е взводът на мъртвия новобранец. Нито къде се намира онзи, който е убил хлапака. А Малката няма шанс да оцелее без медицинска помощ. Остават ѝ минути, не часове.

Втората ни възможност — да бягаме. Проблемът е *къде*. В хотела? Малката ще умре от загуба на кръв, преди да успеем да се върнем, освен това тя може би го е напуснала заради някаква основателна причина. Пещерите? Не мога да рискувам да мина през Урбана, което означава да удължа пътя с километри през откритото поле и още много часове вървене до място, което вероятно също няма да е безопасно.

Има и трета възможност, която е немислима. И единствената, в която има някакъв смисъл.

Снеговалежът става по-силен, а сивият цвят наоколо — поплътен. Обхващам лицето ѝ с едната си ръка, с другата притискам

раната, но знам, че няма надежда. Куршумът ми е разкъсал корема й — раната е ужасяваща.

Малката ще умре.

Трябва да я оставя. На мига.

Но не го правя. Не мога. Както казах на Зомби в онази нощ, когато „Кемп Хейвън“ избухна, в мига, когато решим, че един-единствен човек не е от значение, те ще са победили. Сега собствените ми думи са веригата, която ме свързва с Малката.

Държа я в прегръдките си наред ужасяващата мъртвешка тишина на гората, потънала в сняг.

6.

Отпускам я върху земята между дърветата. Изгубило напълно цвета си, лицето ѝ е само малко по-тъмно от белотата на снега. Устата ѝ се отваря, клепачите ѝ потрепват. Тя изпада в безсъзнание. Не мисля, че ще се събуди отново.

Ръцете ми треперят. Мъча се да възвърна хладнокръвието си. Ужасно съм ядосана на нея, на себе си, на седемте милиарда невъзможни дилеми, създадени от пристигането на Другите, на лъжите и вбесяващите нелогичности и на всичките нелепи, безнадеждни и глупави неизречени обещания, които са били нарушени след идването им.

Не се размеквай. Мисли за онова, което има значение точно тук и точно сега. В това те бива.

Решавам да изчакам. Няма да отнеме още много време. Може би, след като тя е мъртва, размекването ми ще премине и аз ще мога да мисля ясно. Всяка спокойна минута означава, че все още имам време.

Но светът е часовник, чиято пружина се развива и вече няма такива неща като спокойни минути.

Миг след като решавам да остана с нея, ударното свистене на ротори разбива тишината. Звукът на хеликоптерите разваля магията. Знам какво има значение, освен това да стрелям, в което съм най-добра.

Не мога да им позволя да получат Малката жива.

Ако я хванат, те може да успеят да я спасят. А ако я спасят, ще я прекарат през „Страната на чудесата“. Има минимален шанс Зомби да е все още в безопасност в хотела. Шанс Малката да не е избягала от нещо, а просто да се е измъкнала, за да ме открие. Достатъчно е един от нас да обърка нещата и всички сме обречени.

Вадя пистолета си от кобура.

Минутата, в която решаваме... Иска ми се да имах цяла минута. Иска ми се да имах тридесет секунди. Тридесет секунди биха се равнявали на цял един човешки живот. Една минута би била цяла вечност.

Насочвам оръжието към главата ѝ и вдигам лице към сивото небе. Снегът се спуска върху кожата ми, където потреперва за миг, преди да се стопи.

Съливан беше получила своя войник с разпятието, а сега аз получавах моя.

Не. Аз съм войникът. Малката е кръстът.

7.

Тогава го усещам — онзи, който стои неподвижен някъде дълбоко сред дърветата и ме наблюдава. Поглеждам и в този миг го виждам — слаба сянка с човешка форма между тъмните стволове. За момент нито един от двамата ни не помръдва. Без да разбирам как, знам, че той е онзи, който е застрелял хлапака и останалите членове на взвода. Знам също и че стрелецът не може да е новобранец. Главата му не свети в окуляра ми.

Снегът се върти, студът е режещ. Премигвам и сянката изчезва, ако изобщо някога е била там.

Губя самообладание. Променливите са твърде много. Рискът е твърде голям. Докато треперя неконтролируемо, се чудя дали накрая не успяха да ме пречупят — след като оцелях след цунамито, отнесло дома ми, чумата, която отне семейството ми, лагерът на смъртта, който ми отне надеждата и невинното малко момиченце, което пое куршума ми, сега съм на ръба, свършена, и се питам дали през цялото време въпросът е бил не *дали* ще се пречупя, а *кога* ще го направя?

Хеликоптерите се спускат надолу. Трябва да довърша онова, което започнах с Малката или ще се присъединя към нея на мястото, където лежи.

Поглеждам иззад дулото на пистолета към бледото, ангелско лице в краката ми — моята жертва, моят кръст.

Ревът от приближаването на хеликоптерите „Блек Хоук“ кара мислите ми да звучат като тихото цвъртене на умиращ гризач.

Като плъховете, нали, Малката? Точно като плъховете.

8.

Старият хотел гъмжеше от всякаква напаст. Студът беше избил хлебарките, но другите гадини бяха оцелели, особено дървениците и кожатадите. И бяха гладни. Още първия ден всички бяхме покрити с ухапвания. Мазето принадлежеше на мухите. По време на чумата там бяха свалiali трупове. Когато ние се настанихме, повечето мухи бяха измрели. Те бяха толкова много, че черните им останки хрущяха под краката ни, когато първия ден слязохме долу. Това беше и последният ден, в който ходихме в мазето.

Цялата сграда вонеше на гнило и аз казах на Зомби, че ако отворим прозорците, това ще помогне миризмата да се разнесе и ще избие някои от буболечките. Той каза, че е по-добре да го хапят и да му се гади, отколкото да измръзне до смърт. В мига, в който се усмихнаше, те обсипваше с неудържимия си чар. *Успокой се, Катализатор. Това е просто поредният ден в опустошения от извънземните свят.*

Буболечките и миризмата не пречеа на Малката. Плъховете бяха тези, които я подлудяваха. Бяха издълбали проходи в стените и през нощта непрекъснатото им гризание и драскане я караха да стои будна (а съответно и мен). Тя се мяташе и въртеше, стенеше и се оплакваше. Общо взето това се превърна в натрапчива идея за нея, защото на практика всякакви други мисли за положението ни завършваха зле. В напразен опит да я разсея, започнах да я уча на шах, като използвах една кърпа вместо дъска и монети вместо фигури.

— Шахът е глупава игра за глупави хора — информира ме тя.

— Не, тя е много демократична — отвърнах аз. — Умните хора също я играят.

Малката вдигна очи към тавана:

— Искаш да играеш, само за да можеш да ме победиш.

— Не, искам да играя, защото ми липсва играта.

Тя остана с отворена уста.

— *Това ли ти липсва?*

Разстлах кърпата върху леглото и поставих монетите върху нея.

— Недей да говориш за нещо, преди да си го опитала.

Бях горе-долу на нейната възраст, когато започнах. Спомням си красивата дървена дъска, поставена върху стойка в кабинета на баща ми, лъскавите фигурки от слонова кост, строгия цар, надменната царица, благородния кон, почтителния офицер и самата игра — начина, по който всяка фигура допринасяше с индивидуалната си сила за общата победа. Беше проста. Беше сложна. Беше луда и елегантна. Беше танц и война. Имаше своя край и беше безкрайна. Беше като живота.

— Монетите от един цент ще са пешките — обясних й аз. — Тези от пет цента ще са топовете, десетте цента ще са конете и офицерите, а тези от двадесет и пет — царете и цариците.

Тя поклати глава, сякаш искаше да каже, че съм идиотка.

— Как може тези от десет цента и от двадесет и пет да са едновременно две неща?

— Конете и царете ще са ези, а офицерите и цариците — тура.

Прохладната повърхност на слоновата кост. Начинът, по който покритите с филц основи се плъзгаха върху полираното дърво, като тихото пропукване на гръмотевиците преди буря. Слабото и небръснато лице на баща ми, надвесено над дъската, и сенките, които играеха по него, зачервените му очи и присвити устни. Противната сладникава миризма на алкохол и пръстите му, които барабаняха като крилете на колибри.

Наричат го спортът на кралете, Марика. Искаш ли да се научиш да играеш?

— Това е спортът на кралете — казах на Малката.

— Е, аз не съм крал — тя скръсти ръце, за да покаже, че думите ми *хич* не я интересуват. — Аз харесвам дамата.

— Тогавашахът много ще ти хареса. Той е като дама на стероиди.

Баща ми, който трополи върху масата с изрязаните си нокти. Плъховете, драскащи някъде вътре в стените.

— Офицерът се движи по този начин, Малката.

Конят се движи по този начин, Марика.

Тя пъкна парче стара вкоравена дъвка в устата си и започна да дъвче гневно. Дъх на мента. Дъх на уиски. *Драскане и трополене.*

— Дай ми шанс — умолявах я аз. — Ще ти хареса. Обещавам.

Тя сграбчи ъгъла на кърпата.

— Ето какво мисля аз.

Разбрах какво ще се случи, но въпреки това трепнах, когато тя издърпа покривката и монетите се разхвърчаха във въздуха. Една от тях я удари по челото и тя дори не мигна.

— Ха! — изкрещя Малката. — Предполагам, че това е шах и мат, кучко!

Реагирах, без да мисля и я зашлевих.

— *Никога* повече не ме наричай така.

Студът направи плесницата още по-болезнена. Долната ѝ устна се издаде напред и очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя не се разплака.

— Мразя те! — извика тя.

— Не ми пука.

— Не, аз наистина те мразя, Катализатор. Мразя те и в червата!

— Да знаеш, че ругатните не те правят да изглеждаш по-зряла.

— Значи, съм бебе. Лайно, лайно, лайно! Шибан, шибан, шибан! — понечи да докосне бузата си, но се спря. — Не съм длъжна да те слушам! Ти не си ми майка или сестра, не си ми *никой*!

— Тогава защо си се залепила за мен като риба прилепало, откакто напуснахме лагера?

В този момент по алената ѝ буза се спусна една-единствена сълза. Тя беше толкова бледа и слаба, че кожата ѝ изглеждаше луминесцентна, като някоя от шахматните фигури на баща ми. Изненадващо за мен плесницата не я беше накарала да се пръсне на хиляди парченца. Не знаех какво да кажа и как да върна думите си назад, затова не казах нищо. Вместо това сложих ръка на коляното ѝ. Тя я отблъсна.

— Искам си оръжието обратно — каза тя.

— Защо ти е?

— За да мога да те застрелям.

— Тогава със сигурност няма да го получиш обратно.

— Може ли да го получа обратно, за да застрелям всички плъхове?

— Нямаме достатъчно куршуми — въздъгнах аз.

— Тогава ще ги изтровим.

— С какво?

Тя вдигна ръце:

— Добре, тогава ще запалим хотела и ще ги изгорим всичките!

— Това е чудесна идея, само дето и ние живеем тук.

— Тогава те ще спечелят срещу нас. Някаква си шайка *плъхове*.

Поклатих глава. Не я разбирах.

— Ще спечелят — как?

Очите ѝ се разшириха невярващо. Каква глупачка е тая Катализатор!

— Чуй ги! Те *изяждат* къщата! И скоро няма да живеем тук, защото няма да има *място*, където да живеем!

— Така няма да спечелят — изтъкнах аз. — Така те също няма да имат дом.

— Те са *плъхове*, Катализатор. Не могат да мислят толкова напред.

„*Не са само плъховете*“ — казах си аз, след като тя най-сетне заспа до мен. Чувах ги вътре в стените как гризат, драскат и цвърчат.

Накрая, с времето, под въздействието на климата и насекомите, старият хотел щеше да се срути. След още сто години, ще са останали само основите. След хиляда няма да е останало съвсем нищо. Тук или където и да е. Сякаш ние изобщо не сме съществували. На кого са му притрябвали онези бомби, които използваха в „Кемп Хейвън“, когато могат да обърнат самите природни сили срещу нас?

Малката се беше притиснала силно към мен. Дори под планините от завивки, студът хапеше остро. Зимата беше вълна, която не им се беше налагало да създават. Студът щеше да убие още стотици хиляди.

„*Нищо, което се случва, не е незначително, Марика*“ — беше ми казал баща ми по време на един от уроците ми по шах. — „*Всеки ход има значение. Майсторството се състои в това да разбереш всеки път точно колко голямо е значението му.*“

Това ме измъчваше. Проблемът на плъховете. Не проблемът на Малката. Не проблемът с плъховете. А проблемът *на* плъховете.

9.

През голите, обвити в бяло клони виждам хеликоптерите да се приближават — три малки черни точки на сивия фон. Остават ми секунди.

Възможностите са:

Да довърша Малката и да си пробвам късмета срещу трите „Блек Хоука“, оборудвани с ракети „Хелфайър“.

Да оставя Малката да бъде довършена или — което е по-лошото — спасена от тях.

И една последна възможност — да довърша и двете ни. Един куршум за нея и един за мен. Не знам дали Зомби е добре. Не знам какво е принудило Малката да напусне хотела, ако изобщо има такова нещо. Онова, което знам, е, че нашата смърт може да е единственият му шанс да оживее.

Аз самата ще трябва да натисна спусъка. Ако успея да го натисна първия път, вторият ще е много по-лесно. Казвам си, че е твърде късно — твърде късно за нея и твърде късно за мен. Така или иначе няма как да избегнем смъртта. Не е ли това урокът, който набиваха в главите ни в продължение на месеци? Че не можем да се скрием от нея, не можем да избягаме. Ако успееш да я забавиш за един ден, то смъртта със сигурност ще те открие на следващия.

Тя изглежда толкова красива, дори някак нереална, сгушена така в ложето си от сняг. Тъмната ѝ коса проблясва като оникс, изражението ѝ в съня напомня неописуемото спокойствие на древна статуя.

Знам, че да убия и двете ни е единствената възможност с най-малък риск за останалите. Отново се сецам за плъховете и за това как понякога, за да убиваме безкрайните часове, двете с Малката планирахме нашата кампания срещу гризачите, която имаше своите военни хитрости, тактика и последователни нападения. Всяка от кампаниите ни беше по-нелепа от предишната и накрая тя се смееше истерично, а аз ѝ изнасях същата онази реч, която бях произнесла пред Зомби на стрелковия полигон, същият урок, който и сега ми идва на ум — за страха, който свързва убиеца с пляката и куршумът, който ги съединява като сребърна верижка. Сега аз съм и убиецът и пляката —

съвсем различен вид кръг, и устата ми е суха, като стерилния въздух, а сърцето — също толкова студено. Температурата на истинската ярост е абсолютната нула, а моята ярост е по-дълбока от океана и по-широка от Вселената.

Затова не надеждата е онова, което ме кара да пъхна пистолета в кобура. Не е вярата и със сигурност не е любовта.

Яростта е.

Яростта и фактът, че между зъбите и венеца ми все още стои имплантът на мъртвия новобранец.

10.

Повдигам я. Главата ѝ клюмва върху рамото ми. Поемаме между дърветата. Един „Блек Хоук“ гърми над главата ми. Другите два хеликоптера са се разделили — един на изток и един на запад, отрязвайки пътя ми за бягство. Високите, тънки клони се огъват. Снегът шиба лицето ми отстриани. Малката изобщо не тежи — все едно нося вързоп стари дрехи.

Излизаме от дърветата, когато един „Блек Хоук“ се приближава с рев от север. Въздушната струя блъска лицето ми с яростта на ураган. Хеликоптерът увисва над нас и в този момент ние сме неподвижни, застанали по средата на пътя. Повече няма да бягаме. Вече не.

Отпускам Малката върху пътната настилка. Хеликоптерът е толкова близо, че мога да видя черното забрало на пилотския шлем и отворената врата на товарния отсек със скупчените вътре тела и знам, че съм на прицела на половин дузина мерници — аз и малкото момиче в краката ми. И всяка изминала секунда означава, че съм оцеляла още една секунда, а това увеличава вероятността да оцелея и следващата. Може и да не е твърде късно за мен и за нея. Още не.

Не светя в техните окуляри. Аз съм една от тях. Вероятно е така, нали? Свалям автомата от рамото си и пъхвам пръст в скобата на спусъка.

II ПРОЧИСТВАНЕ

11.

Още по времето, когато едва можех да ходя, баща ми ме питаше:
— Каси, искаш ли да полетиш?

И аз вдигах ръце над главата си. *Шегуваш ли се, старче? Дяволски си прав, че искам да полетя.*

И той ме хващаше за кръста и ме подхвърляше във въздуха. Главата ми се отмяташе назад и аз се стрелвах като ракета към небето. За един миг, който траеше цяла вечност, имах чувството, че ще продължавам да летя, докато не достигна звездите. Кресях от радост и заради онзи ужасяващ страх, който човек усеща на увеселителните влакчета, а пръстите ми се опитваха да сграбчат облаците.

Лети, Каси, лети!

Брат ми също познаваше това чувство. Дори по-добре от мен, защото спомените му са по-пресни. Дори след пристигането, татко продължаваше да го изстрелва в орбита. Видях го да го прави в Лагера, няколко дни преди Вош да се появи и да го убие в калта.

„Сам, момчето ми, искаш ли да полетиш?“ Той снижаваше гласа си от баритон до бас, като някой от едновременните улични мошеници, подмамващи хората, макар че атракцията, която предлагаше, беше безплатна — и безценна. Моят баща — ракетна площадка. Баща ми — зоната за приземяване. Баща ми, който като някакво спасително въже пречеше на Самс — и на мен самата — да полетим в нищото на дълбокия космос. Сега самият той беше изчезнал в небитието.

Чаках Сам да попита. Това е най-лесният начин за съобщаване на ужасни новини. Също и най-подлият. Той обаче не попита. Каза ми:

— Татко е мъртъв.

Малка топка под планината от завивки, широко отворени, кръгли и празни очи, като плюшеното мече, притиснато към бузата му.

„Плюшените мечета са за бебета“ — каза ми той през първата нощ в „Хотел Ад“ — „Сега съм войник.“

В леглото до неговото, изпод завивките, към мен със сериозно лице гледа още един мъничък войник — седемгодишното момиченце, което наричат Малката. Момиченцето с очарователно лице на кукла и тревожни очи, което не споделя леглото си с плюшена играчка — тя спи с автомат.

Добре дошли в постчовешката епоха.

— О, Сам — оставих поста си до прозореца и седнах до пашкула от завивки, в който бе увит. — Сами, не знаех как...

Той ме удари по бузата. Стиснатият му юмрук беше с големината на ябълка. Не го очаквах. Пред погледа ми избухнаха ярки звезди. За миг се уплаших, че може да е отлепил ретината на окото ми.

Добре. Разтрих бузата си. *Заслужих си го.*

— Защо го остави да умре? — попита ме той. Не заплака, нито закрещя. Гласът му беше нисък, ожесточен и треперещ от ярост. — Трябваше да се грижиш за него.

— Не го оставих да умре, Самс.

Баща ми, който кървеше и пълзеше в калта.

— *Къде отиваш, тате?* — и Вош, надвесен над него, наблюдавайки го как се влачи, както някое садистично хлапе с мрачно задоволство наблюдава муха, на която току-що е откъснало крилето.

— Удари я отново — обади се Малката от леглото.

— Ти си затваряй устата! — озъби й се Сам.

— Вината не беше моя — прошепнах аз, прегърнала с ръка мечето.

— Той е бил мекушав — каза Малката. — Така става, когато станеш...

За две секунди Сам се озова отгоре й. След това настана бъркотия от юмруци и колена, сред праха, вдигнал се от одеялата.

— *За Бога, в това легло има пушка!*

Избутах Малката настрани, прегърнах Сам и го притиснах силно към гърдите си, докато той размахваше ръце, риташе с крака, плюеше и скърцаше със зъби, а Малката му крещеше неприлични думи и му обещаваеше, че ще го очисти като куче, ако някога отново я докосне. Вратата се отвори със замах и Бен нахлу в стаята, облечен в онзи нелеп, жълт суитшърт.

— Всичко е наред! — надвиках крясъците. — Аз ще се оправя!
— Малката! Фъстък! Остави!

В мига, в който Бен излая заповедта, сякаш натисна някакъв невидим бутон и двете деца млъкнаха. Сам се отпусна. Малката се облегна на таблата на леглото и скръсти ръце на гърдите си.

— Тя започна — нацупи се Сам.

— Тъкмо си мислех да нарисувам един голям, червен кръст върху покрива — каза Бен и прибра пистолета си. — Благодаря ви, че ми спестихте това усилие — той ми се ухили. — Може би Малката трябва да спи в моята стая, докато Катализатора не се върне.

— Добре! — отвърна Малката.

Тя скочи от леглото, отиде до вратата, завъртя се на пети, върна се до леглото, грабна автомата и задърпа Бен за ръката.

— Да вървим, Зомби.

— След минутка — меко отвърна той. — Сега Дъмбо е на пост. Вземи неговото легло.

— Сега то е моето легло — тя не можа да се сдържи и преди да излезе изсъска: — Задници!

— *Ти* си задник! — изкрещя Сами след нея. Вратата се затвори по онзи бърз, буен начин, по който се затварят само хотелските врати. — Задник.

Бен ме погледна и повдигна вежда:

— Какво е станало с лицето ти?

— Нищо.

— Аз я ударих — обади се Сами.

— Ти си я ударил?

— Затова че е оставила баща ми да умре.

В този момент Сам избухна. Този път в сълзи, без да размахва юмруци и следващото нещо, което видях, беше как Бен коленичи и по-малкото ми братче плаче в прегръдките му, а Бен го успокоява:

— Хей, всичко е наред, войниче. Всичко ще бъде наред.

Той галеше късо подстриганата му коса, с която все още не бях свикнала — Сами не приличаше на себе си без гъстата си, рошава коса. Бен повтаряше отново и отново онова глупаво име, с което бяха кръстили Сам в лагера. *Фъстък, Фъстък*. Знаех, че не би трябвало да е така, но ме дразнеше, че всички, с изключение на мен, имат военни имена. Бях си харесала Наглата.

Бен вдигна брат ми и го сложи в леглото. После откри Мечо да лежи на пода и го сложи върху възглавницата. Сам го събори. Бен го вдигна отново.

— Наистина ли искаш да уволниш Пухчо? — попита той.

— Името му не е Пухчо.

— Редник Мечо? — предположи Бен.

— Само Мечо и не искам да го виждам никога повече! — Сам се зави през глава. — Сега си вървете! Всички. Просто си вървете! Махайте се!

Направих една крачка към него. Бен цъкна с език и посочи с глава към вратата. Последвах го и излязохме от стаята. Край прозореца на коридора се беше изправила една едра сянка — пълното, мълчаливо хлапе, наречено Кекса, чието мълчание не беше от мрачния, зловец вид, а по-скоро беше като дълбоката тишина на планинско езеро. Бен се облегна на стената, притиснал Мечо към гърдите си. Устата му беше полуотворена и той се потеше, въпреки ниската температура. Щом като едно скарване между две хлапета го беше накарало да се измори, значи Бен беше загазил, което означаваше, че бяхме загазили и всички ние.

— Не е знаел, че баща ви е умрял — каза той.

Поклатих глава:

— Хем знаеше, хем не знаеше. Нали разбираш, това е едно от онези неща.

— Да — въздъхна Бен, — онези неща.

Между нас се спусна тежко като олово мълчание с размера на Нюарк.

Бен разсеяно галеше главата на Мечо, както някой старец гали котката си, докато чете вестника.

— Трябва да се върна при него — казах аз.

Бен пристъпи странично към вратата, препречвайки пътя ми.

— Може би не трябва да го правиш.

— А може би ти не трябва да си пъхаш носа в...

— Това не е първият човек в живота му, който умира. Ще се справи.

— Това е жестоко. *Говорим за човека, който беше и мой баща, Зомби.*

— Знаеш какво имам предвид.

— Защо хората винаги казват това, след като са казали нещо особено жестоко? — тъй като имам известни проблеми с това да не казвам, каквото мисля, продължих: — Случи ми се да узная какво е да се „справиш“ със смъртта, когато си сам. Когато си съвсем сам и няма нищо друго, освен огромна празнота на мястото, където преди е било всичко. Щеше да е наистина, ама наистина хубаво, ако тогава там имаше някой друг с мен...

— Хей — меко започна Бен. — Хей, Каси, не исках...

— Не, не искаше. Наистина не искаше.

Зомби? Защото нямаше чувства и беше мъртъв отвътре като зомби? Познавах такива хора. Наричах ги *сбърканяците* — торби с прах в човешка форма. Нещо незаменимо важно вътре в тях се беше счупило. Бяха загубили твърде много. Болката е била твърде голяма. Те се влачеха с празни погледи, с отпуснати челюсти и мърмореха под носовете си. Дали и Бен беше такъв? Беше ли сбърканяк? Тогава защо беше рискувал всичко, за да спаси Сам?

— Където и да си била — бавно каза Бен, — и ние сме били там.

Думите му ме жегнаха. Защото бяха истина и защото и някой друг ми беше казал практически същото нещо: „*Не си единствената на този свят, загубила всичко*“. Този някой беше изгубил всичко. Глупачката, на която отново трябва да ѝ бъде напомняно, че не е единствената. Животът е пълен със своите малки иронии, но измежду тях има и такива, които са с размера на онази голяма скала^[1] в Австралия.

Беше време да сменя темата.

— Катализатора тръгна ли?

Бен кимна. Продължаваше да гали мечето. Това ме подразни. Издърпах го от ръцете му.

— Опитах се да изпратя Кекса с нея — каза той и се засмя тихо.
— Тоя Катализатор.

Чудя се дали осъзнаваше как беше произнесъл името ѝ.

Тихо, като молитва.

— Нали знаеш, че нямаме резервен план, ако тя не се върне?

— Тя ще се върне — твърдо отвърна той.

— Какво те кара да си толкова сигурен?

— Защото нямаме резервен план.

Сега на устните му се появи широка усмивка — беше дезориентиращо човек да види старата усмивка, която озаряваше класните стаи, коридорите и жълтите, училищни автобуси, върху новото му, променено от болестта, куршумите и глада, лице. Беше като да завиеш зад някой ъгъл в непознат град и да видиш някого, когото познаваш.

— Това е безсмислен довод — изтъкнах аз.

— Нали знаеш, някои мъже се чувстват застрашени, когато са заобиколени от хора, които са по-умни от тях самите. Но мен това ме прави само по-самоуверен.

Той стисна ръката ми и закуцука по коридора към стаята си.

Останах сама в коридора с едрото хлапе и мечето. Пред мен беше затворената врата. Поех си дълбоко дъх и влязох в стаята. Седнах до издутината под завивките. Не го виждах, но знаех, че е там. Той не ме виждаше, но знаеше, че съм тук.

— Как умря той? — чу се приглушен глас.

— Застреляха го.

— Ти видя ли това?

— Да.

Баща ни, пълзящ, докато ръцете му се забиваха в пръстта.

— Кой го застреля?

— Вош — затворих очи.

Идеята беше лоша. Тъмнината само направи сцената по-ясна в съзнанието ми.

— Къде беше ти, когато той го застреля?

— Криех се.

Протегнах ръка да дръпна завивките. Не можах да се насиля да го направя. *Където и да отидех*. В гората, някъде встрани на пустата магистрала едно момиче дърпаше отвътре ципа на спалния чувал и виждаше отново и отново как баща ѝ умира. Криеше се тогава, крие се и сега, и вижда отново и отново как той умира.

— Той съпротивляваше ли се?

— Да, Сам. Бореше се упорито. Спаси живота ми.

— Но ти се скри.

— Да — притиснах силно Мечо към корема си.

— Като голяма пъзла.

— Не по този начин — прошепнах аз. — Не беше така.

Той отхвърли завивките и рязко се изправи. Не можах да го позная. Никога преди не бях виждала това хлапе. Лицето му беше грозно, разкривено от яростта и омразата.

— Ще го убия! Ще го застрелям в главата!

Усмигнах се. Или поне се опитах да го направя.

— Съжалявам, Самс. Аз съм преди теб.

Спогледахме се и времето сякаш изчезна — времето, което бяхме изгубили в кръв и времето, което си бяхме купили с кръв, времето, когато аз бях просто доминиращата по-голяма сестра, а той досадното малко братче, времето, когато аз бях нещото, заради което той си заслужаваше да живее, а Сам онова, заради което си заслужаваше аз да умра. В този момент той се спусна в прегръдките ми, а мечето остана смачкано помежду ни по същия начин, по който ние бяхме в капана на времето преди и на времето след.

Легнах до него и двамата заедно казахме неговата молитва. *Ако умра, преди да се събудя...* После му разказах историята за това как беше умрял баща ни. Как бе откраднал оръжието на един от лошите и сам беше очистил дванадесет заглушители. Как се беше изправил пред Вош и му беше казал: „*Можеш да смажеш телата ни, но никога духа ни.*“ За това как се беше пожертвал, за да мога аз да се измъкна и да спася Сам от злата галактическа орда. За да може един ден Сам да събере останките на човечеството и да спаси света. Не исках спомените на Сам за последните мигове на баща ни да са за един пречупен кървящ мъж, който пълзи в калта.

След като заспа, се измъкнах от леглото и се върнах на поста си до прозореца. Ивица паркинг, грохнал крайпътен ресторант („*Всяка сряда ядене на корем!*“) и сивата магистрала, която се губи в мрака. Земята е тъмна и тиха, такава каквато е била преди да я изпълним с шум и светлина. Нещо свършва. Нещо ново започва. Това тук беше преходният етап между двете. Паузата.

На магистралата, до един джип, който беше влязъл в разделителната лента, звездната светлина проблесна върху форма, която няма как да сбъркам — дулото на автомат. За миг сърцето ми спря да бие. Сянката, която носеше оръжието, се стрелна към дърветата и аз видях лъскава смолисточерна коса, толкова права, че чак дразнеше. Разбрах, че сянката е Катализатора.

Двете с Катализатора не започнахме както трябва и оттогава взаимоотношенията ни само се влошаваха. Тя се отнасяше с ледено презрение към всичко, което казвам, все едно лъжех или бях глупава, или просто луда. Особено след като стана дума за Ивън Уокър.

Сигурна ли си? В това няма никакъв смисъл. Как може той да е едновременно човек и извънземен?

Колкото повече се разпалвах, толкова по-студено се държеше тя, докато накрая двете започнахме да се отбягваме, като двете страни на химическо уравнение. Като $E=mc^2$ ^[2] — онзи вид уравнения, които правят масивните експлозии възможни.

Думите, които разменихме при последната ни раздяла, са идеален пример за това.

— Знаеш ли, за Дъмбо ми е ясно — казах ѝ аз. — Заради големите уши. А Фъстъка, защото Сам е толкова малък. За Малката също разбирам. Виж това за Зомби не ми е много ясно — Бен не ще да ми каже откъде идва. Предполагам, че прякорът на Кекса има нещо общо с това, че той е нисък и дундест. Но защо Катализатора?

Отговорът ѝ беше поредният леден поглед.

— Това ме кара да се чувствам малко изолирана. Нали се сещаш — аз съм единственият член на бандата без уличен прякор.

— Бойно име — поправи ме тя.

Гледах я втренчено цяла минута:

— Нека позная — национална стипендия, клуб по шах, отбор по математика, най-добрата в класа? И свириш на някакъв инструмент, може би цигулка или чело — нещо със струни? Баща ти е работил в Силиконовата долина, а майка ти е била професор в колеж — предполагам, че по физика или химия?

Тя не отговори нищо в продължение сякаш на няколко хиляди години. След това попита:

— Нещо друго?

Знаех, че трябва да спра, но вече бях набрала скорост, а набера ли скорост, стигам до край. Такива сме ние от рода Съливан.

— Ти си най-голямото — не, единственото дете. Баща ти е будист, но майка ти е атеист. Проходила си на десет месеца. Отгледала те е баба ти, защото родителите ти през цялото време са били на работа. Тя те е научила на тай чи. Никога не си играла с кукли. Говориш три езика. Единият от тях е френски. Част си от отбора на

олимпийските надежди по гимнастика. Веднъж си имала по-ниска оценка от отличен и родителите ти са ти взели комплекта млад химик и са те заключили в стаята за една седмица, през която ти си прочела всички творби на Уилям Шекспир — тя поклати глава. — Добре де, без комедиите — просто нямаш нужното чувство за хумор.

— Чудесно — отвърна тя. — Това е направо удивително — гласът ѝ беше равен като парче алуминиево фолио, което току-що е било откъснато от ролката. — Мога ли сега аз да опитам с теб?

Стегнах се леко и се подготвих за атаката.

— Можеш да *опиташ*.

— Винаги мислиш за това как изглеждаш — на първо място косата, а след това луничките. Не те е бивало в общуването, затова си чела много и си водила дневник още от прогимназията. Имала си само една приятелка и си била зависима от нея, което означава, че всеки път, когато си се карала с нея, си изпадала в дълбока депресия. Ти си любимото момиче на татко и никога не си била толкова близка с майка си, която винаги те е карала да чувстваш, че каквото и да направиш, никога не е достатъчно. Това, че тя е била по-красива от теб, също не е помагало. Когато тя е умряла, си се почувствала виновна, защото тайно си я мразела и си изпитала облекчение, че вече я няма. Ти си упорита, импулсивна и донякъде свръхемоционална, затова родителите ти са те записали на нещо, което да помогне за координацията и концентрацията ти, като балет или карате — вероятно карате. Искаш ли да продължавам?

Е, какво можеш да направя? Имах само две възможности — да се засмея или да я ударя с юмрук в лицето. Или може би три — да се засмея, да я ударя в лицето, или да я погледна с някой от нейните стоически погледи. Избрах номер три. Идеята не беше добра.

— Добре — продължи Катализатора. — Не си мъжкарана, нито лигла. Ти си в сивата зона между двете. Да си по средата означава, че винаги тайно си завиждала на другите два вида, но най-вече си запазила възмущението си за красивите момчета. Имала си увлечения, но никога гадже. Преструваш се, че мразиш момчетата, които харесваш, и харесваш момчетата, които мразиш. Винаги, когато си край някой, който е по-красив, по-умен или по-добър от теб по какъвто и да е начин, ти ставаш заядлива и саркастична, защото те ти напомнят колко обикновена се чувстваш. Да продължавам ли?

— Разбира се. Защо не? — чух се да казвам с изтънял глас.

— До появата на Ивън Уокър ти дори никога не си държала ръката на момче, с изключение на уроците на открито от часовете в началното училище. Ивън е бил достатъчно мил и невзискателен и на всичко отгоре почти ослепително красив. Той се е превърнал в празно платно, което ти да можеш да изрисуваш със своя копнеж за идеалната връзка с идеалното момче, което ще успокои страховете ти и никога няма да те нарани. Той ти е дал всички онези неща, които си си представяла, че красивите момичета получават, и които ти никога не си имала. Така че да бъдеш с него — или представата за него — е било предимно като един вид отмъщение.

Хапех долната си устна. Очите ми пламтяха. Стисках юмруците си толкова силно, че ноктите ми се бяха впили в дланите. Защо, о, защо не избрах втората възможност?

— Сега вече искаш да спра — каза тя.

Не беше въпрос.

Повдигнах брадичка. *Бойното ми име щеше да бъде Наглата!*

— Какъв е любимият ми цвят?

— Зелен.

— Не е вярно. Жълт — излъгах аз.

Тя сви рамене. Знаеше, че лъжа. Катализатора — човешката „Страна на чудесата“.

— Сериозно, защо избра „Катализатор“?

Това беше. Така щях да я поставя в отбранителна позиция. Е, всъщност тя никога не заемаше отбранителна позиция. Аз самата го бях направила.

— Аз съм човек — отвърна тя.

— Аха — погледнах през цепнатината между завесите към паркинга два етажа по-долу. Защо ли го направих? Дали наистина съм си мислила, че ще го видя да стои там и да ми се усмихва — той, който умее да се промъква навсякъде, все едно ми казва: „*Видя ли? Казах ти, че ще те намеря.*“ — Така ми каза и един друг човек. И като пълна глупачка, аз му повярвах.

— Не си била чак такава глупачка, като се имат предвид обстоятелствата.

О, сега тя стана и любезна? Пуска ми малко аванта? Не знаех кое е по-лошо — ледената девица Катализатор или състрадателната

кralица Катализатор.

— Не се преструвай, Катализатор — отсякох аз. — Знам, че не ми вярваш за Ивън.

— На *теб* вярвам. Неговата история обаче не се връзва.

След това тя излезе от стаята. Просто така. Точно по средата на разговора, преди да сме стигнали до някакво решение. Кой, освен мъжете, *прави* така?

Виртуалното съществуване не изисква физическа планета...

Кой беше Ивън Уокър? Погледът ми се местеше между магистралата и малкия ми брат. Кой си ти, Ивън Уокър?

Бях идиотка, че му се доверих, но бях ранена и сама (толкова сама, че мислех, че съм последното човешко същество в шибаната вселена) и доста се бях смахнала, защото вече бях убила един невинен човек, а този Ивън Уокър не отне живота ми, когато можеше да го направи, а вместо това го спаси. Затова, когато в съзнанието ми зазвъня предупредителен сигнал, аз не му обърнах внимание. Освен това, не ми помогна особено и фактът, че той беше невъзможно красив и вманиачен да ме накара да почувствам, че съм по-важна за него, отколкото е самият той за себе си. Той ме къпеше, хранеше, учеше ме да убивам, казваше, че съм единственото останало нещо, за което си заслужава да умре и искаше да ми го докаже, като умре за мен.

Той се е родил като Ивън, тринадесет години по-късно се е събудил, за да разбере, че е някой друг и после, по собствените му думи, се е събудил отново, когато е видял себе си през моите очи. Той е открил себе си в мен, а след това аз открих него в себе си и разстоянието помежду ни се беше стопило. В началото той ми казваше нещата, които исках да чуя, а накрая ми каза нещата, които имах нужда да чуя — че основното оръжие за унищожаването на оцелелите човешки същества са самите хора. А когато и последният „заразен“ е мъртъв, Вош и неговата компания щяха да спрат Петата вълна. Да направят чистка. Да изчистят къщата, за да е готова, преди да се нанесат в нея.

Когато казах на Бен и Катализатора за всичко това — като изключим частта за Ивън вътре в мен, която щеше да прозвучи твърде двусмислено за Периш, те ме гледаха доста подозрително, разменяха си многозначителни погледи и ме караха да се чувствам неприятно игнорирана.

— Един от тях се е влюбил в теб? — попита ме Катализатора, когато свърших. — Това не е ли все едно ние да се влюбим в хлебарка?

— Или едnodневка — изстрелях в отговор аз. — Може би им допадат насекомите.

Бяхме се събрали в стаята на Бен. Беше първата ни нощ в хотел „Уокър“, както го кръсти Катализатора — подозирам най-вече, за да ме дразни.

— Какво друго ти каза? — попита Бен.

Той се беше опънал в леглото. От „Кемп Хейвън“ до хотела бяха шест километра и половина, а той изглеждаше така, сякаш току-що беше спринтирал на маратонска дистанция. Хлапето, което превърза двама ни със Сам — Дъмбо — не отвърна нищо, когато го попитах за Бен. Не каза, че той ще се оправи, не каза и че ще се влоши. Разбира се, Дъмбо беше само на дванадесет.

— Какви са възможностите им? Слабите им страни?

— Те вече нямат тела — отвърнах аз. — Ивън ми каза, че това е бил единственият начин да извършат пътуването. Някои са били „инсталирани“ — самият той, Вош, другите заглушители, други са още на кораба-майка и чакат ние да изчезнем.

Бен потри уста с опакото на ръката си:

— Лагерите са били създадени, за да отделят най-добрите кандидати за промиване на мозъка...

— И за да ликвидират онези, които не са — довърших аз. — След като Петата вълна започнела, всичко, което трябвало да направят, било да седнат и да оставят глупавите човешки същества да им свършат мръсната работа.

Катализатора седеше до прозореца, тиха като сянка.

— Но защо въобще им е нужно да ни използват? — чудеше се Бен. — Защо просто не „инсталират“ достатъчно от войниците си в човешки тела и не ни довършат?

— Може би няма достатъчно от тях — предположих аз. — Или пък задействането на Петата вълна е било най-малкият риск.

— Какъв риск? — обади се сянката-Катализатор, нарушавайки мълчанието си.

Реших да не ѝ обръщам внимание. Имаше много причини за това, но най-важната беше, че е рисковано да се заяждаш с Катализатора. Тя можеше да те унижи с една-единствена дума.

— Ти беше там — напомних на Бен. — Чу Вош. Те са ни наблюдавали от векове. Но Ивън доказа, че дори и един план, създаван хиляди години, пак може да се обърка. Не мисля, че някога им е хрумнало, че когато се превръщат в нас, те наистина се *превръщат* в нас.

— Вярно е — съгласи се Бен. — Така че как можем да използваме това?

— Не можем — отвърна Катализатора. — Нищо от онова, което Съливан ни каза, не може да ни помогне, освен ако този Ивън някак не е оцелял след експлозията и не ни даде липсващата информация.

— Нищо не би могло да оцелее след това — поклати глава Бен.

— Имаше евакуационни капсули — казах аз, вкопчвайки се във все същата сламка, в която се вкопчвах, откакто той се беше сбогувал с мен.

— Наистина ли? — Катализатора не звучеше така, сякаш ми вярва. — Тогава защо не те е сложил в една от тях?

— Виж — отвърнах аз, — вероятно не би трябвало да казвам това на някой, който държи в ръцете си мощно полуавтоматично оръжие, но ти наистина започваш да ми лазиш по нервите.

— Защо? — престори се на изненадана тя.

— Трябва да намерим начин да научим нещо повече за това — остро се намеси Бен и така не ми даде възможност да ѝ отговоря, което беше добре, защото Катализатора *наистина* държеше М16, а Бен ми беше казал, че тя е най-добрият стрелец в лагера. — Какъв е планът? Да чакаме Ивън да се появи или да бягаме? И ако ще бягаме, накъде? — бузите му пламтяха от треската, очите му блестяха, здравата го беше закъсал. — Ивън каза ли ти нещо друго, което би могло да ни помогне? Какво ще направят с градовете?

— Няма да ги взривят — намеси се Катализатора. Тя не изчака аз да отговоря. После не изчака и да я попитам откъде, по дяволите, знае това, и просто продължи. — Ако това е бил планът им, първо тях щяха да взривят. Повече от половината население на света живееше в градските зони.

— Значи, планират да ги използват — каза Бен, — защото живеят в човешки тела?

— Не можем да се скрием в град, Зомби — отвърна Катализатора. — В който и да е град.

— Защо?

— Защото не е безопасно. Пожарите, канализацията, болестите от всичките гниещи трупове, останалите оцелели, които вече трябва да са разбрали как Другите използват човешките тела. Ако искаме да останем живи възможно най-дълго, трябва да не спираме да се движим. Да се движим и да останем сами възможно най-дълго.

О, Господи! Откъде е чула *точно* това правило? Усетих как главата ми олеква.

Коляното ме болеше. Коляното, простреляно от заглушител. *Моят* заглушител.

Ще те открия, Каси. Както винаги. Не и този път, Ивън. Не мисля така. Седнах на леглото до Бен.

— Тя е права — казах му аз. — Не е добра идея да оставаме където и да било за повече от няколко дни.

— Или да оставаме заедно.

Думите на Катализатора увиснаха в ледения въздух. До мен Бен се напрегна. Затворих очи. И това правило го бях чувала: „*Не се доверявай на никого.*“

— Това няма да стане, Катализатор — каза Бен.

— Аз ще взема Малката и Кекса. Вие ще вземете останалите. Шансовете ни ще се удвоят.

— Защо да спираме дотук? — попитах я аз. — Защо не се разделим всеки поотделно? Така шансовете ни ще се учетворят.

— Ще станат седем пъти по-големи — поправи ме тя.

— Е, аз не съм математически гений — намеси се Бен. — Но ми се струва, че ако се разделим, това ще следва точно тяхната стратегия. Изолирай и след това унищожавай — той хвърли остър поглед на Катализатора. — Лично аз предпочитам мисълта, че някой ми пази гърба.

Той се надигна от леглото и се олюля за миг.

Катализатора му каза да ляга обратно долу. Той не й обърна внимание.

— Не можем да останем, но няма къде да отидем. Оттук не можем да стигнем доникъде, така че къде ще отидем? — попита той.

— На юг — отвърна Катализатора. — Възможно най-далеч на юг.

Тя гледаше през прозореца. Разбихах какво иска да каже — един по-силен сняг и щяхме да се окажем в капан, докато не се стопи.

Следователно трябваше да отидем някъде, където не вали сняг.

— В Тексас ли? — попита Бен.

— Мексико — отвърна Катализатора. — Или Централна Америка, когато водата намалее. Човек може да се крие в дъждовните гори в продължение на години.

— Това ми харесва — рече Бен. — Назад към природата. Има само един малък недостатък — той разпери ръце. — Нямаме паспорти.

Наблюдаваше я и продължаваше да държи ръцете си във въздуха, сякаш чакаше нещо. Катализатора го погледна безизразно. Бен отпусна ръце и сви рамене.

— Не говорите сериозно — намесих се аз, всичко това ставаше нелепо. — Централна Америка? Посред зима, пеша, при положение че Бен е ранен и с нас има две малки деца. Ще сме късметлии, ако стигнем до Кентъки.

— По-добро е от това да чакаме тук твоят извънземен принц да се завърне.

Това преля чашата. Не ми пукаше дали държи M16 в ръцете си. Сграбчих шепя от нейните копринени кичури и се приготвих да я изхвърля през прозореца. Бен усети какво ще се случи и застана помежду ни.

— Тук всички сме от един отбор, Съливан. Трябва да се държим един за друг, ясно ли е? — той се обърна към Катализатора. — Права си, вероятно той не е оцелял, но ще дадем шанс на Ивън да изпълни обещанието си. И без това не съм във форма за дълго пътуване.

— Не се върнах за теб и Фъстъка, за да се превърнем в лесни мишени при следващия лов на патици, Зомби — сопна се Катализатора. — Прави каквото искаш, но ако стане горещо, аз изчезвам от тук.

— Ето ти един екипен играч — казах аз на Бен.

— Може би забравяш кой ти спаси живота — напомни ми Катализатора.

— О, я ме целуни отзад!

— Достатъчно! — изрева Бен с най-добрия си глас на куортърбек и човек, който дава ясно да се разбере, че той е шефът. — Не знам как сме оцелели досега в тази ужасна бъркотия, но знам, че *не това е начинът*. И двете престанете с тия тъпотии! Това е заповед.

Той се строполи обратно на леглото, опитвайки се да си поеме въздух, с ръка, притисната към ребрата. Катализатора излезе да намери Дъмбо и двамата с Бен останахме насаме за пръв път, откакто се бяхме срещнали в подземията на „Кемп Хейвън“.

— Странна работа — каза Бен, — човек би си помислил, че след като деветдесет и девет процента от хората ги няма вече, останалите два процента биха се разбирали по-добре.

Хъм, остава само един процент, Перш. Готвех се да му изтъкна това, когато видях, че той се усмихва и очаква да го поправа, знаейки, че ще ми е ужасно трудно да се сдържа. Той си играеше със стереотипа на глупавите шеги по начина, по който някой на възрастта на Сами рисуваше с тебешир на тротоара — с широки и непохватни движения.

— Тя е психопатка — отбелязах аз. — Сериозно, нещо не ѝ е наред. Когато погледнеш в очите ѝ, там *вътре* няма никой.

— Мисля, че там вътре има много неща — поклати глава той. — Просто са наистина... дълбоко.

Той трепна, пъхнал ръка в джоба на противния си суитшърт, сякаш се преструваше на Наполеон, който притиска раната от куршум, причинена му от Катализатора. Рана, която той сам беше поискал. Рана, с която рискува всичко, за да спаси по-малкия ми брат. Рана, която сега можеше да му струва живота.

— Не може да стане — прошепнах аз.

— Разбира се, че може — възрази той и сложи ръката си върху моята.

Поклатих глава. Той не разбираше. Не говорех за нас.

Сянката от пристигането на Другите падна върху нас и мракът ѝ ни накара да изгубим от погледа си нещо фундаментално.

Но това, че просто не можехме да го видим, не означаваше, че то не е там: баща ми, който ми крещеше да бягам, когато той самият не можеше да го направи; Ивън, който ме извади от корема на звяра, преди сам да влезе в него; Бен, който се беше хвърлил в ноктите на ада, за да изтръгне Сам от тях.

Имаше някои неща — е вероятно, само едно нещо, което не беше опетнено от тази сянка. То объркваше плановете им. Беше неуморимо. Непобедимо.

Те могат да ни избият до последния човек, но не могат да убият — *никога* не биха могли да убият — онова, което остава в нас.

*Каси, искаш ли да полетиш?
Да, тате. Искам да полетя.*

[1] Вероятно става дума за Урулу, или Айерс Рок — най-голямата и най-древната монолитна скала в света, издигаща се до 348 метра наред австралийската пустиня. — Б.р. ↑

[2] Формулата, която отразява становището за равнопоставеност на маса и енергия. Изведена е от Алберт Айнщайн през 1905 г., а впоследствие става теоретична основа за направата на ядрени оръжия. — Б.р. ↑

12.

Сребристата магистрала, която избледняваше в мрака. Чернотата, пронизана от звездната светлина. Голите дървета, чиито клони стърчаха нагоре, като ръце на крадци, хванати на местопрестъплението. Дъхът на брат ми, който замръзваше в мразовития въздух, докато той спеше. Прозорецът, замъглен от дишането ми. И отвъд замръзналото стъкло, до сребърната магистрала, под звездния блясък, една дребна фигурка се движеше бързо под вдигнатите ръце на дърветата.

О, по дяволите!

Изскочих от стаята в коридора, където Кекса рязко се обърна, вдигнал автомата — *успокой се, голямо момче* — след това нахлух в стаята на Бен, където Дъмбо се беше облегал на перваза на прозореца, а Бен се изтягаше на най-близкото до вратата легло. Дъмбо се изправи. Бен седна в леглото. А аз попитах:

— *Къде е Малката?*

Дъмбо посочи към леглото до това на Бен.

— Ей там е — и ме погледна, сякаш искаше да каже „*тая побъркана мацка напълно откачи*“.

Отидох до леглото и дръпнах рязко настрани купчината завивки. Бен изруга, а Дъмбо отстъпи до стената и лицето му почервения.

— За Бога, кълна се, че беше точно тук!

— Видях я — казах на Бен. — Отвън...

— Отвън? — той спусна краката си отстрани на леглото и изсумтя от усилието.

— На магистралата.

След това той разбра.

— Катализатора. Тя е тръгнала след Катализатора — той удари с длан по матрака. — По дяволите!

— Аз ще отида — обади се Дъмбо.

Бен вдигна ръка.

— Кекс! — извика той.

Разнесоха се стъпките на едрото момче. Подът скърцаше под краката му. Главата му надникна в стаята и Бен каза:

— Малката е тръгнала след Катализатора. Отиди и докарай малкия ѝ задник обратно тук, така че да мога здравата да го нашаря.

Кекса се отдалечи с тежка стъпка и подът отново изскърца.

Бен закопчаваше кобура си.

— Какво правиш? — попитах аз.

— Поемам поста на Кекса, докато се върне с това малко лайно. Ти остани с Фъстъка. Исках да кажа със Сам. Както и да е. Трябва да изберем едно от имената му и да използваме само него.

Пръстите му трепереха. От треска. От страх. По малко и от двете.

Устата на Дъмбо се отвори и затвори, но от нея не излезе звук.

Бен забеляза това.

— Успокой се, Бо. Не е твоя вината.

— Аз ще поема коридора — отвърна Дъмбо. — Ти остани тук, сержант. Не трябва да ставаш.

Той бързо излезе от стаята, преди Бен да може да го спре. В този момент Бен ме погледна с искрящите си от треската очи.

— Май не ти казах — каза той, — но след като дезертирахме в Дейтън, Вош изпрати два взвода да ни хванат. Ако те все още са били навън, когато взривът избухна...

Той не довърши мисълта си. Или беше решил, че няма нужда, или просто не можеше да го направи. Изправи се и се олюля. Отидох при него и без да се смуцава, той ме прегърна през раменете с една ръка.

Няма начин да го кажа по-деликатно: Бен Периш миришеше на болен човек. От него се разнасяше киселата миризма на инфекция и на стара пот. За пръв път, откакто разбрах, че не е мъртъв, си помислих, че скоро може наистина да се превърне в труп.

— Върни се обратно в леглото — подканих го аз.

Той поклати глава, след което ръката му върху рамото ми се отпусна и той падна назад, удари задника си в ръба на матрака и се отпусна на пода.

— Чувствам се замаян — промърмори той. — Отиди да вземеш Фъстъка и го доведи тук при нас.

— Сам. Може ли да му викаме Сам? — когато чуех *Фъстъка*, все си спомнях за крайпътните заведения на „Макдоналдс“, горещите

пържени картофки и шейковете с ягода и банан, както и мока фрапетата, поръсени отгоре със сметана и шоколад.

Бен се усмихна. Тази ослепителна усмивка върху това изтощено лице накара сърцето ми да се свие.

— Ще се оставим на течението — каза той.

Сам-само тихо въздъхна, когато го взех от леглото и го отнесох в стаята на Бен. Оставих го в празното легло на Малката, завих го и докоснах бузата му с опакото на ръката си — стар навик, останал ми от дните на чумата. Бен все още седеше на пода с отметната назад глава и гледаше тавана. Тръгнах към него, но той ми махна с ръка да се върна.

— Прозореца — каза задъхано той. — Сега от едната страна сме слепи. Благодаря ти много. Малката...

— Защо би тръгнала така?

— След Дейтън, тя се беше лепнала за Катализатора като риба прилепало.

— Виждам ги единствено да се карат — спомних си за шумната разправия относно шаха и за монетата, която удари Малката по главата и думите ѝ „*Мразя те и в червата!*“.

— Линията между обичта и омразата е тънка — засмя се Бен.

Хвърлих поглед към паркинга. Асфалтът блестеше като оникс.

Лепнала се е за нея като риба прилепало. Спомних си за това как Ивън се промъкваше зад вратите и ъглите. Спомних си за онова чисто и неопетнено нещо, което остава в нас и си казах, че единственото нещо, което има силата да ни спаси, може също така и да ни убие.

— Наистина не трябва да седиш на пода така — смъмрих го аз. — В леглото е по-топло.

— Да бе, с половината от половината на половин градус. Това не е нищо, Съливан — някаква си настилка в сравнение с чумата.

— Бил си болен от чума?

— О, да. В бежанския лагер пред „Райт-Патерсън“. След като превзеха базата, ме вкараха вътре, напомпаха ме с антибиотици, след това сложиха автомат в ръката ми и ми казаха да убия някакви хора. Ами ти?

Окървавена ръка, стискаща разпятие. *Можеш да ме довършиш или да ми помогнеш.* Войникът зад хладилниците за бира беше първият. Не. Първият беше онзи, който застреля Мазния в ямата за изгаряне. Стават двама, а след това имаше и заглушители — единия го

застрелях точно преди да открия Сам, а другия — преди Ивън да открие мен. Значи четирима.

Дали пропускам някого? Трупите се увеличават и човек им губи бройката.

О, Господи, губиш им бройката.

— Убивала съм хора — тихо казах аз.

— Говорех за чумата.

— Не. Майка ми...

— Ами баща ти?

— Различен вид чума — отвърнах аз. Той ме погледна през рамо.
— Вош. Вош го уби.

Разказах му за Лагера. За джиповете и големия камион, пълен с войници. Нереалното появяване на училищните автобуси. *Само деца. Има място само за най-малките.* Останалите бежанци, събрани в бараките и баща ми, който ме изпраща заедно с първата ми жертва да открия Мазния. След това баща ми в калта и Вош, надвесен над него, докато аз се криех в гората, и как устните на баща ми беззвучно помръдваха: „*Бягай*“.

— Странно е, че не са те качили в някой автобус — каза Бен, — ако целта е била да се създаде армия от хлапета с промити мозъци.

— Видях предимно малки деца, на възрастта на Сам — някои дори и по-малки.

— В лагера отделяха всички на възраст под пет години и ги държаха в бункера...

— Открих ги — кимнах аз.

В обезопасената стая, лицата им се вдигаха нагоре към моето, докато търсех Сам.

— Коего ме кара да се чудя защо ги пазят — каза Бен. — Освен ако Вош не очаква много дълга война.

Каза го по начин, който показваше, че сякаш се съмнява дали това е причината. Той започна да барабани с пръсти по матрака:

— Какво, по дяволите, става с Малката? Вече трябваше да са се върнали.

— Ще ида да проверя — казах аз.

— Как ли пък не. Това започва да прилича на обичайните филми на ужасите. Нали се сещаш? Където ги убиват един по един. Още пет минути.

Замълчахме и започнахме да се заслушваме. Но онова, което се чуваше, беше единствено вятърът, който шепнеше в лошо уплътнените прозорци и постоянният поток от плъхове, които драскаха в стените. Малката беше обсебена от тях. Слушах ги с Катализатора с часове да планират как да ги унищожат. Спомних си досадния поучителен тон на Катализатора, която обясняваше как популацията им е неконтролируема и че в хотела има повече плъхове, отколкото ние куршуми.

— Плъхове — каза Бен, сякаш прочел мислите ми. — Плъхове, плъхове и плъхове. Стотици. Хиляди плъхове. Сега са повече от нас. Планета на плъховете — той се засмя дрезгаво. Може би бълнуваше. — Знаеш ли кое ужасно ме тормози? Това, че Вош ни каза, че са ни наблюдавали от векове. Искам да кажа, как е възможно това? О, разбирам, че е възможно, но не ми е ясно защо не са ни нападнали *тогава*. Колко хора е имало на Земята, когато сме построили пирамидите? Защо някой би чакал седем милиарда от нас да се разпръснат по всички континенти с малко по-напреднали оръжия от копията и тоягите? Защото му харесват предизвикателствата? Най-подходящият момент да унищожих вредителите, не е след като те вече имат числено превъзходство. Ами Ивън? Той каза ли нещо за това?

Прочистих гърлото си:

— Той каза, че те не са били на едно мнение по въпроса за това дали да ни унищожат.

— Аха. Значи, може би са спорели за това в продължение на шест хиляди години. Мотаели са се, защото никой не е можел да реши какво да правят, докато някой не е казал: „О, какво толкова, по дяволите, дай просто да избием тия копелета.“

— Не знам. Нямам отговорите — заех леко отбранителна позиция, защото това, че *познавам* Ивън, не означава, че трябва да *знам* всичко.

— Предполагам, че Вош може и да е лъгал — замислено каза Бен. — Не знам, за да ни влезе в главите и да ни обърка. Той правеше това с мен от самото начало — той ме погледна, след това извърна поглед. — Не би трябвало да го признавам, но направо боготворях този човек. Мислех си, че той е... — той размаха ръка във въздуха, сякаш търсеше подходящите думи. — Сред най-добрите измежду нас.

Раменете му започнаха да се тресат. В началото си помислих, че е от треската, а след това реших, че е нещо друго, затова напуснах мястото си до прозореца и отидох при него.

За мъжете пречупването е нещо лично. Никога не позволяват да видиш, че плачат, защото това означава, че си слаб, мекушав, бебе и лигльо. Смята се, че това не е много мъжко и други подобни глупости. Не мога да си представя, че Бен Периш отпреди пристигането на Другите, би се разплакал пред когото и да било. Той беше момчето, което имаше всичко, момчето, на което всички други момчета искаха да приличат, онзи, който разбиваше чуждите сърца, без неговото някога да бъде разбито.

Седнах до него. Не го докоснах. Не казах нищо. Той беше на своето място, а аз на моето.

— Съжалявам — промълви той.

Поклатих глава:

— Недей.

Той избърса с опакото на ръката си първо едната си буза, а после и другата.

— Знаеш ли какво ми каза? Или по-скоро ми обеща? Обеща ми, че ще ме изпразни отвътре. Ще ме изпразни и ще ме изпълни с омраза. Но не изпълни обещанието си. Не ме изпълни с омраза. Изпълни ме с надежда.

Разбирах го. В обезопасената стая имаше сякаш милиард вдигнати лица, които изпълваха безкрая и очи, които търсеха моите с един въпрос, който изглеждаше твърде ужасен, за да бъде зададен с думи: „*Ще оживея ли?*“ Всичко е свързано. Другите разбираха това. Разбираха го по-добре от повечето от нас. Няма надежда без вяра, няма вяра без надежда, няма любов без доверие, няма доверие без любов. Унищожих ли едно от тях, цялата човешка къща от карти ще се срути.

Сякаш Вош е *искал* Бен да открие истината. Искал е да го научи колко безнадеждна е надеждата. И какъв би бил смисълът на *това*? Ако са искали да ни унищожат, защо просто не са го направили? Сигурно има десетки начини, чрез които да ни заличат от земята бързо, но те удължиха агонията ни с пет вълни от нарастващи ужаси. *Защо?*

Досега винаги съм мислела, че Другите не изпитват нищо към нас, освен презрение и може би малко отвращение, подобно на нашето

отношение към хлебарките и дървениците, и другите противни низши форми на живот. *Нищо лично, човешки същества, но трябва да си вървите.* Никога не ми е минавало през ума, че може да е съвсем лично. Че просто да ни избият не е достатъчно.

— Те ни мразят — казах аз, по-скоро на себе си, отколкото на него. Бен ме погледна стреснато и аз също го погледнах уплашено. — Няма друго обяснение.

— Не ни мразят, Каси — меко възрази той, все едно говореше с изплашено дете. — Ние просто притежаваме нещо, което те искат.

— Не — сега моите бузи бяха мокри от сълзи.

За Петата вълна имаше само едно-единствено обяснение. Всяка друга възможна причина беше абсурдна.

— Те не искат да прочистят планетата от нас, Бен. Те искат да *ни* очистят.

13.

— Стига толкова — каза Бен. — Времето изтече.

След това той се изправи, но не стигна много далеч. Почти се надигна на крака, преди да падне тежко на задника си. Сложих ръка на рамото му.

— Аз ще отида.

Той удари с длан по бедрото си.

— Не мога да позволя това да се случи — промърмори той, докато аз отварях вратата, за да надникна в коридора.

Не можеше да позволи какво да се случи? Да загуби Малката и Кекса? Да загуби всички един по един? Да изгуби битката срещу инфекцията на раната си? Или да изгубим войната като цяло?

Коридорът беше празен.

Първо Малката. После Кекса. Сега Дъмбо. Ние *наистина* изчезвахме по-бързо от къмпингари в някой филм на ужасите.

— Дъмбо! — тихо го повиках аз.

Глупавият прякор отекна в студения застоял въздух. Умът ми трескаво прехвърляше възможностите. Вървейки от по-малко вероятните към по-вероятните, те бяха следните: някой тихо го е неутрализирал и е нарязал тялото му, пленили са го, видял е или е чул нещо и е отишъл да го провери, отишъл е да пикае.

Забавих се няколко секунди на вратата, в случай че последното се окажеше вярно. Когато коридорът остана празен, се върнах обратно в стаята. Бен беше станал и проверяваше пълнителя на своя М16.

— Не ме карай да гадая — каза той. — Няма значение. Няма нужда да гадая.

— Остани тук със Сам. Аз ще отида.

Той се приближи с привлечена походка и спря на сантиметри от носа ми.

— Съжалявам, Съливан. Той е твой брат.

Настръхнах. Стаята беше ледена, а кръвта ми беше още по-студена. Гласът му беше твърд, равен и в него нямаше абсолютно никакво чувство. *Зомби. Защо те наричат Зомби, Бен?*

Тогава той се усмихна — със съвсем истинска усмивка в стила на Бен Периш.

— Онези момчета отвън — всички те са *мои* братя.

Той ме заобиколи и залитайки се отправи към вратата. Ситуацията бързо ескалираше от невъзможно опасна към опасно невъзможна. Не виждах никакво друго решение, преметнах се през леглото на Бен и сграбчих Сам за раменете. Разтърсих го здраво. Той се събуди с тих вик. Сложих ръка върху устата му, за да заглуша звука.

— Самс! Чуй ме! Нещо не е наред — извадих Люгера от кобура и го притиснах към малките му ръце. Очите му се разшириха от страх и от нещо, което изнервящо наподобяваше радост. — Двамата с Бен трябва да проверим какво става. Сложи резето — нали знаеш какво е резе? — с все така широко отворени очи, той кимна. — И сложи стол под дръжката на вратата. Гледай през малката дупка. Не пускай... — дали не трябваше да му обяснявам *всичко* буква по буква? — Виж, Самс, това е важно, много важно. Много, много важно. Нали знаеш как да различиш добрите хора от лошите? Лошите стрелят по нас — това беше най-добрият урок, на който баща ми някога ме беше научил.

Целунах Сам и го оставих там.

Вратата изщрака зад гърба ми. Чух как резето се плъзна на мястото си. *Добро момче*. Бен беше прекосил половината коридор. Той ми махна да се присъединя към него. Притисна горещите си от треската устни към ухото ми.

— Проверяваме стаите, после слизаме долу.

Работехме заедно. Аз проверявах, докато Бен ме прикриваше.

В хотел „Уокър“ имаше политика на отворените врати. Всяка ключалка е била разбивана в някакъв момент, докато по време на всяка от вълните оцелелите бяха търсили подслон тук. Това, че хотелът е бил предназначен за семейства с ограничен бюджет, също помагаше. Стаите бяха горе-долу с големината на къщичка на Барби. Бяха нужни тридесет секунди, за да се провери една и четири минути, за да проверим всичките.

Когато се върнахме в коридора, Бен отново прошепна в ухото ми:
— *Шахтата*.

Той се отпусна на коляно пред вратите на асансьора. Посочи ми с жест да покрия стълбището, след това измъкна двадесет и пет сантиметровия си боен нож и пхна острието му в пролуката.

Аха — казах си аз, — старият номер за игра на криеница в асансьора! Тогава защо аз покривах стълбището? Бен разтвори вратите и ми махна да се приближа.

Видях ръждясали въжета и много прах, и помирирах нещо, за което предположих, че е мъртъв плъх. Той посочи към мрака надолу и тогава го разбрах. Не проверявахме шахтата — щяхме да я използваме.

— Аз ще проверя стълбите — едва доловимо прошепна той в ухото ми. — Ти оставаш в асансьора. Чакай сигнала ми.

Той затисна с крак една от вратите и опря гръб в другата, за да ги задържи отворени. Потупа малкото останало място между хълбока му и ръба. Устните му беззвучно изрекоха: „Да действаме“. Внимателно прекрачих краката му, седнах на мястото, което ми беше посочил и спуснах краката си отстрани. Покривът на асансьора беше сякаш на километри под мен. Бен се усмихна успокояващо: „Не се безпокой, Съливан. Няма да те оставя да паднеш.“

*Преместих се няколко сантиметра напред, докато задникът ми не увисна в празното пространство. Не, така нямаше да стане. Залюлях се обратно към ръба, след това застанах на колене. Бен сграбчи китката ми и вдигна палеца на свободната си ръка. Плъзнах коленете си надолу по стената на шахтата, като се държах за ръба, докато накрая ръцете ми не се опънаха докрай. *Добре, Каси. Време е да се пуснеш. Бен те държи. Да, глупачке, само че той е ранен и силите му са колкото на тригодишно дете. Когато се пуснеш, тежестта ти ще го накара да изпусне опората си и двамата ще паднете. Той ще падне върху теб, ще ти счупи врата и след това ще умре от загуба на кръв върху парализираното ти тяло...**

О, какво толкова, по дяволите.

Пуснах се. Чух как Бен тихо изсумтя, но не ме изпусна и не падна отгоре ми. Той се наведе и ме спусна надолу, докато не видях главата му, очертана на светлината от отвора, с лице, скрито от сянката. Пръстите на краката ми докоснаха покрива на асансьора. Вдигнах палец към Бен, макар да не бях сигурна, че той ще може да го види. Три секунди. Четири. И след това той ме пусна.

Отпуснах се на колене и заопипвах да намеря сервизния капак. Малко смазка, малко мръсотия — много мазна мръсотия.

Преди появата на електричеството са измервали яркостта със свещи. Светлината тук долу беше колкото половината от половината на

една свещ. След това вратите над мен се затвориха и яркостта падна до нулата.

Благодаря, Периш. Можеше да почакаш, докато открия капака.

А когато го открих се оказа, че е заял, вероятно беше ръждясал. Посегнах към Люгера с мисълта да използвам дръжката му като чук, след което се сетих, че бях поверила полуавтоматичния си пистолет на грижите на петгодишно дете. Извадих бойния нож от канията на глезена ми и ударих силно три пъти капака с дръжката му. Металът издаде стържещ звук. Много силен звук. *Толкова по въпроса за безшумността.* Но капакът поддаде. Отворих го, което доведе до ново много оглушително стържение, което този път идваше от ръждясалата панта. *Е, разбира се, че ще ти се струва оглушително, като клечиш точно до капака. Вероятно извън шахтата се чува само едва доловим звук, наподобяващ цвъртенето на мишка. Не ставай параноична!* Баща ми си имаше любимо изречение за параноята. Аз никога не съм го смятала за забавно, особено след като го бях чувала хиляди пъти. *Параноичен съм, само защото всички са срещу мен.* Мислех си, че това е само шега. Не поличба.

Спуснах се в пълния мрак на асансьора. *Чакай сигнала ми.* Какъв сигнал? Бен пропусна да ми каже това. Притиснах ухо към цепнатината между студените метални врати и задържах дъха си. Преброих до десет. Поех си дъх. Преброих отново до десет. Поех си дъх. След шест преброявания до десет и четири вдишвания и без да чуя каквото и да било, започнах леко да се изнервям. Какво ставаше там, отвън? Къде беше Бен? Къде беше Дъмбо? Малката ни група се разпаднаше, губейки човек след човек. Беше голяма грешка да се разделим, но всеки път нямахме избор. Бяхме надиграни. Някой правеше това да изглежда безумно лесно.

А може би са повече от един? След като дезертирахме в Дейтън, Вош изпрати два взвода да ни хванат.

Това беше. Трябваше да е това. Един или може би два взвода бяха открили скривалището ни. Бяхме чакали тук твърде дълго.

Това е така, а ти защо чакаше, Касиопея „Наглата“ Съливан? О, да, защото някакъв си мъртвец е обещал да те намери. Затова ти затвори очи и скочи от скалата в бездната, а сега си изненадана, че на дъното няма голям, дебел матрак? Вината е твоя. Каквото и да се случи сега. Ти си отговорна.

Асансьорът не беше голям, но в пълния мрак изглеждаше огромен колкото футболен стадион. Намирах се в голяма дупка под земята, без светлина и без звуци — безжизнена и тъмна бездна. Бях вцепенена, парализирана от страх и съмнения. Сигурна бях — без да знам откъде — че сигналът от Бен няма да дойде. Разбирах — без да знам как съм го разбрала — че Ивън също няма да дойде.

Човек никога не знае кога истината ще стигне до съзнанието му. Не можеш да избереш времето. То избира теб. Имах цели дни да се изправя пред истината, която сега застана пред мен в това студено и тъмно място, но отказвах да го направя. Не отидох при нея. Тогава истината реши да дойде при мен.

Когато той ме докосна в последната ни нощ заедно, разстоянието помежду ни беше изчезнало — нямаше място, където той свършваше и започвах аз. Сега също между мен и мрака на тази дупка нямаше разстояние.

Той обеща да ме открие. *Не те ли откривам винаги?* И аз му повярвах. След като не вярвах на нищо, което ми беше казвал от мига, в който се срещнахме, аз му повярвах за пръв път, когато изрече последните си думи.

Притиснах лице към студените метални врати. Имах чувството, че падам километър след километър в празнотата под мен. Никога нямаше да спра да падам. *Ти си едnodневка. Днес си тук, утре те няма.*

Не. Още съм тук, Ивън. Ти си този, който го няма.

— Знаеше какво ще се случи от момента, в който напуснахме фермата — прошепнах на бездната. — Знаеше, че ще умреш. И въпреки това тръгна.

Не можех повече да стоя изправена. Нямах избор. Отпуснах се на колене. Падах. Падах. Никога нямаше да спра да падам.

Остави ме, Каси. Остави ме.

— Да те оставя ли? Та аз падам. Аз падам, Ивън.

Но аз знаех какво има предвид той.

Аз никога нямаше да го пусна. Не истински. Казвах си хиляди пъти на ден, че той не може да е оцелял. Убеждавах себе си, че да стоим в този долнопробен хотел е безполезно, опасно, побъркано и самоубийствено. Но се вкопчвах в обещанието му, защото ако се откажех от обещанието му, означаваше да се откажа и от *него самия*.

— Мразя те, Ивън Уокър — прошепнах на бездната.

От вътрешността на бездната — от бездната вътре в мен — ми отвърна тишина.

Не можеш да се върнеш. Не можеш да продължиш напред. Не можеш да го задържиш. Не можеш да го пуснеш. Не можеш, не можеш, не можеш... Какво можеш да направиш? Какво можеш да направиш?

Вдигнах лице нагоре. *Добре. Мога да го направя.*

Изправих се. *И това също.*

Изправих рамене и пяхнах пръстите си на мястото, където двете врати се допираха.

„*Сега излизам навън*“ — казах аз на мълчаливата бездна. — „*Оставям го.*“

С усилие избутах вратите настрани. В бездната нахлу светлина, разкъсвайки и най-малките сенки до последната.

14.

Пристъпих във фойето — нашият миниатюрен прекрасен, нов свят.

Натрошено стъкло. В ъглите бяха натрупани купчини боклуци, като есенни листа, навети там от вятъра, мъртви буболечки, обърнати по гръб със свити крака. Хапещ студ. Беше толкова тихо, че единственият звук, който чувах, бе този на собствения ми дъх — след като Грохотът изчезна, настъпи Тишината.

Нямаше следа от Бен. Нещо се беше случило с него между втория етаж и стълбището. И то не беше хубаво. Полека се отпавих към вратата на стълбището, борейки се с инстинкта да завлека задника си обратно при Сам, преди и той да е изчезнал като Бен, Дъмбо, Кекса, Малката и като 99,9 процента от всички на Земята.

Под обувките ми хрущяха остатъци. Студеният въздух изгаряше лицето и ръцете ми. Пръстите ми бяха вкопчени в автомата и очите ми почти не мигаха под слабата звездна светлина, която ми изглеждаше ослепително ярка след пълния мрак на асансьора.

Бавно. Бавно. Без грешки.

Вратата към стълбището. Държах металната дръжка в продължение на цели тридесетина секунди, с ухо, притиснато към дървото, но всичко, което чух, беше туптенето на собственото ми сърце. Бавно натиснах дръжката надолу и открях вратата точно толкова, че да мога да надникна през нея. Беше съвсем тъмно. Не се чуваше никакъв звук. *По дяволите, Перш. Къде си, дявол да те вземе.*

Нямаше къде да отида, освен нагоре. Плъзнах се по стълбището. Вратата зад гърба ми изщрака и се затвори. Отново ме обгърна мрак, но този път бях твърдо решена да го държа отвън, където му беше мястото.

В застоялия въздух беше увиснала натрапчивата миризма на смърт. Реших, че е от някой плъх. Или миеща мечка, или някакъв друг вид горско животно, което се е оказало в капан тук. Обувката ми стъпи върху нещо меко. Разнесе се хрущенето на малки кости. Остъргах лепкавите остатъци от ръба на едно стъпало — не исках да се подхлъзна, да се отърколя до дъното, да си счупя врата и да лежа

безпомощно в очакване неизвестният да ме открие и да ми пусне куршум в мозъка. Това нямаше да е добре.

Стигнах до малката площадка — *още един ред стъпала, поemi си дълбоко дъх, почти стигна* — и тогава отекна изстрел, последван от още един, а после и трети, след което се чу цяла поредица от изстрели, докато онзи, който стреляше, не изпразни пълнителя. Втурнах се нагоре по оставащите стълби, блъснах вратата и се затичах по коридора към стаята, чиято врата вече липсваше — стаята, в която беше малкото ми братче. Върхът на обувката ми се закачи в нещо меко, което не бях забелязала, докато тичах като обезумяла към Сам. Полетях във въздуха и се приземих с такава сила върху тънкия килим, че челюстта ми направо изпука. Скочих обратно на крака, хвърлих поглед назад и видях Бен Периш да лежи безжизнено с разперени ръце, докато върху противния му, жълт суитшърт се процеждаше влажно, тъмно петно от кръв. Тогава Сам изкрещя и аз помислих „не съм закъсняла, не съм закъсняла“ и „*идвам, копеле мръсно, идвам*“. В стаята една тъмна сянка се беше надвесила над дребната фигурка, чийто пръст безпомощно дърпаше спусъка на вече празния пистолет.

Стрелях. Сянката се завъртя към мен, след това се наклони напред, опитвайки се да ме сграбчи.

Стоварих крака си върху врата ѝ и опрях дулото на автомата в тила ѝ.

— Извинете — задъхано казах аз, — но сте сбъркали стаята.

III ПОСЛЕДНАТА ЗВЕЗДА

15.

Като дете той сънуваше сови.

От години не се беше сецал за този сън. Сега, когато животът му изтичаше, споменът се завърна.

Не беше приятен.

Птицата, кацнала на перваза на прозореца и гледаща вторачено в стаята му с блестящите си жълти очи. Те мигаха бавно и ритмично, но иначе самата сова никога не помръдваше.

Парализиран от страх, без да знае защо, и неспособен да повика майка си, той наблюдаваше совата, която наблюдаваше него. След това противното, неспокойно и изнервящо чувство, че е наблюдаван, оставаше в продължение на дни и му причиняваше гадене и замайване.

Когато стана на тринадесет, сънищата спряха. Беше се събудил — вече нямаше нужда да крие истината. Когато времето дойде, събуденото му аз щеше да се нуждае от даровете на „совата“. Той разбра каква е била целта на сънищата, защото неговата собствена цел му беше разкрита.

Подготви се. Подготви нещата.

Совата беше лъжа, която да защити крехката психика на приемното му тяло. След като се събуди, мястото ѝ беше заето от друга лъжа — неговия живот. Човечността му беше измама, маска, като съня за совите в мрака.

Сега той умираше. И лъжата умираше заедно с него.

Нямаше болка. Не усещаше хапещия студ. Тялото му сякаш се носеше в някакво топло безгранично море. Алармените сигнали от нервните му окончания до центрове за болка бяха изключени.

Това нежно и безболезнено спускане на човешкото му тяло в забвението щеше да е последният дар.

И тогава, след като и последното човешко същество беше мъртво, идваше възраждането.

Ново човешко тяло, необременено от човешки спомени.

Той нямаше да си спомня изминалите осемнадесет години. Тези спомени и емоциите, свързани с тях, завинаги ще бъдат изгубени — и нищо не можеше да бъде направено срещу агонията, предизвикана от знанието за това.

Изгубено. Всичко ще е изгубено.

Споменът за лицето ѝ. *Изгубен.* Времето с нея. *Изгубено.* Сблъсъкът между това, което той беше и онова, което се преструваше, че е. *Изгубен.*

В тишината на зимната гора, докато се носеше по безкрайното море, той се протегна към нея и тя му се изплъзна.

Знаеше какво ще произлезе от това. Винаги го беше знаел. Когато я откри, покрита от снега, взе я със себе си и я направи отново цяла, знаеше, че неговата смърт ще е цената. Добродетелите сега са пороци, а смъртта е цената на любовта. Не смъртта на тялото му. Тялото му беше една лъжа. Смъртта на неговата човечност. Смъртта на душата му.

В гората, сред режещия студ, върху повърхността на безкрайното море, той шепнеше името ѝ, поверявайки спомена за нея на вятъра, на прегръдката на мълчаливите стражи на дърветата, на грижата на верните звезди. Името ѝ беше чисто и вечно и в нея се съдържаше необузданата вселена.

Касиопея.

16.

Събуди се, изпитвайки болка.

Ослепяваща болка в главата, гърдите, ръцете и единия глезен. Кожата му гореше. Чувстваше се така, сякаш е бил потопен във вряща вода. Една птица беше кацнала върху клона на дървото над него. Беше гарван, който го наблюдаваше с царствено безразличие. Помисли си, че сега светът принадлежеше на гарваните. Останалите бяха натрапници, които нямаше да останат много дълго.

Между голите клони над главата му се виеше дим — лагерен огън. Носеше се и мирисът на месо, цвъртящо в тиган.

Той беше подпрян на едно дърво, увит в тежко, вълнено одеяло с навит зимен анорак за възглавница. Бавно повдигна главата си с няколко сантиметра и веднага осъзна, че каквото и да е движение е лоша идея.

В полезрението му се появи една висока жена, която след това изчезна за момент, докато подклаждаше огъня.

— Добро утро — гласът ѝ беше нисък, весел и смътно познат.

Тя седна до него, придърпа колене към гърдите си и обви дългите си ръце около краката си. Лицето ѝ също му беше познато. Беше руса, кожата ѝ беше хубава, имаше скандинавски черти, като викингска принцеса.

— Познавам те — прошепна той.

Гърлото му гореше. Тя притисна гърлото на манерката си към изранените му устни и той пи дълго.

— Това е добре — отвърна тя. — Снощи говореше несвързано. Тревожих се дали не е по-сериозно от мозъчно сътресение.

Тя се изправи и отново изчезна от полезрението му. Когато се върна, държеше тиган. Седна до него и сложи тигана на земята между двамата. Започна да го изучава със същото високомерно безразличие като гарвана.

— Не съм гладен — каза той.

— Трябва да се храниш — тонът ѝ не беше умолителен, тя просто отбелязваше един факт. — Прясно заешко. Направих варено.

— Колко зле е?

— Не е зле. Аз съм добра готвачка.

Той поклати глава и се насили да се усмихне. Тя знаеше какво има предвид.

— Доста е зле — отвърна тя. — Шестнадесет счупени кости, фрактура на черепа, изгаряния втора степен по по-голямата част от тялото ти. Без косата обаче. Косата ти все още е на мястото си. Това е добрата новина.

Жената потопи лъжицата във вареното, след което я доближи до устните си, духна леко и бавно облиза края ѝ с език.

— Какви са лошите новини? — попита той.

— Глезенът ти е счупен доста зле. Това ще отнеме известно време. Останалото... — тя сви рамене, сръбна от бульона и присви устни. — Трябва му сол.

Той я наблюдаваше как рови в раницата си и търси солта.

— Грейс — тихо промълви той. — Името ти е Грейс.

— Едно от имената ми — съгласи се жената, след което каза истинското си име — онова, което носеше от десет хиляди години. — Ако трябва да съм честна, Грейс ми харесва повече. Толкова по-лесно е за произнасяне!

Тя разбърка супата с лъжицата. Предложи му да я опита. Устните му се стегнаха. Мисълта за храна... Тя сви рамене и сръбна отново.

— Мислех си, че са останки от експлозията — продължи Грейс. — Никога не съм очаквала да откроя една от евакуационните капсули, или пък теб вътре в нея. Какво се случи със системата за насочване? Ти ли я изключи?

Той внимателно обмисли отговора си, преди да отвърне.

— Повреда.

— Повреда?

— Повреда — потвърди той с по-силен глас.

Гърлото му гореше. Тя задържа манерката вместо него, докато той отпиваше от нея.

— Не пий твърде много — предупреди го тя. — Ще ти стане лошо.

По брадичката му се стичаше вода. Тя я избърса вместо него.

— Базата беше компрометирана — каза той.

— Как? — тя изглеждаше изненадана.

— Не съм сигурен — поклати глава той.

— Защо ти си бил вътре? Това е любопитното.

— Последвах някого.

Не вървеше добре. За човек, целият живот на когото беше лъжа, лъгането не му се удаваше особено много. Той знаеше, че Грейс няма да се поколебае да ликвидира сегашното му тяло, ако заподозреше, че той беше причината за това „компрометиране“. Всички те разбираха риска от това, че „обличаха“ съзнанието си в човешка обвивка. Споделянето на тяло с човешка психика носеше със себе си опасността от възприемането на човешките пороци — както и на човешките добродетели. А онова, което беше много по-опасно от алчността, похотта, завистта или каквото и да било друго, беше любовта.

— Ти... си последвал някого? Човек?

— Нямах избор — това поне беше истина.

— Базата е била компрометирана от човек? — тя смаяно поклати глава. — И ти си прекратил патрулирането си, за да го спреш.

Той затвори очи. Може би тя щеше да си помисли, че е припаднал. Миризмата на вареното караше стомахът му да се преобръща.

— Много любопитно — отбеляза Грейс. — Винаги е съществувал риск от компрометиране на центъра за обработка, но *отвътре*. Как би могло човешко същество от твоя сектор да знае нещо за прочистването?

Нямаше да му свърши работа да се прави на ударен. Той отвори очи. Гарванът не беше помръднал. Птицата го гледаше втренчено и той си спомни совата върху перваза, малкото момче в леглото и страха.

— Не съм сигурен, че е знаела.

— Тя?

— Да. Беше... женска.

— Касиопея.

Той не можа да се сдържи и рязко извърна поглед към нея.

— Откъде...?

— През последните три дни често чувам това име.

— Три дни?

Пулсът му се ускори. Трябваше да я попита. Но как да го направи? Въпросите можеха да я направят още по-подозрителна, отколкото вече беше. Беше глупаво да я пита. Затова каза:

— Мисля, че тя може да е успяла да се измъкне.

— Е, ако го е направила, съм сигурна, че ще я открием — усмихна се Грейс.

Той бавно издиша. Грейс не би имала причина да лъже. Ако беше открила Каси, щеше вече да я е убила и нямаше да го премълчи. Макар това, че Грейс не я беше намерила, да не беше доказателство, че Каси е жива — тя все пак можеше и да не е оцеляла.

Грейс бръкна в раницата си и извади шишенце с крем.

— За изгарянията — обясни тя.

Тя внимателно повдигна одеялото, излагайки голото му тяло на ледения въздух. Над главите им гарванът наклони лъскавата си черна глава и продължи да ги наблюдава.

Кремът беше студен. Ръцете ѝ — топли. Грейс го беше измъкнала от огъня, той бе измъкнал Каси от леда. Беше я пренесъл през люлеещото се бяло море, към старата ферма, където беше свалил дрехите ѝ и бе потопил замръзналото ѝ тяло в топла вода. Както покритите с мехлем ръце на Грейс се плъзгаха по тялото му, така и неговите пръсти се бяха плъзгали по покритата със скреж гъста коса на Каси.

Бяха извадили куршума, докато тя лежеше във водата, оцветена в розово от кръвта ѝ. Куршумът, предназначен за сърцето ѝ. Неговият куршум. И след като я извади от водата и превърза раната ѝ, той я отнесе до леглото на сестра си, извъръщайки очи, докато я обличаше в роклята на сестра си. Каси щеше да се почувства унижена, когато разбереше, че я е видял без дрехи.

Очите на Грейс бяха вперени в него. Както неговите очи бяха вперени в плюшеното мече върху възглавницата. Той беше дръпнал завивките до брадичката на Каси. Грейс придърпа одеялото под неговата.

„Ще живееш“ — беше казал той на Каси. Бе по-скоро молитва, отколкото обещание.

— Ще живееш — каза му Грейс.

„Трябва да живееш“ — беше казал на Каси.

— Трябва да живея — отвърна на Грейс.

Начинът, по който тя наклони глава, докато го гледаше, му заприлича на гарвана на дървото и на совата върху перваза.

— Всички ние трябва да живеем — бавно кимна Грейс. — Затова дойдохме.

Тя се наведе напред и нежно го целуна по бузата. Горещ дъх, хладни устни и слабият мирис на дим от горящо дърво. Устните ѝ се плъзнаха от бузата му към устата. Той извърна глава.

— Откъде знаеш името ѝ? — прошепна тя в ухото му. — Касиопея. Откъде познаваш Касиопея?

— Открих лагера ѝ. Изоставен. Тя си е водила дневник...

— Аха. И така си разбрал, че планира да проникне в базата.

— Да.

— Е, значи, тогава всичко се връзва идеално. В дневника си казваше ли *защо* смята да проникне в базата?

— Брат ѝ... отвели са го в „Райт-Патерсън“... от някакъв лагер за бежанци... тя е избягала...

— Това е забележително. След това е преодоляла защитите и е разрушила целия команден център. Това дори е още по-забележително. Граничи с невероятното.

Тя взе тигана, изхвърли съдържанието му в храстите и се изправи на крака. Застана пред него като някакъв рус, висок метър и осемдесет, колос. Страните ѝ бяха поруменели, може би от студа, а може би от целувката.

— Почини си — каза му тя. — Вече си достатъчно добре, за да вървиш. Тази нощ тръгваме.

— Къде отиваме? — попита Ивън Уокър.

— На моето място — усмихна се тя.

17.

Когато слънцето залезе, Грейс угаси огъня, метна раницата и автоматата си през рамо и повдигна Ивън от земята за двадесет и пет километровото им пътуване до къщата в нейния участък в покрайнините на Урбана. Тя щеше да се придържа към магистралата, за да се движат по-бързо. На този етап от играта рискът не беше голям — не беше виждала човешко същество от седмици. Онези, които не беше убила, бяха взети от автобусите или се бяха подслонили някъде срещу яростната атака на зимата. Това беше преходният период. След още една, може би две, но не повече от пет години, нямаше да има нужда да се крият, защото нямаше да има повече плячка, която да дебнат.

Със залеза на слънцето температурата падна. По небето с цвят на индиго препускаха разкъсани облаци, подкарвани от северния вятър, който си играеше с бретона ѝ и игриво обръщаше яката на якето ѝ. Появиха се първите звезди, луната изгря и пътят пред тях заблестя като сребърна лента, виеща се на черния фон на мъртвите полета, празните паркинги и изкормените черупки на отдавна изоставените къщи.

Тя спря веднъж, за да си почине и да намаже с още мехлем изгарянията на Ивън.

— В теб има нещо различно — замислено отбеляза тя. — Не мога да разбера какво е точно — добави, докато пръстите ѝ го докосваха навсякъде.

— Събуждането ми не беше лесно — каза той. — Знаеш това.

Тя тихо изсумтя.

— Отдаваш се прекалено много на мрачни мисли, Ивън, и преживяваш болезнено загубите — тя отново го уви в одеялото. Прокара дългите си пръсти през косата му. Надникна дълбоко в очите му. — Има нещо, което не ми казваш.

Той не отговори нищо.

— Почувствах го — продължи тя — първата нощ, когато те измъкнах от останките. Има... — търсеше правилните думи — нещо скрито, което го нямаше преди.

— Нищо не е скрито — собственият му глас му прозвуча кухо и празно, като вятъра.

— Не е трябвало да те интегрират, Ивън Уокър — засмя се Грейс. — Твърде много им съчувстваш, за да си един от тях.

Тя го вдигна с такава лекота, като майка, която взема новороденото си дете. Вдигна лице към нощното небе и ахна.

— Виждам я! Касиопея, кралицата на нощта — тя притисна бузата си към темето му. — Търсенето ни приключи, Ивън.

18.

Постът на Грейс беше в стара, едноетажна дървена къща край магистрала 68, намираща се точно в средата на определения ѝ сектор за патрулиране от петнадесет квадратни километра. Като се изключи това, че беше заковала дъски върху счупените прозорци и беше поправила външните врати, тя беше оставила къщата, както я бе намерила. По стените имаше семейни портрети, вещи и сувенири, които бяха твърде големи за носене. Във всяка стая имаше потрошени мебели, отворени чекмеджета и хиляди частици от живота на обитателите, които грабителите бяха счели за безполезни. Грейс не си беше направила труда да разчисти бъркотията. Когато дойдеше пролетта и Петата вълна приключеше, тя вече нямаше да е тук.

Тя отнесе Ивън във втората спалня в задната част на къщата — детска стая с яркосини тапети и под, осеян с играчки и подвижен модел на слънчевата система, който висеше тъжно от тавана. Сложи го в едно от двойните легла. Детето беше издраскало инициалите си върху таблата: К.М. Кевин? Кайл? Малката стая миришеше на чума. Нямаше много светлина — Грейс беше заковала и този прозорец — но зрението на Ивън беше много по-остро от това на обикновено човешко същество и той можеше да види тъмните петна от кръв, опръскали сините стени по времето на нечии предсмъртни гърчове.

Тя излезе от стаята и се върна след няколко минути с още мехлем и превръзки. С бързи движения превърза изгарянията, сякаш имаше да върши нещо по-спешно другаде. Нито един от двамата им не заговори, докато тя не го намаза.

— От какво имаш нужда? — попита Грейс. — Нещо за ядене? Баня?

— Дрехи.

— Това не е добра идея — поклати глава тя. — За изгарянията ще трябва седмица и още две, или може би три за глезена.

Нямам три седмици. И три дни са прекалено много.

За пръв път си помисли, че може да му се наложи да неутрализира Грейс.

— Извикай, ако имаш нужда от нещо — тя докосна бузата му. — Недей да стъпваш на тоя глезен. Трябва да ида да взема някои провизии — не очаквах компания.

— Колко дълго няма да те има?

— Не повече от два часа. Опитай се да поспиш.

— Имам нужда от оръжие.

— Ивън, на двеста километра оттук няма никой — усмихна се тя.

— А, страхуваш се от саботьора.

— Така е — кимна той.

Тя сложи пистолета си в ръката му.

— Гледай да не застреляш мен.

Пръстите му се обвиха около дръжката.

— Няма.

— Първо ще почукам.

Той кимна отново.

— Това е добра идея.

Тя спря на вратата.

— Изгубихме безпилотните самолети, когато базата падна.

— Знам.

— Кое то означава, че и двамата сме в мрежата на сензорите. Ако нещо се случи с единия от нас, или с двама ни...

— Нима това вече има значение? Всичко почти свърши.

Грейс кимна замислено:

— Мислиш ли, че ще ни липсват?

— Човешките същества ли? — той се зачуди дали тя не се шегува.

Никога преди това не я беше чувал да го прави — шегите не бяха част от характера ѝ.

— Не онези там, отвън — тя посочи към широкия свят отвъд стените, — а тези вътре в нас. — Ръката докосна гърдите ѝ.

— Не може да ти липсва това, което не си спомняш — отвърна той.

— О, аз мисля, че ще запазя нейните спомени — възрази Грейс. — Тя беше щастливо малко момиче.

— Значи, нищо няма да ти липсва, нали?

Тя скръсти ръце на гърдите си. Уж беше тръгнала да излиза, а не го правеше. Защо не тръгваше?

— Няма да запазя всички — каза тя, като имаше предвид спомените. — Само хубавите.

— Това е, което ме безпокои от самото начало, Грейс — колкото по-дълго се правим на хора, толкова повече заприличваме на тях.

Тя го погледна въпросително и не каза нищо в продължение на един много дълъг и тягостен момент.

— Кой се прави на човек? — попита тя.

19.

Той изчака, докато стъпките ѝ не заглъхнаха. Вятърът свиреше в цепнатините между шпертплата и рамката на прозореца. Не се чуваше нищо друго. Както и зрението му, слухът му също беше изключително остър. Ако Грейс беше седнала на верандата, за да нареши косата си, той щеше да чуе това.

Първо пистолета. Той извади пълнителя. Точно както и подозираше — нямаше патрони. Беше му се сторило, че пистолетът е твърде лек. Ивън си позволи тихо да се засмее. Иронията беше прекалено голяма. Главната им цел беше не да убиват оцелелите, а да посеят недоверие помежду им и да ги подкарат като уплашени овце към кланици като „Райт-Патерсън“. Какво щеше да стане, когато онези, които сееха недоверие, започнеха сами да го жънат?

Пое си дълбоко дъх. Това щеше да боли. Изправи се до седнало положение. Стаята се завъртя. Той затвори очи. Не. Това само влоши нещата. Отвори очи и се насили да остане изправен. Тялото му беше подсилено в очакване на събудването му. Това беше истината, която беше скрита зад съня със совата. Тайната, която споменът му пречеше да види и съответно да си спомни — че докато той, Грейс и десетки хиляди други деца спяха през нощта, те бяха придобили дарби. Дарби, от които щяха да имат нужда през идните години. Дарби, които щяха да превърнат телата им в прецизно настроени оръжия, защото онези, които бяха планирали нашествието, бяха разбрали една проста, макар и неочаквана истина — че умът следва тялото.

Ако дадеш на някого силата на боговете, то той ще стане безчувствен като тях.

Болката утихна. Замайването намалю. Той спусна краката си от ръба на леглото. Трябваше да изпробва глезена си. Той беше ключът. Другите наранявания бяха сериозни, но без значение — с тях можеше да се справи. Внимателно пренесе тежестта си върху глезена, но нагоре по крака му се стрелна пронизваща болка. Той падна по гръб, като дишаше тежко. Прашните планети над главата му бяха застинали в орбита около нащърбеното слънце.

Седна изправен и зачака главата му да се проясни. Нямахме как да избегне болката. Щеше да му се наложи да намери начин да се справи въпреки нея. Той спусна крака на пода, като използва леглото, за да опре на него тялото си. След това се насили да си почине. Нямахме нужда да бърза. Ако Грейс се върнеше, той можеше да ѝ обясни, че е паднал от леглото. Бавно, сантиметър по сантиметър, той плъзна задника си по килима, докато не остана да лежи по гръб върху пода, с поглед вперен в слънчевата система, която се виждаше зад потока от нажежените до бяло метеорити, преминаващи пред очите му. Стаята беше леденостудена, но той се потеше обилно. Беше останал без дъх. Сърцето му препускаше. Кожата му пламтеше. Съсредоточи се върху модела над главата си — избледнялото синьо на Земята и тъмночервения цвят на Марс. Болката идваше на вълни — сега той се носеше върху различен вид море.

Летвите на леглото бяха заковани и изкривени от тежестта на рамката и матрака. Това нямаше значение. Той се напъха в тясното пространство под леглото. Под тежестта му хрущяха телата на умрели буболечки. Имаше и някаква обърната на обратно кола играчка, както и пластмасова фигурка на екшън герой с усукани крайници, останала от времето, когато сънищата на децата бяха пълни с герои. Той откърти дъската след три силни удара с основата на дланта си, изпълзя обратно и освободи и другия ѝ край. В устата му влезе прах. Той се закашля и това предизвика цунами от болка, която премина през гърдите му и продължи надолу, за да се настани в стомаха му като свита на кълбо змия.

Десет минути по-късно той продължаваше да съзерцава слънчевата система и се тревожеше, че Грейс може да го открие припаднал, с притисната към гърдите летва от рамката на леглото. Щеше да му е по-трудно да ѝ даде обяснение за това.

Светът около него се завъртя. Планетите останаха неподвижни.

Има скрита стая... Той беше прекрачил прага на тази стая, в която отекваше гръмовно едно-единствено обещание: „*Ще те открия.*“ Това обещание, както всички други обещания, създаваше свой собствен морал. За да го спази, той трябваше да прекоси море от кръв.

Светът се разтресе. Планетите подскочиха.

20.

Докато Грейс се върне, вече се беше стъмнило. Пристигането ѝ беше известно от включването на осветлението във всекидневната. Тя пусна лампата на нощното шкафче и светлината хвърли сенки, които погълнаха лицето ѝ. Той не се възпротиви, когато тя дръпна завивките, свали превръзките, покриващи раните му, и изложи тялото му на студения въздух.

— Липсвах ли ти, Ивън? — прошепна тя с пръсти хлъзгави от мехлема, който размазваше по кожата му. — Нямам предвид днес. На колко години бяхме тогава? На петнайсет?

— Шестнайсет — отвърна той.

— Хъмм. Тогава ти ме попита дали се страхувам от бъдещето. Спомняш ли си?

— Да.

— Толкова... човешки въпрос.

Пръстите на едната ѝ ръка го масажираха, докато пръстите на другата бавно разкопчаваха ризата ѝ.

— Не толкова, колкото другия въпрос, който ти зададох.

Тя наклони глава с любопитство. Косата ѝ падаше върху раменете ѝ. Лицето ѝ беше изгубено в сенките, а ризата ѝ се разтвори като дръпната завеса.

— Кой беше той? — прошепна тя.

— Дали твърде дълго време не си се чувствала неизразимо самотна.

Хладните ѝ пръсти. Топлината на изгорената му плът.

— Сърцето ти бие много бързо — промълви тя.

Грейс се изправи. Той затвори очи. *За обещанието.* Точно на границата на кръга от светлина, Грейс разкопча панталоните си, които се свлякоха около глезените ѝ. Той не гледаше.

— Не бях толкова самотна — отвърна Грейс и дъхът ѝ погали ухото му. — Това, че сме затворени в тези тела, има своите компенсации.

За обещанието. Каси, островът, към който плуваше, се надигна от пълното с кръв море.

— Не бях самотна, Ивън — повтори Грейс.

Тя докосна устните му с пръстите си и шията му с устните си.

Той нямаше избор. Обещанието не му оставяше такъв. Грейс никога нямаше да го пусне да си тръгне, тя нямаше да се поколебае да го убие, ако той опиташе да го стори. Не можеше да избяга или да се скрие от нея. *Нямаше избор.*

Той отвори очи, протегна дясната си ръка и прокара пръсти през косата ѝ. Лявата му ръка се плъзна под възглавницата. Можеше да види как лишеното от децата си, самотно слънце над главите им, блестеше на светлината на лампата. Помисли, че Грейс може да забележи, че планетите липсват. Очакваше да го попита защо му е трябвало да ги маха, макар че не планетите бяха онова, което му трябваше.

Беше телта.

Но Грейс не беше забелязала. Умът ѝ беше зает с други неща.

— Докосни ме, Ивън — прошепна тя.

Той се претърколи рязко надясно и удари челюстта ѝ с лявата си ръка. Грейс залитна назад, когато той излетя от леглото и я удари с рамо в диафрагмата. Тя заби нокти дълбоко в раните от изгарянията му и започна да го дере. За момент стаята притъмня, но той нямаше нужда да вижда — трябваше просто да е близо.

Може и да беше видяла в ръката му импровизираната гарота от счупената летва и телта от модела, или просто може би имаше късмет, но юмрукът ѝ успя да стисне телта и започна да я бута, докато той дърпаше, за да я стегне. Той натисна крака ѝ с външната част на здравия си глезен и я събори на пода, падна заедно с нея и я прикова с коляното си в кръста.

Нямаше избор.

Той призова отново цялата останала сила на подобреното си тяло, за да притегне телта, докато тя не пререза дланта ѝ и не стигна до костта.

Тя се мятеше под тежестта му. Той се извърна рязко с дясното си коляно и го опря в главата ѝ. *По-стегнато. По-стегнато.* Усети мириса на кръв. Неговата. Нейната.

Стаята се завъртя около него.

Докато потъваше все по-надълбоко в собствената си и в нейната кръв, Ивън Уокър продължаваше да дърпа.

21.

Когато всичко свърши, той пропълзя до леглото и извади счупената летва. Беше малко дълга за патерица и трябваше да я държи под неудобен ъгъл, но щеше да се наложи да се задоволи с нея. Той закуцука към другата спалня, където откри мъжки дрехи — чифт дънки, карирана риза, плетен на ръка пуловер и кожено яке, на чийто гръб бе изрисувано името на отбора по боулинг на неговия собственик — „Умниците от Урбана“. Платът драскаше и протъркваше възпалената му кожа и превръщаше всяко движение в урок по болка. Тътрейки краката си, той се отправи към всекидневната, където откри раницата и автомата на Грейс.

Метна и двете през рамо.

Часове по-късно, докато почиваше по средата на подобна на гнездо купчина от осем коли на магистрала 68, той отвори раницата, за да види какво има в нея и намери десетки надписани с черен маркер найлонови пликчета. Всяко от тях съдържаше кичури човешка коса. В началото той беше озадачен. Чия беше тази коса и защо беше в пликчета с прилежно написани дати? После разбра — Грейс събираше трофеи от онези, които беше убила.

Умът следваше тялото.

Той измайстори шина за глезена си от две счупени парчета метал, които уви с бинт. Отпи няколко глътки вода. Тялото му жадуваше за сън, но не можеше да спи, докато не изпълни обещанието си. Вдигна лице към иглите от чиста светлина, забити в безкрайния мрак над него. *Не те ли откривам винаги?*

Фарът на колата до него избухна сред дъжд от парчета стъкло и пластмаса. Той се хвърли под най-близката кола, влачейки оръжието след себе си. Грейс. Тя трябваше да е. Грейс беше жива.

Беше избързал с тръгването. Беше разчитал твърде много на предположения и надежди. А сега беше притиснат в капан без изход. В този момент Ивън осъзна, че обещанията могат да бъдат спазвани по най-неочаквани начини. Беше открил Каси, като се беше превърнал в нея самата. Ранен, попаднал в капан под някаква кола, неспособен да избяга, неспособен да се изправи, оставен на милостта на безмилостен

преследвач без лице — заглушител, създаден да надушва следите на човешките същества.

22.

Той срещна — *откри* е може би по-точната дума — Грейс през лятото, когато и двамата бяха на шестнадесет, по време на панаира в Хамилтън Каунти. Ивън стоеше пред палатката на зоологическата градина за екзотични животни заедно с по-малката си сестра Вал, която искаше да види белия тигър още откакто бяха пристигнали рано сутринта. Беше август. Опашката бе дълга. Вал беше уморена, кисела и лепкава от пот. Бен вече беше готов да я отреже. Той не обичаше да гледа животни, които са затворени. Когато погледнеше в очите им, нещо в тях поглеждаше в него.

Той пръв видя Грейс да стои до сергията за понички. Държеше резен диня в ръка, от който се стичаха капки. Русата ѝ коса стигаше до средата на кръста ѝ. Изглеждаше надменна и почти студена, особено ледено сините ѝ очи и циничната извивка на устните ѝ, които лъщяха от сока на динята. Тя се обърна към него и той бързо извърна поглед към лицето на малката си сестричка, която след по-малко от две години щеше да е мъртва. Факт, който той носеше вътре в себе си, заключен в друга скрита стая. Понякога беше трудно да се отърси от знанието, че всяко лице, което виждаше, беше лице на бъдещ труп. Светът му беше населен с живи призраци.

— Какво? — попита Вал.

Той поклати глава. *Нищо*. Пое дълбоко дъх и отново погледна към сергията. Високото русо момиче беше изчезнало.

Вътре в палатката, зад стоманената мрежа, белият тигър дишаше тежко заради горещината. Отпред се бяха струпали малки деца. Зад тях щракаха камери и смартфони. Тигърът оставаше царствено безразличен към вниманието, което му се оказваше.

— Красив е — прошепна един дрезгав глас в ухото на Ивън.

Той не се обърна. Без да гледа, знаеше, че е момичето с дългата руса коса и устни, лъщящи от динен сок. Около тигъра беше претъпкано с хора. Голата ѝ ръка се отърка в неговата.

— И тъжен — добави Ивън.

— Не — възрази Грейс. — Той може да разкъса тази мрежа за две секунди, а за още три — да разкъса лицето на това хлапе. Той

просто е *избрал* да е тук. Това е нещо красиво.

Той я погледна. Отблизо очите ѝ бяха дори още по-стряскащи. Те сякаш дълбаеха дупки в неговите и в един миг той разбра, с омекнали колене, за съществуването, скрито в тялото на Грейс.

— Трябва да поговорим — прошепна Грейс.

23.

На здрачаване включиха светлините на виенското колело, усилиха досега тихата музика и тълпата на централната алея стана по-голяма. Навсякъде се виждаха къси панталонки и джапанки, миришеше на слънцезащитен крем с аромат на кокос и беше пълно с мъже с шапки „Джон Диър“^[1] и покрити с мазоли ръце, които вървяха с клатеща се походка, а портфейлите, закачени на коланите им, издуваха задните им джобове. Той остави Вал при майка им, след което се отправи към виенското колело, където зачака нервно Грейс. Тя се появи сред тълпата. Държеше голяма плюшена играчка — бял бенгалски тигър, чиито пластмасови сини очи бяха само малко по-тъмни от нейните.

— Аз съм Ивън — представи се той.

— А аз Грейс.

Те наблюдаваха гигантското виенско колело, което се въртеше на фона на пурпурното небе.

— Мислиш ли, че това ще ни липсва, когато вече го няма? — попита той.

— На мен няма — тя сбърчи нос. — Миризмата им е ужасна. Не мога да свикна с нея.

— Ти си първата, която срещам, откакто...

— Аз също — кимна тя. — Мислиш ли, че това е случайно?

— Не.

— Днес нямаше да идвам, но сутринта, когато се събудих, чух тих глас: „Върви“. Ти чуваш ли го?

— Да — кимна той.

— Добре — тя изглеждаше облекчена. — От три години се чудех дали не съм луда.

— Не си.

— Ти не се ли чудеше?

— Вече не.

— Искаш ли да се разходим — дяволито се усмихна тя.

Скитаха из опустелия панаир и седнаха на пейките. Появиха се първите звезди. Нощта беше топла. Въздухът влажен. Грейс носеше

шорти и бяла блуза с дантелена яка. Докато седеше до нея, Ивън усещаше мириса на женско биле.

— Това е — каза той и кимна към празното оградено пространство от утъпкани дървени стърготини и тор.

— Какво?

— Бъдещето.

Тя се засмя, сякаш той се беше пошегувал.

— Светът свършва. Светът свършва и започва отново. Винаги е било така.

— Никога ли не си се страхувала от онова, което предстои? Никога?

— Никога.

В скута ѝ стоеше плюшеният тигър. Очите ѝ сякаш променяха цвета си в зависимост от цвета на онова, което гледа в момента. Сега тя гледаше нагоре към смрачаващото се небе и очите ѝ бяха бездънно черни.

Разговаряха няколко минути на родния си език, но беше трудно и бързо се отказаха. Твърде много думи бяха непроизносими. Той забеляза, че след това Грейс беше много по-спокойна и осъзна, че не бъдещето беше онова, което я плашеше, а миналото — фактът, че тя се страхуваше от съществуването в тялото си беше плод на разстроения ум на едно младо човешко момиче. Срещата ѝ с Ивън беше потвърдила съществуването ѝ.

— Не си сама — каза ѝ той.

Погледна надолу и откри, че ръката ѝ е в неговата. Едната ѝ ръка за него, другата за тигъра.

— Това беше по-лошата част — съгласи се тя, — да чувстваш, че си единственият човек във вселената. Че всичко е тук — тя докосна гърдите си — и никъде другаде.

Години по-късно той прочете нещо подобно в дневника на друго шестнадесетгодишно момиче — онова, което беше намерил и изгубил и след това намерил и изгубил отново.

Не е изключено да съм последното човешко същество на Земята.

[1] Известна американска фирма, производител на трактори и селскостопанска техника — Б.пр. ↑

24.

Шасито на колата опираше в гърба му. Студеният асфалт докосваше бузата му. Стискаше в ръка безполезния автомат. Беше в капан.

Грейс имаше няколко възможности. Той имаше само две.

Не. Ако имаше някаква надежда да спази обещанието си, то тогава той имаше само един избор — този, който включваше Каси.

Тя също беше дала обещание. Безнадеждно, самоубийствено обещание към единствения човек на Земята, който все още имаше значение за нея и беше по-важен от нейния собствен живот. В онзи ден тя се изправи лице в лице със своя безлик преследвач, защото смъртта ѝ не беше нищо, в сравнение със смъртта на даденото от нея обещание. Ако беше останала някаква надежда, то тя се криеше в безнадеждните обещания на любовта.

Той запълзя напред, покрай предната броня към откритото пространство и след това, както беше сторила Каси Съливан, Ивън Уокър също се изправи.

Напрегна се и зачака изстрела, който щеше да го довърши. Когато Каси се беше изправила в онзи безоблачен, есенен следобед, нейният заглушител бе побягнал. Ивън не мислеше, че Грейс би побягнала. Тя щеше да довърши онова, което беше започнала.

Но довършващият удар не идваше. Нямаше го куршумът, който да го накара да замълчи завинаги и да го свърже с Грейс като със сребърна верижка. Той знаеше, че тя е там. Знаеше, че може да го види как стои прегърбен пред колата. В този миг той осъзна, че не може да избяга от миналото и да се измъкне от неизбежните последствия — ужасът на Каси, нейната несигурност и болка — всички те сега му принадлежаха.

Над главата му имаше звезди. Право пред него пътят блестеше под светлината им. Леденият въздух го стягаше в прегръдката си. В него се носеше мирисът на мехлема, който Грейс беше сложила върху изгарянията му. *Сърцето ти бие много бързо.*

„Тя няма да те убие“ — каза си той. — „Това не е целта ѝ. Ако целта ѝ беше да те убие, тя нямаше да пропусне с този изстрел.“

Можеше да има само един отговор — Грейс възнамеряваше да го проследи. За нея той беше загадка и начинът да реши тази загадка беше да тръгне след него. Беше се измъкнал от капана, само за да пропадне по-дълбоко в него. Ако сега спазеше обещанието си, това нямаше да означава, че му е верен, а че е предател.

Не можеше да ѝ избяга, не и с наранения си глезен. Не можеше да се помъчи да я убеди — вече не можеше да намери правилните доводи, с които да убеди самия себе си. Можеше да я изчака да се покаже. Да остане тук, да не прави нищо... и да рискува Каси да бъде открита от войниците на Петата вълна или да напусне хотела, преди патовата ситуация, в която беше изпаднал с Грейс, да бъде решена. Можеше да потърси сблъсък, но вече се беше провалил веднъж и вероятността да го направи пак беше голяма. Беше твърде слаб и наранен. Имаше нужда от време да се излекува, а такова време нямаше.

Облегна се на капака на колата и вдигна поглед към обсипаното със звезди, незатъмнявано от човешки светлини и изчистено от всякакви замърсители, небе. Същите тези звезди бяха блестели над света и преди човешкият род да се появи в него. Те не се бяха променили в продължение на милиарди години и какво ли изобщо беше времето за тях?

— Еднодневка — прошепна Ивън. — Еднодневка.

Той метна автомата на рамо и се запровира през купчината ламарини обратно към раницата с припаси, която след това преметна през другото си рамо. Мушна импровизираната патерица под мишницата си. Придвижването му щеше да е бавно, болезнено бавно, но той щеше да принуди Грейс да избира между това да го пусне или да го преследва, напускатки отредената ѝ територия, в момент, в който дезертюрството можеше да се окаже сериозна спънка за добре обмисления план. Щеше да завие на север от хотела — на север, към най-близката база. На север, накъдето беше избягал врагът, за да се окопае отново и да изчака пролетта, за да започне последната, довършваща атака.

Надеждата беше там, където винаги е била — в ръцете на децата-войници с промити мозъци от Петата вълна.

25.

По-късно в онази вечер, когато се срещнаха, Ивън и Грейс вървяха по главната алея. Те се провираха през тълпата под светлините, които прогонваха мрака. Минаха покрай сергиите за мятане на пръстени, целене на балони със стрелички и хвърляне по кошове. От монтираните върху осветителните стълбове високоговорители гърмеше музика. На фона ѝ, като подводно течение се носеше глъчката на хиляди разговори. Движението на тълпата също наподобяваше река, която се забързваше и въртеше на някои места, а на други се движеше мудно. Ивън и Грейс бяха високи и гъвкави, изглеждаха поразително добре и привличаха вниманието на минавачите, което ги караше да се чувстват неудобно. Той никога не беше харесвал тълпите и предпочиташе усамотението на горите и полята на семейната си ферма — увлечение, което щеше да му послужи добре, когато настъпеше времето на пречистването.

Времето. Над тях звездите се въртяха подобно на точките светлина върху виенското колело, което се извисяваше над панаира, макар че движението им беше твърде бавно, за да го забележи човешкото око. Те бяха стрелките на вселенския часовник, който отмерваше оставащото време от началото насам, а лицата на минавачите, както самите звезди, отбелязваха това време и бяха негови пленници. Ивън и Грейс не бяха такива. Те бяха победили онова, което не можеше да бъде победено и бяха отрекли онова, което не можеше да бъде отречено. Последната звезда щеше да умре и самата Вселена също, но те щяха да продължават и да продължават.

— За какво мислиш? — беше го попитала тя.

— „Духът, който съм му дал, не ще владее вечно в човека, в блуждаенето си той е плът“.^[1]

— Какво? — тя се усмихваше.

— Това е от Библията.

Тя премести тигъра в другата си ръка, така че да може да хване неговата.

— Не бъди толкова ужасен. Нощта е прекрасна и ние повече няма да се видим, докато всичко не свърши. Проблемът ти е, че не

знаеш как да живееш за мига.

Тя го издърпа встрани от голямата тълпа към сенките между две палатки, където го целуна, като притисна тялото си плътно към неговото и нещо вътре в него се разтвори. Тя влезе в него и ужасната самота, която той изпитваше, откакто се беше пробудил, утихна.

Грейс се отдръпна. Страните ѝ бяха поруменели и очите ѝ горяха с блед пламък.

— Понякога мисля за него. За първото убийство. Как ли ще се почувствам.

— И аз мисля за това — кимна той. — Но най-вече мисля за последното убийство.

[1] Битие, 6:3. — Б.р. ↑

Той заряза магистралата и тръгна направо през откритото поле. Пресичаше усамотени междуселски пътища, спираше да напълни манерката си с вода от някой леден поток и се ориентираше като древните по полярната звезда. Нараняванията му го принуждаваха да почива често и всеки път виждаше в далечината Грейс. Тя не си правеше труда да се крие. Искаше той да знае, че е там — точно извън обсега на автомата му. На загоряване беше стигнал до магистрала 68 — основната пътна артерия, която свързваше Хюбър Хайтс и Урбана. Събра дърва в една малка горичка край пътя. Ръцете му трепереха. Имаше усещането, че го тресе. Тревожеше се, че изгарянията са се инфектирали. Тялото му беше подобро, но и подобреното тяло можеше да стигне точка, от която няма връщане назад. Глезенът му се беше подул двойно в сравнение с нормалния си размер, кожата беше гореща на пипане и раната пулсираше заедно с всеки удар на сърцето му. Той реши да остане тук един или може би два дни и да поддържа огъня.

Огънят щеше да е като фар, който да ги привлече да влязат в капана. Ако изобщо бяха някъде тук. Ако можеха да бъдат привлечени.

Пътят пред него. Гората зад гърба му. Той щеше да остане на открито.

Грейс щеше да остане в гората. Тя щеше да го чака. Извън определената ѝ територия — вече напълно решена да отиде докрай. Нямахте връщане назад.

Той се топлеше край огъня. Грейс не накладе огън. Той беше светлината и топлината. Тя — мракът и студът. Той свали якето, пуловера и ризата. Изгарянията вече бяха хванали коричка и започнали ужасно да го сърбят. За да се разсее, той издяла нова патерица от един клон, който беше намерил в гората.

Чудеше се дали Грейс ще рискува да заспи. Тя знаеше, че силите му се възвръщат с всеки изминал час и с всеки час забавяне шансовете ѝ за успех намаляват.

Видя я следобед на втория ден, докато събираше дърва за огъня — сянка сред другите сенки. Беше сред дърветата, на разстояние

петдесет метра, държеше мощна снайперистка пушка, с окървавена превръзка, увита около ръката ѝ и още една около врата ѝ. Гласът ѝ прокълта в ледения въздух и отекуна сякаш чак до безкрайността.

— Защо не ме довърши, Ивън?

В началото той не отговори. Продължи да събира подпалки за своя огнен фар. След това отвърна:

— Мислех, че съм го направил.

— Не. Не е възможно да си помислил това.

— Може би ми е писнало да убивам.

— Какво пък означава това?

— Не би могла да разбереш — поклати глава той.

— Коя е Касиопея?

Той се изправи в цял ръст. Заради сивата облачна покривка, светлината сред дърветата беше слаба. Въпреки това, той успя да види циничната усмивка на устните ѝ и бледия син пламък в очите ѝ.

— Тази, която не отстъпи, когато всеки друг на нейно място би навел глава — отвърна Ивън. — Онази, за която не можех да спра да мисля, преди дори да я познавам. Тя е последната, Грейс. Последното човешко същество на Земята.

Тя дълго време не каза нищо. Той продължаваше да стои прав. Тя също.

— Ти си влюбен в човешко същество? — гласът ѝ беше изпълнен с удивление. След това добави очевидното: — Това не е възможно.

— Някога мислехме едно и също за безсмъртието.

— Това е все едно някой от тях да се влюби в морски охлюв — тя вече се усмихваше. — Ти си луд. Побъркал си се.

— Да.

Той ѝ обърна гръб, приканвайки я да стреля. В края на краищата, наистина беше луд, а лудостта има своя собствена броня.

— Това не е възможно! — изкрещя тя след него. — Защо не ми кажеш какво става наистина?

Той спря. Съчките изтрополиха глухо върху замръзналата земя. Патерицата изпадна изпод мишницата му. Той завъртя глава, но не се обърна.

— Прикрий се, Грейс — тихо каза той.

Пръстът ѝ върху спусъка трепна. Нормалните човешки очи биха го пропуснали, но не и Ивън.

— Или... какво? — попита тя. — Пак ли ще ме нападнеш?

— Не аз ще те напада, Грейс — поклати глава той. — Те ще го направят.

Тя наклони глава към него, като птицата на дървото, когато се събуди в лагера ѝ.

— Те са тук — добави Ивън.

Първият куршум я уцели в горната част на бедрото. Тя се олюля назад, но остана изправена. Вторият куршум я удари в лявото рамо и пушката се изплъзна от ръката ѝ. Третият изстрел, който най-вероятно идваше от втори стрелец, експлодира в дървото точно до него и пропусна главата му с милиметри.

Грейс се хвърли на земята.

Ивън побягна.

„Побягна“ е силно преувеличено. По-скоро започна трескаво да подскача, като люлееше широко ранения си крак, за да прехвърли по-голямата част от теглото си върху здравия. Всеки път, когато петата му се удареше в земята, в полезрението му избухваха фойерверки от ярка светлина. Мина покрай димящия лагерен огън — фарът, който гореше от два дни, знакът „Тук сме!“, който беше окачил в гората. В движение грабна автомата си от земята — нямаше намерение да отбранява тази позиция. Грейс щеше да привлече огъня им — патрул от поне двама новобранци, а може би повече. Надяваше се да са повече. Ако бяха повече, щяха да държат Грейс заета известно време.

Колко далеч беше? На петнадесет километра? На тридесет? Нямаше да може да поддържа това темпо, но ако продължаваше да се движи, до утре сутринта трябваше да се озове някъде близо до хотела.

Чуваше стрелбата зад гърба си. Спорадични изстрели, а не непрекъснат огън, което означаваше, че Грейс действа методично. Войниците вероятно носеха окуляри и това донякъде изравняваше шансовете им. Не напълно, но поне малко.

Той изостави всякакви опити да се крие и тръгна по магистралата, движейки се с големи крачки по средата на пътя — самотна фигура под безкрайното оловно небе. Над главата му се носеха и кръжаха хиляди гарвани, насочили се на север. Той продължи да се движи и сумтеше от болка, защото всяка крачка беше мъчение, а всяка несигурна стъпка — напомняне. Температурата му се покачваше, дробовете му горяха, усещаше как сърцето му тежко блъска в гърдите му. Триенето на дрехите му беше отворило деликатните корички на раните му, които започнаха да кървят. Кръвта залепваше ризата за гърба му и се процеждаше надолу към дънките. Знаеше, че се пресилва. Системата, която беше инсталирана да поддържа живота му отвъд възможностите на човешкото тяло, можеше да спре да функционира.

Когато слънцето се спусна под небесния купол, той се строполи на земята. Спъна се като на забавен каданс и падна, като първо удари земята с рамото си и се претърколи до края на пътя, където остана да

лежи по гръб с широко разтворени ръце. Не чувстваше тялото си от кръста надолу и трепереше неконтролируемо, изгаряйки от треска в студения въздух. Върху Земята се спусна мрак и Ивън Уокър пропадна на дъното му. В следващия миг той се озова в скрита стая, в която танцуваше светлина и източникът на тази светлина беше тя. Той нямаше обяснение за случващото се и за това как лицето ѝ осветяваше това място, в което нямаше светлина. *Ти си луд. Побъркал си се.* И той си го беше помислил. Бореше се да я запази жива, докато всяка нощ излизаше, за да убива останалите. Защо някой трябваше да остане жив, след като самият свят щеше да загине? Тя осветяваше мрака, нейният живот беше лампата, която беше последната звезда в една умираща вселена.

„Аз съм човечеството“ — беше написала тя. Това беше егоцентрично, упорито, сантиментално, детинско и безполезно. *Аз съм човечеството.* Цинично, наивно, мило, жестоко, меко като пух и твърдо като волфрамова стомана.

Трябваше да стане. Ако не успееше, светлината щеше да изчезне. Светът щеше да бъде погълнат от смазващия мрак. Но цялата тежест на атмосферата притискаше Ивън надолу с мачкащата костите сила на своите пет квадрилона тона и не му позволяваше да се изправи.

Системата беше спряла да функционира. Изстискана докрай, извънземната технология, инсталирана в тялото му, когато беше на тринадесет, се беше изключила. Сега вече нямаше нищо, което да го поддържа и пази. Изтощено и обгорено, човешкото му тяло не беше различно от телата на някогашните му жертви. Крехко. Деликатно. Уязвимо. Самотно.

Той не беше един от тях. Беше точно като тях.

Напълно различен. Изцяло човек.

Претърколи се на една страна. По гръба му премина спазматична болка. В устата му нахлу кръв. Той я изплю.

Обърна се по корем. След това застана на колене. На ръце. Лактите му трепереха, китките му заплашваха да поддадат под собствената му тежест. Егоцентрично, упорито, сантиментално, детинско и безполезно. *Аз съм човечеството.* Цинично, наивно, мило, жестоко, меко като пух и твърдо като волфрамова стомана.

Аз съм човечеството.

Той започна да пълзи.

Аз съм човечеството.
Падна.
Аз съм човечеството.
Изправи се.

28.

Сякаш след цял един живот време, от скривалището си под надлеза на магистралата, Ивън наблюдаваше как тъмнокосото момиче се затича през паркинга, пресече отклонението за междущатския път и с бърза крачка измина няколкостотин метра в северна посока по магистрала 68, преди да спре до един джип и да се обърне, за да погледне назад към сградата. Той проследи погледа ѝ до прозореца на втория етаж, където една сянка се появи за миг и изчезна.

Еднодневка.

Тъмнокосото момиче изчезна сред дърветата край магистралата. Неизвестно защо беше напуснала сградата и не беше ясно накъде отиваше. Може би групата се разделяше — това щеше малко да увеличи шансовете им за оцеляване — или може би тя щеше да разузнае за по-добро скривалище, където да изкарат зимата. Каквато и да беше причината, той имаше чувството, че ги беше открил точно навреме.

Тъмнокосото момиче беше само, което означаваше, че вътре са останали поне четирима — онези, които беше видял зад прозорците. Той не знаеше дали някой от тях беше оцелял след експлозията. Дори не беше сигурен дали това, което беше зърнал през прозорците, бе сянката на Каси.

Не че имаше някакво значение. Той беше дал обещание. Трябваше да влезе вътре.

Не можеше да се приближи открито. Ситуацията беше допълнително усложнена от твърде многото неизвестни. Ами ако това не беше Каси, а взвод войници от Петата Вълна, които се бяха оказали отрязани, когато базата се беше взривила — като взводът, който беше оставил на грижите на Грейс? Щеше да е мъртъв, преди да е изминал и пет метра. Дори и да беше Каси, заедно с група оцелели, рискът пак беше почти толкова голям — можеха да го очистят, преди да са осъзнали кой е.

Освен това, ако влезеше вътре сега, това щеше да създаде допълнителни рискове. Той не знаеше колко души има вътре. Не знаеше дали ще може да се справи с две или още по-малко, с четири,

опиянени от адреналина, тежковъоръжени хлапета, които с радост щяха да натиснат спусъка и бяха готови да стрелят по всичко, което мърда. Системата, която подобряваше тялото му, не работеше. Беше казал на Каси, че е напълно човек. Сега това беше наистина така.

Все още претегляше възможностите си, когато на паркинга се появи една дребна фигурка — дете, облечено в гащеризон на Петата вълна. Не беше Сам — Сам беше облечен в белия гащеризон на онези, които бяха наскоро обработени, но все още нямаша нужната възраст. Но и това дете беше малко. Предположи, че е на шест или седем години. Тръгна по същия път като тъмнокосото момиче, дори спря до същия джип, за да погледне обратно към хотела. Този път Ивън не видя сянка на прозореца — който и да е стоял там, вече го нямаше.

Станаха двама. Дали не напускаха хотела един по един? От тактическа гледна точка в това имаше известен смисъл. Дали тогава не беше по-добре просто да изчака Каси да се появи, вместо да рискува живота си като влезе вътре?

А звездите над главата му отново се завъртяха, отбелязвайки времето, което намаляваше.

Канеше се да се изправи, но после отново се приведе надолу. Още някой излезе от хотела — много по-едър от предишното дете. Беше едро хлапе с голяма глава, което носеше автомат. Вече станаха трима, но нито един от тях не беше Каси, Сам или онзи приятел на Каси от гимназията — как му беше името? Кен? С всеки следващ излязъл, шансовете Каси да не е в тази група, се увеличаваха. Дали изобщо трябваше да опитва да влезе?

Инстинктите му казваха да го *направи*. Нямаше отговори, оръжия и не му бяха останали почти никакви сили. Всичко, с което разполагаше, беше инстинктът.

Той се изправи.

29.

В продължение на повече от пет години беше разчитал на дарбите си, които го правеха по-добър от човешките същества в почти всичко. Слух. Зрение. Рефлекси. Подвижност. Сила. Тези дарби го бяха разглезили. Беше забравил какво е да си нормален.

Сега щеше да му се наложи набързо да си го припомни.

Вмъкна се на партера през един счупен прозорец. Накуцвайки отиде до вратата и притисна ухо към нея, но всичко, което успя да чуе, беше оглушителното туптене на собственото си сърце. Полека отвори вратата, плъзна се в коридора, послуша се, изчаквайки напразно очите му да се приспособят към тъмнината. Тръгна по коридора и влезе във фойето. Единственият звук беше собственият му дъх, който замръзваше в студения въздух. Изглежда, че на приземния етаж нямаше никой. Той знаеше, че някой стои до прозореца на горния етаж — беше го зърнал за миг, докато се движеше в сградата.

Стълбището. Два реда стълби. Докато стигне до втората площадка, главата му се беше замаяла от болка и бе останал без дъх от усилието. Усети вкуса на кръв. Нямаше светлина. Беше обкръжен от пълен мрак.

Ако от другата страна на тази врата имаше дори и само един човек, това означаваше, че ще разполага със секунди. Ако беше повече от един, времето нямаше да има значение — Ивън щеше да е мъртъв. Всеки негов инстинкт му казваше да изчака.

Той продължи.

В коридора от другата страна на вратата имаше дребно хлапе с необичайно големи уши и уста, която зяпна от учудване в мига, преди Ивън да го хване в задушавача хватка и да притисне силно с ръка каротидната му артерия и така да спре притока на кръв до мозъка му. Той завлече гърчещата се плячка в тъмния кладенец на стълбището. Хлапето се отпусна неподвижно, преди още вратата да се е затворила отново.

Ивън изчака няколко секунди от другата страна. Коридорът се беше оказал празен, беше се справил с момчето бързо и сравнително тихо. Можеше да мине известно време, преди останалите — ако имаше

други — да осъзнаят, че постовият им е изчезнал. Той завлече хлапето до дъното на стълбището и напъха изпадналото му в безсъзнание тяло в малкото пространство между стълбите и стената. Върна се обратно горе. Открехна вратата. По средата на коридора се отвори друга врата и се появиха две неясни фигури. Той ги видя да пресичат коридора и да влизат в друга стая. Миг по-късно се появиха отново и минаха през друга врата.

Проверяваха всяка стая. Следващото, което щяха да проверят, беше стълбището. Или асансьора — беше забравил за него. Дали щяха да се спуснат надолу през шахтата и да проверят стълбището отдолу нагоре?

Не. Ако са само двама, ще се разделят. Единият ще тръгне надолу по стълбището, а другият ще се спусне през асансьора и ще се срещнат във фойето.

Той ги видя да излизат от последната стая и след това да отиват до асансьора, където единият от тях задържа вратите му, докато другият се спусна в асансьорната шахта и се изгуби от поглед. Онзи, който остана, едва успяваше да се задържи прав, държеше се за корема и тихо сумтеше от усилието. Той закуцука по посока на Ивън, като вървеше изкривен на една страна.

Ивън зачака. Шест метра. Три. Един. Фигурата държеше автомата с едната си ръка, а с другата притискаше корема си. Застанал от другата страна на вратата, Ивън се усмихна. *Бен. Не Кен. Бен.*

Открих те.

Беше твърде опасно да се довери на това, че Бен ще го разпознае и няма да го застреля на място. Той изскочи от вратата и заби юмрука си с всичка сила в ранения корем на Бен. С удара си му изкара въздуха, но Бен отказа да падне. Той се олюля и вдигна автомата си. Ивън го изби на едната страна и удари Бен отново на същото място — този път той се отпусна на колене в краката на Ивън. Главата на Бен се отметна назад. Очите им се срещнаха.

— Знаех си, че не трябва да ти вярвам — задъхано каза Бен.

— Къде е Каси?

Ивън коленичи, сграбчи с две ръце жълтия суитшърт, в който беше облечен Бен и доближи лицето си до неговото.

— Къде е Каси?

Ако беше в нормалното си състояние, ако системата не се беше повредила, той щеше да забележи проблясъка на острието и да чуе безкрайно слабото свистене, което то издаваше, докато разсичаше въздуха. Вместо това, той не разбра за ножа, докато Бен не го заби в бедрото му.

Падна назад, повличайки Бен със себе си. Запрати го на една страна и Бен измъкна ножа си. Ивън стовари коляното си върху китката му, за да неутрализира заплахата и сграбчи с двете си ръце лицето на Бен, затискайки силно носа и устата му. Времето забави своя ход. Под него Бен размахваше ръце и риташе, мятайки главата си на всички страни, докато свободната му ръка се опитваше да докопа автомата, който беше само на няколко сантиметра от пръстите му. Времето спря.

В този момент Бен замря неподвижно и Ивън се претърколи настрани, опитвайки се да си поеме дъх. Беше облян в кръв и пот и имаше чувството, че тялото му всеки момент ще избухне в пламъци. Обаче нямаше време за почивка. Надолу по коридора, през една полуотворена врата към него погледна дребно и овално лице.

Сам.

Изправи се на крака, изгуби равновесие, удари се в стената и падна. Изправи се отново, вече убеден, че Каси беше тази, която се бе спуснала в шахтата. Първо обаче трябваше да се убеди, че Сам е в безопасност, само дето хлапето беше затръшнало вратата и сега крещеше неприлични думи през нея. В момента, в който Ивън сложи ръка на дръжката, момчето откри огън.

Той се хвърли към стената до вратата, докато Сам изправаше пълнителя. Когато настъпи паузата, не се поколеба. Сам трябваше да бъде неутрализиран, преди да е успял да презареди.

Ивън имаше избор: да избие вратата с наранения си крак или да използва цялата тежест на тялото си и да я изрита с другия. И двете възможности не бяха добри. Той избра да изрита вратата със счупения си крак — не можеше да рискува да загуби равновесие.

Три силни, резки ритника. Три ритника, които го накараха да изпита болка, каквато никога преди не беше изпитвал. Но ключалката се счупи с оглушителен звук и вратата се удари в стената от другата страна. Той нахлу в стаята, а там беше братът на Каси, който пълзеше рачешката към прозореца. Ивън някак успя да се задържи изправен и

тръгна към детето с протегнати напред ръце. *Аз съм тук, помниш ли ме? Спасих те преди, ще те спася и сега...*

И тогава зад него, последната, единствената звезда, онази, която беше пренесъл през безкрайното бяло море — нещото, за което беше открил, че си заслужава да умре — откри огън.

И когато се удари в костта, куршумът ги свърза един с друг, като със сребърна верижка.

IV МИЛИОНИ

30.

Момчето спря да говори в лятото на чумата.

Баща му беше изчезнал. Запасът им от свещи свършваше и една сутрин той излезе, за да намери още. Не се върна никога повече.

Майка му беше болна. Болеше я главата. Болеше я цялото тяло. Казваше му, че дори зъбите я болят. През нощта беше най-зле. Температурата ѝ се покачваше. Стомахът ѝ не задържаше никаква храна. На следващата сутрин се чувстваше по-добре. Казваше, че може и да се оправи. Отказа да отиде в болницата. Бяха чували истории, ужасяващи истории — за болниците, клиниките за приходящи и спешните отделения. Едно по едно семействата напускаха квартала. Положението с грабежите ставаше все по-лошо, а нощем по улиците бродеха банди. Мъжът, който живееше две врати по-надолу, беше убит, застрелян в главата, затова че беше отказал да даде от водата за пиене на своето семейство. Понякога в квартала идваше някой непознат, който разказваше истории за земетресения и стени от вода, високи тридесет метра, които били залели земята на изток чак до Лас Вегас. Мъртвите били хиляди. Милиони.

Когато майка му стана твърде слаба, за да става от леглото, се наложи той да се грижи за бебето. Наричаха го бебе, но всъщност беше почти на три. Майка му му каза да не доближава момчето до нея, защото ще се разболее. Бебето не изискваше кой знае какви грижи. Спеше много. Играеше си съвсем малко. Беше дребно хлапе и още не разбираше. Понякога питаше къде е баща им или какво става с майка им. Повечето време питаше за храна.

Храната им беше на привършване. Но майка му не му позволяваше да излезе навън. Било твърде опасно. Щял да се изгуби. Да го отвлекат. Или да го застрелят. Той спореше с нея. Беше на осем и едър за възрастта си. В училище бе обект на подигравки и жестоки

обиди, откакто беше станал на шест. Беше силен. Можеше да се оправи сам. Но тя не му позволяваше да излезе. Казваше му, че и без това не задържа никаква храна, а той можел да поотслабне малко. Не искаше да го обиди, просто се опитваше да се пошегува. Обаче той не смяташе това за забавно.

Накрая им остана само една консерва кондензирана супа и опаковка стари соленки. Той подгръ супата в камината, над огъня, който поддържаше с парчета строшени мебели и старите ловни списания на баща си. Бебето изяде всичките соленки, но каза, че не иска супа. Искаше макарони със сирене. *Нямаме макарони и сирене. Имаме супа и соленки и това е всичко.* Бебето се разрева и започна да се тръшка на пода пред камината, пищейки за макарони със сирене.

Той отнесе една паница със супа на майка си. Треската ѝ беше лоша. Предишната нощ беше започнала да повръща от ония черни съсиреци, които бяха части от стомаха ѝ, смесени с кръв, макар че тогава той още не знаеше какво представляват. Тя го наблюдаваше как влиза в стаята с мъртви, безизразни очи — втренченият поглед на Червената смърт.

Какво си мислиш, че правиш? Не мога да ям това? Махни го оттук.

Той изнесе супата и я изяде прав над мивката в кухнята, докато по-малкият му брат продължаваше да се търкаля на пода и да пищи, а майка му потъваше все по-дълбоко в безразличието, докато вирусът се разпространяваше в мозъка ѝ. В последните си часове майка му щеше да изчезне. Нейната личност, спомените ѝ, онова, което беше — те щяха да се предадат преди тялото ѝ. Той изяде хладката супа и след това облиза паницата. На сутринта щеше да се наложи да излезе. Нямаше повече храна. Щеше да каже на по-малкия си брат да стои вътре каквото и да се случи и нямаше да се прибира, преди да е открил нещо за ядене.

На следващата сутрин се измъкна навън. Погледна в изоставените бакалници и супермаркетите. Потърси в разграбените ресторанти и заведения за бързо хранене. Откри кофи за смет, които смърдяха на развалени продукти и претърпени пликове за боклук, където преди него бяха ровили много други ръце. До късния следобед беше открил само едно парче храна, което ставаше за ядене — малко кексче с размера на дланта му, което все още беше в найлоновата си

опаковка. Намери го под празен рафт в една бензиностанция. Ставаше късно, слънцето залязваше. Реши да се прибере у дома и да се върне на следващата сутрин. Може би имаше още скрити или изгубени кексчета и други видове храна и той трябваше да търси по-усилено.

Когато се прибра у дома, входната врата беше открената. Той помнеше, че я беше затворил след себе си, затова разбра, че нещо не е наред. Изтича вътре. Повика бебето. Влизаше от стая в стая. Погледна под леглата, в килерите и в колите, които стояха студени и безполезни в гаража. Майка му го повика в стаята си. Попита го къде е бил и му каза, че бебето непрекъснато плачело за него. Той попита майка си къде е бебето, а тя сопнато го попита не го ли чува.

Но той не чуваше нищо.

Излезе отвън и извика бебето по име. Провери двора, отиде до къщата на съседите и потропа по вратата. Потропа по вратите на всички къщи на улицата. Никой не отговаряше. Или хората вътре бяха твърде уплашени, за да излязат, или бяха мъртви, или болни, или просто бяха заминали. Той извървя няколко пресечки в едната посока и след това в другата, като викаше името на брат си до прегракване. Една старица излезе залитайки на верандата си и му изкрещя да се маха — имаше оръжие. Той се прибра у дома.

Бебето беше изчезнало. Той реши да не казва на майка си. Какво можеше да стори тя? Не искаше тя да си мисли, че е постъпил лошо, като е излязъл. Трябваше да вземе братчето си със себе си, но си мислеше, че у дома за него ще е по-безопасно. Нали домът е най-безопасното място на Земята.

В онази нощ майка му го повика. *Къде е бебето ми?* Каза й, че бебето спи. Тази нощ беше най-лошата досега. Леглото беше пълно със смачкани, окървавени хартиени кърпички. Нощното шкафче беше отрупано с тях, както и целия под.

Доведи ми моето бебе.

То спи.

Искам да видя бебето си.

Може да го разболееш.

Тя го наруга. Каза му да върви по дяволите. Заплю го с кървава хрочка. Той стоеше на вратата и нервно ровеше в джобовете си. Опаковката на кекса изшумоля — найлонът беше повреден от топлината.

Къде беше?

Търсих храна.

Тя се задави:

Не казвай тази дума!

Гледаше го с яркочервените си кръвясали очи.

Защо търсиш храна? Нямаме нужда от никаква храна. Ти си най-противната буца свинска мас, която някога съм виждала. Можеш да изкараш до зимата само със сланината от корема си.

Той не отвърна нищо. Знаеше, че през устата на майка му говореше чумата, а не тя самата. Майка му го обичаше. Когато тормозът в училището стана нетърпим, тя отиде при директора и каза, че ще заведе дело, ако това не спре.

Какъв е този шум? Какъв е този ужасен шум?

Отвърна, че не чува нищо. Тя много се ядоса. Започна да ругае отново и кървавата ѝ слюнка опръска таблата на леглото.

Идва от теб. С какво си играеш там, в джоба си?

Нищо не можеше да направи. Трябваше да ѝ го покаже. Извади кекса и тя му закрещя да го прибере и никога повече да не го вади. Каза му, че не е никак чудно, че е толкова дебел и че по-малкият му брат умира от глад, докато той се тъпче със сладкиши и бонбони, след като е изял всички макарони със сирене. Що за чудовище би изяло всичките макарони със сирене на по-малкото си братче?

Той се опита да се защити. Но всеки път, когато понечеше да заговори, тя му крещеше да млъкне, да млъкне, ДА МЛЪКНЕ! Казваше, че от гласа му започвало да ѝ се повръща. Той я беше разболял! Той го беше направил! Беше направил нещо с мъжа ѝ и с по-малкото си братче, беше я разболял, отровил — продължаваше да я трови.

И всеки път, когато той се опитваше да заговори, тя му крещеше. *Млъкни, млъкни, МЛЪКНИ!*

Тя умря два дни по-късно.

Той я уви в чист чаршаф и отнесе тялото ѝ в задния двор. Поля го с течността, с която баща му разпалваше дървените въглища и го запали. Изгори тялото на майка си и всичките ѝ завивки. Изчака още една седмица дали по-малкият му брат няма да се прибере, но това така и не стана. Търси го — търсеше и храна. Намери храна, но не и брат си. Спря да го вика. Изобщо спря да говори. Млъкна.

Шест седмици по-късно той вървеше по магистрала, осеяна със спрели коли и останки от коли, камиони и мотоциклети, когато съзря в далечината черен дим, а след няколко минути и източника на дима — жълт, училищен автобус, пълен с деца.

В автобуса имаше няколко войници, които го питаха за името му, откъде е и на колко години е. По-късно той си спомни как през цялото време нервно ровичкаше в джобовете си, където продължаваше да стои старото парче кекс, което все още беше в опаковката си.

Свинска мас. Ще изкараш до зимата само със сланините на корема си.

Какво има, хлапе? Не можеш ли да говориш?

Строевият му сержант беше чул историята за това как дошъл в лагера само с дрехите на гърба си и парче кекс в джоба. Преди да чуе тази история, сержантът го наричаше Дебелака. След като я чу, го прекръсти на Кекса^[1].

Харесваш ми, Кекс. Харесва ми това, че си роден стрелец. Обзалагам се, че си изскочил от майка си с пистолет в едната ръка и поничка в другата. Харесва ми това, че изглеждаш като Елмър Фъд^[2] и имаш проклетото сърце на Муфаса^[3]. А най-много ми харесва това, че не говориш. Никой не знае откъде си, къде си бил, какво мислиш и как се чувстваш. По дяволите, аз поне не знам, а и не ми пука, нито пък на тебе трябва да ти пука. Ти си ням и хладнокръвен убиец от сърцето на мрака, чието сърце също е пълно с мрак, нали така, редник Кекс?

Не беше така.

Още не.

[1] Игра на думи — roundcake, както е в оригинала, не обозначава само вид тестено изделие, а на градски жаргон значи „хубаво момиче“ и в случая е намек за женствеността на героя. — Б.р.

↑

[2] Известен анимационен герой — Б.пр. ↑

[3] Бащата лъв от анимационния филм „Цар лъв“ на Уолт Дисни — Б.пр. ↑

V ЦЕНАТА

31.

Първото нещо, което смятах да направя, когато той се събудеше, беше да го убия.

Ако изобщо се събудеше.

Дъмбо не беше сигурен, че това ще стане.

— Доста е зле — каза ми той, след като го съблякохме и Дъмбо успя добре да огледа нараняванията му.

Беше промушен с нож в единия крак, прострелян в другия, покрит с изгаряния, имаше счупени кости и беше втрисан от висока температура — въпреки многото завивки, които бяхме натрупали върху него, Ивън продължаваше да се тресе толкова силно, че изглеждаше така, сякаш цялото легло вибрира.

— Сепсис — промърмори Дъмбо и когато забеляза, че го гледам глупаво, добави: — Това е, когато инфекцията стигне до кръвта ти.

— Какво ще правим? — попитах аз.

— Антибиотици.

— Каквито нямаме.

Седнах на другото легло. Сам се отдръпна в другия край, стиснал празния пистолет. Той отказваше да ми го върне. Бен се беше облегал на стената, с автомат в скута и наблюдаваше подозрително Ивън, сякаш не беше сигурен дали всеки момент той няма да скочи от леглото и да направи нов опит да ни очисти.

— Не е имал избор — казах аз на Бен. — Как би могъл просто да влезе в мрака, без някой да го застреля?

— Искам да знам къде са Кекса и Малката — процеди през зъби Бен.

Дъмбо му беше казал да не стои прав. Бе му сменил превръзките, но Бен беше изгубил много кръв. Въпреки това, отказваше да послуша

Дъмбо. Отблъсна се от стената, докуцука до леглото на Ивън и го удари по бузата с опакото на ръката си.

— Събуди се! — Пляс! — Събуди се, кучи син такъв!

Скочих от леглото и хванах Бен за китката, преди да е успял да удари Ивън отново.

— Бен, това няма да...

— Добре — той отдръпна ръката си и тръгна към вратата. — Сам ще ги открия.

— Зомби! — извика Сам, скочи и се затича към него. — И аз ще дойда!

— Престанете и двамата! — срязах ги аз. — Никой никъде няма да ходи, преди да сме...

— Какво, Каси? — изкрещя Бен. — Преди да сме какво?

Устата ми се отвори, но от нея не излязоха думи. Сам го дърпаше за ръката. „*Хайде, Зомби!*“ Петгодишният ми брат размахващ наоколо празен пистолет — и това ако не е метафора!

— Бен, чуй ме! Слушаш ли ме? Ако сега излезете там, навън...

— Ще изляза навън точно сега...

— ... можем да загубим и вас! — надвиках го аз. — Не знаеш какво се е случило... Ивън вероятно е зашеметил и тях, така както направи с теб и Дъмбо. Но може и да не го е сторил... Може би точно в момента те са на път да се върнат тук и излизането навън е един глупав риск...

— Не ми изнасяй лекции за глупавите рискове. Знаем всичко за...

Бен се олюля. Лицето му преbledня и той падна на едното си коляно, докато Сам безпомощно го дърпаше за ръкава. Двамата с Дъмбо го повдигнахме и го сложихме в празното легло, където той се отпусна по гръб, проклинайки нас, Ивън Уокър и скапаното положение, в което бяхме като цяло. Дъмбо ме гледаше уплашено, като елен, заслепен от светлината на фаровете — нещо от сорта на: „*Ти знаеш отговорите, нали? Знаеш какво да правиш, нали?*“

Грешеше.

Вдигнах автомата на Дъмбо и го набутах в ръцете му.

— Сега сме слепи — казах му аз. — Стълбището, двата прозореца на коридора, стаите от източната страна, онези от запад, не спирай да се движиш и си дръж очите отворени. Аз ще остана тук с алфа-мъжкарите и ще се опитам да ги удържа да не се избият един друг.

Дъмбо кимна, сякаш ме разбираше, но не помръдна. Сложих ръце на раменете му и го погледнах в очите, които постоянно се местеха насам-натам.

— Действай, Дъмбо. Разбра ли? Действай!

Той поклати глава нагоре-надолу, сякаш беше човешка кутийка бонбони PEZ, след което излезе от стаята с прегърбени рамене. Да излезе от тук беше последното нещо, което би искал да стори, но всички ние отдавна вече бяхме достигнали тази точка — да правим онова, което най-малко бихме искали да направим.

Зад мен Бен изръмжа.

— Защо не го застреля в главата? Защо в коляното?

— Защото така би се случило в един идеален свят — промърморих аз.

Седнах до Ивън. Виждах очите му да потрепват зад клепачите. Той беше мъртъв. Аз се бях сбогувала с него. Сега беше жив и аз може би нямаше да успея да му кажа „здравей“. *Ние сме само на шест километра от „Кемп Хейвън“, Ивън. Защо ти отне толкова дълго време?*

— Не можем да останем тук — заяви Бен. — Идеята да изпратим Катализатора на разузнаване беше лоша. Знаех, че не трябва да се разделяме. Утре сутринта си тръгваме отук.

— И как ще го направим? — попитах аз. — Ти си ранен. Ивън е...

— Той не е важен — прекъсна ме Бен. — Е, предполагам, че за теб е...

— Той е причината сега да си жив, а ти се държиш като кучка, Периш.

— Не се държа така.

— Напротив, правиш го. Все едно си участничка в конкурс за красота.

Сами се засмя. Не мисля, че бях чувала брат ми да се смее, откакто майка ни умря. Това ме стресна — все едно да видиш езеро насред пустинята.

— Каси те нарече „кучка“. — Сам информира Бен, в случай че го беше пропуснал.

Бен не му обърна внимание.

— Чакахме го тук, а сега сме като в капан заради него. Прави каквото искаш, Съливан. На сутринта се махам от тук.

— Аз също! — обади се Самс.

Бен се изправи, облегна се на леглото за момент, за да си поеме въздух, след това закуцука към вратата. Сам тръгна след него и аз не се опитах да спра нито единия от двамата. Какъв беше смисълът? Бен откряна вратата и тихо предупреди Дъмбо да не стреля, защото той излиза, за да му помогне. След това двамата с Ивън останахме сами.

Седнах на леглото, от което Бен току-що беше станал. Беше все още топло от тялото му. Сграбчих мечето на Сами и го сложих в скута си.

— Чуваш ли ме? — попитах Ивън, не мечето. — Предполагам, че сега сме квит, а? Ти ме застреля в коляното и аз те застрелях в коляното. Видя голия ми задник и аз видях твоя. Моли се за мен и аз...

Стаята заплува пред очите ми. Взех Мечо и ударих Ивън по гърдите с него.

— И какво е това глупаво яке, което носиш? „Умниците“? Точно така, право в целта — ударих го отново. — Умник! — и отново. — Умник! — и отново. — И сега ще се погрижиш за мен, така ли? Така ли?

Устните му помръднаха и от тях бавно, като въздух, излизащ от спукана гума, се отрони една дума:

— Еднодневка.

33.

Очите му се отвориха. Когато си припомних как описвах топлият им цвят на разтопен шоколад, нещо в мен изстена. Защо той караше коленете ми да омекват така? Аз не бях такава. Защо му позволих да ме целува, прегръща и въобще да ме следва като малко изоставено и изгубено извънземно кученце? Кой беше този човек? От каква изкривена версия на реалността се беше транспортирал в моята изкривена версия на реалността? Нищо от това не пасваше и в него нямаше смисъл. Може би неговото влюбване в мен беше все едно да се влюби в хлебарка, но на какво да оприлича моята реакция към него? Как се нарича това?

— Ако не умираше и така нататък, щях да ти кажа да вървиш по дяволите.

— Не умирам, Каси.

Потрепващи клепачи. Потно лице. Немощен глас.

— Добре, тогава върви по дяволите. Ти ме изостави, Ивън. В мрака, просто така, и след това взриви земята под краката ми. Можеше да убиеш всички ни. Изостави ме точно когато...

— Върнах се.

Той протегна ръка.

— Не ме докосвай.

Не ми прилагай от тия твои вулкански номера за сливане на умовете.

— Изпълних обещанието си — прошепна той.

Виж ти какво саркастично завръщане получих. В началото точно обещанието беше онова, което ме доведе при него. Отново ме порази това, колко странно беше наистина, че сега той се бе оказал в положението, в която аз бях преди. Неговото обещание срещу моето. Моят куршум срещу неговия. Чак до това, че се беше наложило да се събличаме един друг, защото нямахме избор. Да се придържаме към благоприличието във времето на Другите беше все едно да принесеш в жертва коза, за да завали дъжд.

— За малко да те застрелят в главата, глупако — срязах го аз. — Не ти ли хрумна просто да изкрещиш по стълбите „Хей, това съм аз!“

Не стреляйте!“.

— Беше твърде рисковано — поклати глава той.

— О, да. Много по-рисковано, отколкото да рискуваш да ти отнесат главата. Къде е Малката? Къде е Кекса?

Той отново поклати глава. *Кой?*

— Малкото момиче, което тръгна по магистралата и едрото момче, което тръгна след нея. Трябва да си ги видял.

Сега вече той кимна.

— На север.

— Е, аз знам в коя посока са тръгнали...

— Не тръгвайте след тях.

Това ме накара да спра.

— Какво искаш да кажеш?

— Не е безопасно.

— Никъде не е безопасно, Ивън.

Очите му се обърнаха нагоре. Щеше да припадне всеки момент.

— Там е Грейс.

— Какво искаш да кажеш? Грейс? Като в онзи госпъл^[1] ли или какво?

Какво означаваше това „там е Грейс“?

— Грейс — прошепна той и след това припадна.

[1] Вероятно става дума за християнския химн *Amazing Grace*, създаден през 18 век, но намерил широка употреба в съвременната поп култура. — Б.р. ↑

34.

Останах с него до зазоряване. Седях до него така, както той седеше до мен в старата ферма. Той ме беше отнесъл на онова място против волята ми, а после моята воля го доведе тук — и може би това означаваше, че държим един на друг. Или че сме длъжници един на друг. Така или иначе един дълг никога не можеше да бъде изплатен докрай, не и ако наистина е бил важен. Той ми каза, че съм го спасила и тогава аз не разбрах от какво точно. Случи се, преди да ми каже истината за самоличността си, а след това аз си мислех, че е имал предвид, че съм го спасила от всичко свързано с геноцида на човечеството и масовите убийства. Сега разбрах: не е искал да каже, че съм го спасила *от* нещо, а *за* нещо. Неприятната и необяснима част, която ужасно ме плашеше, беше какво можеше да е то.

Той изстена на сън. Пръстите му се вкопчваха в завивките. Бълнуваше.

През това също съм преминала, Ивън. Хванах ръката му. Той беше обгорен, наранен и потрошен — зачудих се какво ли го беше забавило толкова да ме намери? Вероятно беше пълзял дотук. Ръката му гореше. Лицето му лъщеше от пот. За пръв път ми мина през ума, че Ивън Уокър може да умре — толкова скоро, след като се беше завърнал от мъртвите.

— Ще живееш — казах му аз. — Трябва да живееш. Обещай ми, Ивън. Обещай ми, че ще живееш. Обещай ми.

Малко се отнесох. Опитвах се да не го правя. Но не можех да се сдържа.

— Това ще затвори кръга и тогава ще сме квит — и двамата ще сме квит, ти и аз. Ти ме застреля и аз оживях. Аз те застрелях и ти ще живееш. Виждаш ли? Такъв е редът на нещата. Попитай когото и да е и той ще го потвърди. Освен това нали си господин Двестагодишното Свръхсъздание, чиято съдба е да спаси нас, жалките човешки същества от интергалактическия рояк. Това ти е работата. За това си роден. Или пък отгледан — няма значение. Знаеш ли, така както върви завладяването на света, ще излезе, че планирането ви доста куца. Мина

почти година, а ние още сме тук и кой сега лежи по гръб като някой бръмбар, докато по брадичката му се стичат лиги?

Наистина по брадичката му се стичаха малко лиги. Забърсах ги с ъгълчето на одеялото.

Вратата се отвори и добрият стар Кекс влезе в стаята.

После се появи Дъмбо, ухилен до уши, след това Бен и накрая Сам. Малката я нямаше.

— Как е той? — попита Бен.

— Гори — отвърнах аз. — Бълнува. Не спира да говори за Грейс.

— Като в онзи госпъл ли? — намръщи се Бен.

— Може би казва молитва^[1], като онази преди хранене — предположи Дъмбо.

— Вероятно умира от глад.

Кекса се отправи с тежка стъпка към прозореца и погледна през него към заледения паркинг. Наблюдавах го как се движи през стаята като магаренцето Йори, след това се обърнах към Бен.

— Какво се е случило?

— Не казва.

— Тогава го накарай да каже. Нали ти си сержантът?

— Не мисля, че ще може.

— Значи Малката е изчезнала и ние не знаем нито защо, нито къде е.

— Сигурно е настигнала Катализатора — предположи Дъмбо. — И Катализатора е решила да я вземе със себе си в пещерите, вместо да губи време да я връща обратно.

Кимнах с глава към Кекса:

— Той къде беше?

— Намерих го отвън — отвърна Бен.

— Какво правеше?

— Просто... стоеше.

— Просто стоеше? Наистина ли? Вие момчета, не се ли чудите понякога за кой отбор играе Кекса?

Бен поклати уморено глава:

— Съливан, не започвай...

— Сериозно. Може би просто се *преструва* на ням. И така не му се налага да отговаря на всякакви неудобни въпроси. Освен това би било доста разумно те да сложат по един свой човек във всеки взвод

деца с промити мозъци, в случай че някой започне да се прави на умник...

— Да, а преди Кекса беше Катализатора — Бен започваше да губи търпение. — След това ще е Дъмбо. Или аз. Докато човекът, който призна, че е от страната на врага, лежи тук и те държи за ръката.

— Всъщност аз съм тази, която държи *неговата* ръка. И не той е врагът, Периш. Мислех, че вече сме приключили с това.

— Откъде да знаем, че не е убил Малката? Или Катализатора? Как можем да сме сигурни?

— О, Господи, погледни го. Не би могъл да убие и... и... — опитах да се сетя за нещо подходящо, което той не би могъл да убие, но единственото, което се появи в гладния ми и лишен от сън мозък беше *еднодневка*, което щеше да е наистина, ама наистина лош избор на дума. Като някаква неволна поличба, ако изобщо поличбата може да бъде неволна.

Бен рязко се обърна към Дъмбо и го накара да трепне. Мисля, че той би предпочел гневът на Бен да бъде насочен към всеки друг, но не и към него.

— Ще оживее ли?

Дъмбо поклати глава и върховете на ушите му станаха яркорозови.

— Положението му е зле.

— Това ми е въпросът. Колко зле? Колко скоро ще може да върви?

— Ще мине известно време.

— По дяволите, Дъмбо, кога?

— След две седмици? Или може би месец? Глезенът му е счупен, но не това е най-лошото. Има инфекция, освен това и риск от гангрена...

— Месец? Цял месец? — Бен невесело се засмя. — Той нахлува в това място, елиминира теб, пребива мен и няколко часа по-късно се оказва, че няма да може да помръдне цял месец!

— Тогава вървете! — изкрещях към него от другия край на стаята. — Всички вие! Оставете ни двамата и ние ще ви последваме веднага щом можем.

Бен рязко затвори зиналата си в почуда уста. Сам беше увиснал на крака му, пъхнал малкото си пръстче в гайката на колана на по-

големия си приятел. При тази гледка нещо в сърцето ми трепна. Бен ми беше казал, че в лагера викали на по-малкия ми брат „кучето на Зомби“, защото винаги стоял до него като вярно куче.

— Това ми се вижда разумно предложение, сержант — кимна Дъмбо.

— Имахме план — отвърна Бен, едва помръдвайки устни. — И ще се придържаме към него. Ако Катализатора не се върне до утре по това време, се изнасяме — той ме погледна гневно. — Всички! — той посочи Кекса и Дъмбо. — Ако трябва, те ще носят гаджето ти.

Бен се обърна, удари се в стената, отскочи назад и олюлявайки се излезе през вратата в коридора.

Дъмбо го последва:

— Сержант, къде...?

— В леглото, Дъмбо, в леглото! Трябва да полегна или просто ще се строполя. Ти поеми първа смяна на пост. Фъстък — Сам — или както там ти е името — какво правиш?

— Идвам с теб.

— Остани със сестра си. Не, почакай. Прав си. Тя наистина е много заета. Кекс! Съливан ще е на пост. Отиди да дремнеш, ти голям...

Гласът му заглъхна. Дъмбо се върна до леглото на Ивън.

— Сержантът е напрегнат — обясни той, сякаш имаше нужда да го прави. — Обикновено е доста спокоен.

— И аз също — отвърнах аз. — И аз съм от спокойния тип. Не се безпокой.

Той не си тръгваше. Гледаше ме и бузите му станаха аленочервени като ушите му:

— Той наистина ли ти е гадже?

— Кой? Не, Дъмбо. Той е просто човекът, когото срещнах един ден, докато се опитваше да ме убие.

— О, Господи! — той изглеждаше облекчен. — Той е като Вош, нали разбираш.

— Той въобще не е като Вош.

— Искам да кажа, че е един от тях — той сниши гласа си, сякаш споделяше някаква мрачна тайна. — Зомби каза, че те не са като някакви малки буболечки в мозъка ни, а някак са се „инсталирали“ в нас като компютърен вирус или нещо подобно.

— Да. Нещо подобно.

— Това е странно.

— Е, предполагам, че са могли да се „инсталират“ и в домашните котки, но така нашето унищожение би отнело доста повече време.

— Само с месец-два повече — отвърна Дъмбо и аз се засмях.

Собственият ми смях ме изненада, както беше станало и когато Сами се беше засмял. Казах си, че ако някой иска човешките същества да загубят своята човечност, унищожаването на смеха би било едно добро начало. Не бях много добра по история, но съм почти сигурна, че задници като Хитлер едва ли са се смели много.

— Все още не разбирам — продължи той, — защо един от тях би минал на наша страна.

— Не съм сигурна, че и той самият знае напълно отговора на този въпрос.

Дъмбо кимна. Изправи рамене и си пое дълбоко въздух. Изглеждаше като пребит от умора. Всички бяхме така. Повиках го тихо, преди да излезе навън.

— Дъмбо — въпросът на Бен беше останал без отговор, — той ще оцелее ли?

Дъмбо дълго време не отговори нищо.

— Ако бях извънземен и можех да избира което тяло си поискам — бавно започна той — щях да избира наистина силен човек. И после, за да съм сигурен, че ще оцелея по време на войната, щях... Не знам, може би щях да си осигуря имунитет срещу всеки вирус и бактерия на Земята. Или поне щях да искам да съм по-устойчив. Нали се сещаш, нещо като да ваксинираш кучето си срещу бяс.

— Доста си умен, знаеш ли това, Дъмбо? — усмихнах се аз.

— Тоя прякор ми е заради ушите^[2] — изчерви се той.

След това излезе. Испитах неприятното усещане, че някой ме наблюдава. Защото някой наистина ме наблюдаваше — Кекса ме гледаше втренчено от поста си край прозореца.

— А ти? — обърнах се към него аз. — Каква е твоята история? Защо не говориш?

Той се извърна настрани и дъхът му замъгли прозореца.

[1] На английски освен собствено име Grace означава и „божия милост“, както и кратка молитва преди и след ядене — Б.пр. ↑

[2] Става дума за слончето Дъмбо — един от ранните анимационни герои на „Дисни“. Дъмбо има огромни уши, с които може да лети. — Б.р. ↑

35.

— Каси! Каси, събуди се!

Скочих на мига. Бях се свила до Ивън. Главата ми беше притисната в неговата, а ръката ми лежеше в дланта му. Как, по дяволите, се беше случило това?

Сам стоеше до леглото и дърпаше ръката ми.

— Ставай, Съливан!

— Не ме наричай така, Самс — промърморих аз.

През прозореца се процеждаше светлина — беше късен следобед. Бях проспала деня.

— Какво...?

Сам допря един пръст до устните си и посочи към тавана с другата ръка. *Слушай.*

Чух го — шумът от роторите на хеликоптер нямаше как да бъде сбъркан — беше слаб, но се усилваше. Скочих от леглото, сграбчих автомата и последвах Сам в коридора, където Кекса и Дъмбо се бяха скупчили около Бен, докато бившият куортърбек клечеше на пода и им даваше инструкции.

— Може да е само патрул — шепнеше той — и дори да не търси нас. Когато лагерът се взриви, навън имаше два взвода. Може би е спасителна мисия.

— Ще открият сигналите ни — паникьосано отвърна Дъмбо. — Свършени сме, сержант.

— А може би не — с надежда каза Бен, който беше възвърнал част от обаянието си. — Чувате ли го? Вече заглъхва...

Не беше само във въображението му — звукът наистина отслабваше. Човек трябваше да задържи дъха си, за да го чуе. Останахме в коридора още десет минути, докато звукът изчезна напълно. После изчакахме още десет, но той не се завърна. Бен изду бузи и въздъхна.

— Мисля, че ни се размина...

— За колко дълго? — поиска да знае Дъмбо. — Не трябва да оставаме тук тази нощ, сержант. Предлагам да тръгваме веднага към пещерите.

— И така да се разминем с Катализатора, докато се връща? — поклати глава Бен. — Или да рискуваме онзи хеликоптер да се върне и да ни завари на открито? Не, Дъмбо. Ще се придържаме към плана.

Той се изправи на крака. Погледът му се спря на лицето ми.

— Какво става с Баз Светлинна година^[1]? Никаква промяна ли няма?

— Името му е Ивън и не, няма промяна.

Бен се усмихна. Не знам, може би непосредствената заплаха по някакъв начин го караше да се чувства по-жив, по същата причина, поради която зомбитата са месоядни, само с един вид храна в менюто си. Никой никога не е чувал за оживели мъртвци, които са вегетарианци. Какво би било предизвикателството да нападнат някоя чиния с аспержи?

— Зомби нарече гаджето ти „космически рейнджър“ — изкикоти се Самс.

— Той не е космически рейнджър... И защо всички казвате, че ми е гадже?

— Не ти ли е гадже? — усмивката на Бен се разшири. — Но той те целуна...

— По устата ли? — попита Дъмбо.

— О, да. Два пъти. Поне аз това видях.

— С език?

— Пфуу — Сами нацупено сви уста, все едно беше захапал кисел лимон.

— Имам оръжие — заявих аз, като само наполовина се шегувах.

— Не видях език — отвърна Бен.

— Искало ти се е? — изплезих му се аз.

Дъмбо се засмя.

Дори и Кекса се усмихна.

Тогавя се появи момичето — пристъпи в коридора от стълбището и после всичко стана много бързо и доста странно.

[1] Космически рейнджър — анимационен герой на „Дисни“ от „Играта на играчките“. — Б.р. ↑

Дрипавата ѝ розова тениска с надпис „Здравей коте“ беше изцапана с кал (или може би кръв). Носеше къси панталонки, които някога вероятно са били жълто-кафяви на цвят, но сега бяха избледнели до мръснобяло. Белите ѝ джапанки бяха мърляви, но по тях се бяха запазили няколко особено упорити мъниста. Имаше тясно дяволито лице, доминирано от огромни очи, и сплъстена черна коса. Беше малка, горе-долу на възрастта на Сами, макар че беше толкова слаба, че лицето ѝ изглеждаше като лице на дребна старица.

Никой не каза нищо. Бяхме шокирани. Когато я видях в другия край на коридора с тракащи зъби и кокалести колена на ледения студ, сякаш се върнах в Лагера и видях отново момента, в който се появиха жълтите училищни автобуси, които не трябваше да съществуват, след като вече нямаше училища. Това беше нещо невъзможно.

Тогава Сами прошепна:

— Меган?

— Коя по дяволите е Меган? — обади се Бен.

Това, общо взето, беше въпросът, който си задавахме всички.

Сам се затича, преди някой да е успял да го хване. Спря по средата на разстоянието до нея. Малкото момиченце не помръдваше. Дори почти не мигаше. Очите ѝ сякаш блестяха на намаляващата светлина. Бяха ярки и наподобяваха очи на птица, сякаш беше някаква съсухрена сова.

Сам се обърна към нас и извика:

— Меган! — сякаш ни казваше нещо съвсем очевидно. — Това е Меган, Зомби. Тя беше в автобуса заедно с мен! — той се обърна отново към нея. — Здравей, Меган — каза го небрежно, сякаш се бяха срещнали на детската площадка да си поиграят.

— Кекс — тихо каза Бен, — провери стълбището. Дъмбо, ти поеми прозорците. След това двамата претърсете първия етаж. Няма начин тя да е сама.

Момичето заговори и гласът ѝ се разнесе тънък и дрезгав, напомняйки ми за нокти, които дращят по черна дъска.

— Боли ме гърлото.

Големите ѝ очи се обърнаха нагоре към тавана. Коленете ѝ се подгънаха. Сам се затича към нея, но закъсна. Тя се строполи тежко на земята и удари челото си в тънкия килим, секунда преди Сам да успее да стигне до нея. Двамата с Бен се завтекохме към нея и той се наведе да я вдигне. Избутах го настрани.

— Не трябва да вдигаш нищо — смъмрих го аз.

— Тя не *тежи* нищо — запротестира той.

Вдигнах момиченцето. Той беше прав. Меган тежеше малко повече от чувалче с брашно — беше кожа, кости, коса и зъби, и това беше горе-долу всичко. Отнесох я в стаята на Ивън, сложих я в празното легло и натрупах върху треперещото ѝ, малко тяло шест ката одеяла. Казах на Сам да ми донесе автомата от коридора.

— Съливан — обади се Бен от вратата. — Това нещо не се връзва.

Кимнах. Вероятността да има късмет да попадне по случайност в този хотел беше нищожна, а тази да оцелее в това време с летните си дрехи — още по-малка. Двамата с Бен мислехме едно и също — двадесет минути след като чухме хеликоптера, на вратата ни се появи малката госпожица Меган.

Тя не беше дошла тук сама. Беше докарана.

— Те знаят, че сме тук — казах аз.

— Но вместо да ни бомбардират, ни изпращат нея. Защо?

Сам се върна с автомата ми.

— Това е Меган — повтори той. — Срецнахме се в автобуса на път за „Кемп Хейвън“, Каси.

— Светът е малък, а? — избутах го далеч от леглото, към Бен. — Някакви идеи?

Той потри брадичката си. Аз разтрих врата си. В главите и на двама ни се въртяха твърде много мисли. Гледах го, докато търкаше брадичката си, а той ме гледаше, докато разтривах врата си. Тогава той каза:

— В нея има проследяващо устройство. Имплантирали са ѝ топче.

Разбира се. Вероятно това е причината Бен да е начело. Той е човекът с идеите. Разтрих тънкия като молив врат на Меган, опипвайки за издайническата издупчина. Нищо. Погледнах Бен и поклатих глава.

— Те знаят, че ще търсим там — нетърпеливо каза той. — Претърси всеки сантиметър от нея, Съливан. Сам, ти идваш с мен.

— Защо не мога да остана? — изхленчи Сам. В края на краищата той току-що беше видял своята отдавна загубена приятелка.

— Искаш да видиш голо момиче? — Бен направи физиономия. — Противна работа.

Бен избута Сам навън през вратата и излезе заднешком от стаята. Разтрих клепачите си. По дяволите! Проклети да са! Дръпнах завивките надолу, разкривайки изтощеното ѝ тяло под отслабващата светлина на зимната вечер. То беше покрито със струпей и синини, отворени рани и слоеве мръсотия и кир. Ужасната жестокост на безразличието и бруталното безразличие на жестокостта я бяха превърнали в кожа и кости. Тя беше една от нас и беше като всички нас. Беше творение на Другите, техният шедьовър, миналото и бъдещето на човечеството, онова, което те бяха сторили и което бяха обещали да сторят. Разплаках се. Плачех за Меган, плачех за себе си, плачех за брат си и плачех за всички онези, които бяха или твърде глупави или нямаха късмет и вече бяха мъртви.

Трябва да го преглътнеш, Съливан. Сега сме тук, а утре няма да ни има и това беше така и преди те да дойдат. Истината винаги е била такава. Не Другите са измислили смъртта — те просто я усъвършенстваха. Дадох ѝ лице, с което да ни погледне в очите, защото знаеха, че това е единственият начин да ни смачкат. Краят нямаше да дойде на някой определен континент или океан, планина или равнина, джунгла или пустиня. Той щеше да дойде там, където всичко беше започнало и където винаги е бил от самото начало — на бойното поле на последното биещо човешко сърце.

Свалих износените ѝ и мръсни летни дрехи. Разтворих ръцете и краката ѝ като на онзи гол симпатяга в кутия, заобиколена от кръг, от рисунката на Да Винчи. Стараех се да не бързам и да действам методично, като започнах от главата ѝ и продължих надолу по тялото.

— Съжалявам, толкова съжалявам — шепнех ѝ аз, докато я натисках, мачках и опипвах.

Вече не бях тъжна. Спомних си за пръста на Вош, който се стовари върху бутона, за да изпържи мозъка на петгодишния ми брат и толкова ми се прииска да усетя вкуса на кръвта му, че устата ми се напълни със слюнка.

Казваш, че знаеш как разсъждаваме? Тогава знаеш какво ще направя. Ще одера лицето ти с чифт пинцети. Ще извадя сърцето ти с игла за шиене. Ще източа кръвта ти през седем милиарда миниатюрни порязвания, за всеки един от нас.

Това е цената, която ще платите. Пригответе се, защото когато унищожите човечността в хората, онова, което ще остане ще са хора, в които няма нищо човешко.

С други думи, ще получиш точно това, за което си платил, шибаняко.

Повиках Бен в стаята.

— Нищо — казах му аз. — А проверих... навсякъде.

— Ами гърлото й? — тихо попита Бен.

Беше усетил яростта в гласа ми. Беше почувствал, че говори с човек, изпълнен с лудост и трябва да го кара по-внимателно.

— Точно преди да припадне, тя каза, че я боли гърлото.

Кимнах.

— Погледнах. В нея няма топче, Бен.

— Напълно сигурна ли си? Странно е, че първото нещо, което казва едно замръзнало и недохранено дете в мига, в който се появява, е „Боли ме гърлото“.

Той предпазливо се приближи до леглото. Не знам, може би причината беше в това, че той се тревожеше, че може да му се нахвърля в пристъп на невъздържана ярост. Не че *това* някога се беше случвало. Той внимателно притисна едната си ръка към челото й, докато се опитваше да отвори устата й с другата, за да надникне вътре. Погледна отблизо с едно око.

— Трудно е да се види каквото и да било — промърмори той.

— Ето защо използвах това — казах аз и му подадох химикалката фенерче на Сам, която му бяха дали в лагера.

Той светна с него в гърлото на момичето.

— Доста е червено — отбеляза той.

— Така е. Точно затова каза, че я боли.

Бен почеса наболата си брада — това го тревожеше.

— Не каза „Помогнете ми“, или дори „Съпротивата е безсмислена“, а само „Боли ме гърлото“.

— „Съпротивата е безсмислена“?^[1] Това ли измисли? — скръстих ръце на гърдите си аз.

Сам надничаше от вратата. Кафявите му очи бяха големи като чинии.

— Тя добре ли е, Каси? — попита той.

— Жива е — отвърнах аз.

— Тя го е глътнала! — възкликна Бен, човекът с идеите. — Не си го открила, защото е в стомаха ѝ!

— Тези проследяващи устройства са с големината на оризово зърно — напомних му аз. — Защо ще я боли гърлото от това, че го е глътнала?

— Не казвам, че имплантът е наранил гърлото ѝ. Гърлото ѝ няма нищо общо с това.

— Тогава защо си толкова разтревожен от това, че я боли гърлото?

— Ето какво ме тревожи, Съливан — той с труд се опитваше да остане спокоен, защото очевидно поне един от нас трябваше да запази спокойствие. — Появата ѝ просто така, от нищото, може да означава много неща, но нито едно от тях не може да е добро. Всъщност може да е единствено нещо лошо. Нещо много лошо, дете се влошава от факта, че не знаем причината, заради която тя е била изпратена тук.

— Дето се влошава?

— Ха-ха. Глупавият спортист, който не може да говори правилен английски. Кълна се, че следващият, дете се опита да поправи граматиката ми, ще получи юмрук в лицето.

Въздъгнах. Яростта започваше да ме напуска и ме остави празна и обезкървена като кукла с човешка форма.

Бен дълго гледа Меган.

— Трябва да я събудим — реши той.

В този момент в стаята влязоха Дъмбо и Кекса.

— Не ми кавай — обърна се Бен към Кекса, който, разбира се, и без това нямаше да му отвърне. — Не сте открили нещо.

— Нищо — поправи го Дъмбо.

Бен не го удари в лицето. Вместо това протегна ръка.

— Дай ми манерката си.

Разви капачката и наклони манерката над челото на Меган. Една капка вода увисна на ръба и се задържа там сякаш цяла вечност.

Преди вечността да свърши, един дрезгав глас се обади зад гърбовете ни.

— На ваше място не бих правил това.

Ивън Уокър се беше събудил.

[1] Популярна фраза, използвана от боргите в сериала „Стар Трек“ — Б.пр. ↑

38.

Всички замръзнаха. Дори капката вода на ръба на гърлото на манерката застина неподвижно. От леглото си Ивън ни наблюдаваше със зачервени, блестящи от треската очи и чакаше някой да зададе очевидния въпрос, който накрая беше зададен от Бен:

— Защо?

— Ако я събудиш по този начин, тя ще си поеме дълбоко дъх, а това няма да е добре.

Бен се обърна с лице към него. Водата покапа върху килима.

— За какво говориш, по дяволите?

Ивън преглътна и направи гримаса заради усилието, което това му костваше. Лицето му беше бяло като калъфката на възглавницата под него.

— Сложили са ѝ имплант, не проследяващо устройство.

Бен стисна зъби и устата му се превърна в тънка бяла линия. Той разбра истината преди нас. Обърна се към Дъмбо и Кекса.

— Излезте навън. Съливан, ти и Сам също.

— Никъде няма да ходя — отвърнах аз.

— Трябва — обади се Ивън. — Не знам колко прецизно е било настроено.

— Прецизно настроено какво? — попитах аз.

— Взривно устройство, задействащо се от въглеродния диоксид — той бързо извърна очи, беше му трудно да произнесе следващите думи: — Нашият дъх, Каси.

В този момент всички разбраха за какво става дума. Но има разлика между това да разбереш нещо и да го приемеш. Мисълта за това беше неприемлива. След всичко, което бяхме преживели, все още имаше неща, които умовете ни просто отказваха да приемат.

— Всички слизайте долу — изръмжа Бен.

Ивън поклати глава.

— Не е достатъчно далеч. Трябва да напуснете сградата.

Бен сграбчи Дъмбо с едната си ръка и Кекса с другата и ги блъсна към вратата. Сам беше отстъпил до входа на банята, притиснал малкото си юмруче към устата си.

— Освен това някой да отвори прозореца — задъхано добави Ивън.

Избутах Сам в коридора, изтичах до прозореца и натиснах силно, за да го отворя, но той не помръдна — вероятно беше замръзнал. Бен ме избута встрани и строши стъклото с приклада на автомата си. Леденият въздух нахлу в стаята. Бен се върна до леглото на Ивън и го гледа известно време, преди да го хване за косата и да го задърпа напред.

— Ти, копеле...

— Бен! — сложих ръката си върху неговата. — Остави го. Той не е...

— О, да. Забравих. Той е добрият зъл извънземен.

Той го пусна. Ивън падна назад — нямаше сили да остане прав. Тогава Бен му предложи да направи със себе си нещо, което беше анатомично невъзможно.

Погледът на Ивън се насочи към мен.

— В гърлото ѝ — закачено е директно върху епиглотиса.

— Тя е бомба — невярващо каза Бен, с глас, треперещ от ярост. — Взели са едно дете и са го превърнали в импровизирано взривно устройство.

— Можем ли да го махнем? — попитах аз.

Ивън поклати глава:

— Как?

— Нали тя точно това те пита, скапаняк — излая Бен.

— Експлозивът е свързан с детектор за въглероден диоксид, имплантиран в гърлото ѝ. Ако връзката прекъсне, той детонира.

— Това не отговаря на въпроса ми — натъртих аз. — Можем ли да го махнем, без взривът да ни изхвърли в околоземната орбита?

— Това е осъществимо...

— Осъществимо. *Осъществимо.* — Бен се смееше с онзи странен, хълцащ смях.

Безпокоях се, че може да премине границата и да се смахне.

— Ивън — казах аз възможно най-тихо и спокойно, — можем ли да го махнем, без...

Не можах да довърша и Ивън не настоя.

— Ако го направите, вероятността да не детонира, е много по-голяма.

— Да го направим без... какво? — Бен с труд успяваше да следи разговора ни.

Не го винях за това. Съзнанието му все още се опитваше да проумее немислимото, като лош плувец, мъчещ се да преодолее течението.

— Без първо да я убиете — обясни Ивън.

Двамата с Бен свикахме в коридора поредната среща в стил „сега вече сме прецакани“, за да се опитаме да измислим някакъв план. Бен нареди всички други да отидат в крайпътния ресторант, от другата страна на паркинга, докато не им дадем знак, че всичко е наред или хотелът не избухне — което от двете се случеше първо. Сам отказа да отиде.

Бен стана строг. Сам избухна в сълзи и се нацупи. Бен му напомни, че е войник и че добрите войници следват заповедите. Освен това го попита кой щеше да пази Кекса и Дъмбо, ако той останеше тук?

Преди да тръгне, Дъмбо каза:

— Аз съм медикът — беше разбрал какво е намислил Бен. — Аз трябва да го направя, сержант.

Бен поклати глава.

— Разкарай се оттук — отсеке той.

След това останахме сами. Очите на Бен само се въртяха насам-натат. Приличаше на някоя приклещена хлебарка. На попаднал в капан плъх. На човек, който пада от висока скала и не намира за какво да се хване.

— Е, предполагам, че сега ще разберем отговора на голямата загадка, а? — рече той. — Онова, което не разбирам, е, защо просто не ни попиляха с няколко ракети „Хелфайър“. Знаят, че сме тук.

— Не е в техния стил — отвърнах аз.

— Стил?

— Досега не ти ли е минавало през ума колко лично е всичко — от самото начало? В убиването ни има нещо, което ги възбужда.

Бен ме погледна с нездрав любопитство:

— Аха. Е, сега виждам защо искаш да излизаш на срещи с един от тях — не трябваше да го казва. Веднага осъзна грешката си и бързо отстъпи. — Кого заблуждаваме, Каси? Всъщност няма какво толкова да решаваме, освен кой ще го направи. Може би трябва да хвърляме ези-тура.

— Може би трябва да е Дъмбо. Не ми ли каза, че в лагера са го обучавали на полева хирургия?

— Хирургия? — намръщи се той. — Майтапиш се, нали?

— Е, как иначе ще...?

Тогава разбрах. Не можех да го приема, но го разбирах. Грешах за Бен. Онова течение го беше завлякло много надълбоко. Беше потънал хиляди метри надолу.

Той го прочете в погледа ми и отпусна брадичка върху гърдите си. Лицето му се изчерви. Беше не толкова смутен, колкото разгневен — толкова разгневен, че нямаше думи, които да опишат яростта му.

— Не, Бен. Не можем да направим това.

Той вдигна глава. Очите му блестяха. Ръцете му трепереха.

— Аз мога.

— Не, не можеш.

Бен Периш се давеше. Беше потънал толкова надълбоко, че не бях сигурна, че ще мога да го достигна, не бях сигурна, че ще имам силата да го издърпам обратно на повърхността.

— Не съм го искал — каза той. — Не съм искал нищо от това да се случи!

— Нито пък тя, Бен.

Той се наведе по-близо до нея и аз видях, че в очите му гореше друг вид треска.

— Не се тревожа за нея. Преди час тя не съществуваше. Ясно ли е? Тя беше нищо, буквално нищо. Имам теб, малкия ти брат, Кекса и Дъмбо. Тя е тяхна. Тя принадлежи на тях. Не аз я отвлякох. Не аз я подмавих да се качи на автобуса, убеждавайки я, че е в пълна безопасност и не аз пъгнах бомба в гърлото ѝ. Вината за това не е моя. Отговорността за това не е моя. Моята работа е да опазя моя и вашите задници живи възможно най-дълго, и ако това означава, че някой друг, който не представлява нищо за мен, умре, то така да бъде.

Не се справях добре. Той беше потънал прекалено дълбоко, напрежението беше твърде много и аз не можех да дишам.

— Точно така — горчиво продължи той. — Плачи, Каси. Плачи за нея. Плачи за всички деца. Те не могат да те видят и чуят и не могат да почувстват колко зле се чувстваш наистина, но плачи за тях. Ако изплачеш по една сълза за всяко от тях, ще напълниш целия шибан океан. Плачи! Знаеш, че съм прав. Знаеш, че нямам избор. И знаеш, че Катализатора беше права. Всичко се свежда до риска. Винаги е

опирало до това. И ако едно малко момиче трябва да умре, за да живеят шест души, то тогава това е цената. Това е цената.

Той ме блъсна настрани и закуцука по коридора към разбитата врата, а аз не можех да помръдна, нито да проговоря. Не му размахвах пръст, нито се опитах да намеря някакъв аргумент, с който да го спра. Бях останала без думи и сякаш каквото и да направех, щеше да е напразно.

Спри го, Ивън. Моля те, спри го, защото аз не мога.

Спомних си онази безопасна стая под земята, детските лица, вдигнати към мен и моята тиха молитва, безнадеждното ми обещание: „*Качете се на раменете ми, качете се на раменете ми, качете се на раменете ми.*“

Нямаше да я застреля. Заради риска. Щеше да я задуши. Щеше да постави възглавница върху лицето ѝ и да натиска отгоре, докато накрая всичко не свърши. Нямаше да остави тялото ѝ там — това беше риск. Щеше да го изнесе отвън, но нямаше да го зарови или изгори — отново риск. Щеше да го отнесе навътре в гората и да го изхвърли върху замръзналата земя, като толкова много други боклуци, и да го остави на мишеловите, гарваните и насекомите. Заради риска.

Свлякох се надолу по стената, опрях колене в гърдите си, наведох глава и я покрих с ръце. Запуших ушите си. Затворих очи. И видях пръста на Вош, който натиска бутона, ръцете на Бен, които държат възглавницата и собствения ми пръст върху спусъка. Сам, Меган, войникът с разпятието. И гласът на Катализатора, който се разнася от потъналия в тишина мрак: „*Понякога се оказваш на погрешното място в погрешното време и никой не е виновен за онова, което се случва.*“

И когато Бен излезеше отвън — опустошен и с празен поглед, аз трябваше да стана, да отида при него и да го утеша. Да хвана ръката, която беше убила дете, и да скърбя заедно с него за изборите, които ни се беше наложило да правим и които всъщност не бяха никакви избори.

Бен излезе. Седна и се облегна на стената през десет врати от мен. След минута станах и отидох при него. Той не вдигна поглед. Ръцете му лежаха отпуснати върху коленете му. Главата му беше наведена надолу. Седнах до него.

— Грещиш — казах аз. Той махна с ръка, че му е все едно. — Тя беше една от нас. Всички те са част от нас.

Той облегна глава на стената.

— Чуваш ли ги? Шибаните плъхове.

— Бен, мисля, че трябва да си тръгнеш. Веднага. Не чакай до утре сутринта. Вземи Дъмбо и Кекса и отиди в пещерите възможно най-бързо.

Може би Катализатора щеше да успее да му помогне. Той я слушаше и сякаш изпитваше към нея някакъв респект, дори страхопочитание.

Той се засмя гърлено.

— Точно сега се чувствам някак изтощен. Чувствам се разнебитен, Съливан — той ме погледна. — Уокър също не е във форма да го направи.

— Във форма да направи какво?

— Да изреже проклетото нещо. Ти си единствената тук, която има някакъв шанс.

— Не си я...?

— Не можах.

Той отново се засмя. Главата му се отдели от стената и той си пое дълбоко дъх, като човек, връщаш се към живота.

— Не можах.

40.

Стаята, в която тя лежеше, беше по-студена от фризер. Ивън седеше в леглото и ме наблюдаваше, докато влизах. Възглавницата лежеше на пода, там, където Бен я беше захвърлил. Вдигнах я и седнах на края на леглото на Ивън. Дъхът ни замръзваше. Сърцата ни биеха и мълчанието помежду ни ставаше все по-дълбоко.

Докато накрая не попитах:

— Защо?

— За да разпръснат остатъците — отвърна той. — Да строшат последната неразрушима брънка.

Притиснах възглавницата към гърдите си и бавно я залюлях напред-назад. Студено. *Толкова е студено.*

— Не можем да вярваме на никого — казах аз. — Нито дори на едно дете — студът се просмукваше в мозъка на костите ми. — Какво си ти, Ивън Уокър? *Какво си ти?*

Той избягна погледа ми.

— Вече ти казах.

— Да — кимнах аз, — направи го. Господин „Голямата Бяла Акула“. Аз обаче не съм такава. Още не. Няма да я убием, Ивън. Ще извадя това нещо и ти ще ми помогнеш.

Той не възрази. Знаеше, че е по-добре да не го прави.

Бен ми помогна да съберем необходимите неща, преди да се присъедини към останалите в ресторанта от другата страна на паркинга. Гъба, кърпи, един флакон ароматизатор, полевата аптечка на Дъмбо. Сбогувахме се на вратата на стълбището. Казах му да внимава като слиза надолу, защото стълбите са омазани с хлъзгавите останки на плъховете.

— За момент загубих самообладание — призна той, сведе поглед и започна да ровичка с крак килима, като някакво смутено малко момче, което е било хванато да лъже. — Не трябваше да става така.

— Ще го запазим в тайна.

Той се усмихна:

— Съливан... Каси, в случай че не... исках да ти кажа...

Зачаках. Не исках да го притискам.

— Глупавите копелдаци направиха голяма грешка, че не убиха първо теб — изтърси той.

— Бенджамин Томас Периш, това беше най-милият и странен комплимент, който някога съм получавала.

Целунах го по бузата. Той ме целуна по устата.

— Знаеш ли — прошепнах аз, — преди една година бих продала душата си за това.

— Не си заслужава — поклати глава той.

И за една хилядна част от секундата всичко изчезна — цялото отчаяние, мъка, гняв и болка и старият Бен Периш се върна от царството на мъртвите. Пронизващите му очи. Убийствената усмивка. В следващия миг всичко това се изпари и той беше заменен от новия Бен — онзи, когото наричаха Зомби. Тогава разбрах нещо, което не бях проумяла досега: обектът на ученическите ми желания *наистина* беше мъртъв, точно както и ученичката, която го беше желала.

— Изчезвай отгук — казах му аз. — И ако позволиш нещо да се случи на малкото ми братче, ще те преследвам като ловджийско куче.

— Може да съм глупав, ама не и чак пък толкова.

Той изчезна в пълния мрак на стълбището.

Върнах се обратно в стаята. Не можех да го направя. Трябваше да го направя. Ивън се дръпна назад в леглото, докато задникът му не опря в таблата. Пъхнах ръце под Меган, бавно я повдигнах, обърнах се и след това внимателно я спуснах върху Ивън, като сложих главата ѝ в скута му. Взех флакона с ароматизатора („*Деликатна смесица от ухания!*“) и напръсках обилно с него гъбата. Ръцете ми трепереха. Нямаше начин да успея да направя това. Нямаше как да не го направя.

— Кукичка с пет зъбци — тихо каза Ивън. — Закачена е под дясната сливица. Не се опитвай да я издърпваш. Хвани здраво жичката и я отрежи възможно най-близо до кукичката, след това издърпай кукичката — бавно. Ако жичката се откачи от капсулата...

Кимнах нетърпеливо.

— Бум! Знаем. Вече ми го каза.

Отворих медицинския комплект и извадих чифт пинцети и хирургически ножици. Бяха малки, но изглеждаха огромни. Запалих фенерчето и захапах задния му край.

Подадох на Ивън гъбата, която направо вонеше на бор. Той я притисна към носа и устата на Меган. Тялото ѝ подскочи, клепачите ѝ

потрепериха и се отвориха и очите ѝ се обърнаха нагоре. Ръцете ѝ, които бяха сгънати прилежно в скута ѝ, трепнаха, после замряха неподвижно. Ивън остави парцала върху гърдите ѝ.

— Ако се събуди, докато бъркам вътре... — казах с фенерчето в уста, звучейки като много лош вентролог: „*око с сбуди, токото ъркам ътре...*“.

Ивън кимна.

— Има стотици неприятни начини, по които нещата могат да се объркат, Каси.

Той наклони главата ѝ назад и насила отвори устата ѝ. Погледнах надолу към блестящия, червен тунел с ширината на бръснач, който сякаш беше километър дълбок. В лявата си ръка държах пинцетите, в дясната — ножиците. Имах чувството, че и двете ми ръце бяха с големината на футболни игрища.

— Можеш ли да я отвориш малко по-широко? — попитах го аз.

— Ако го направя, ще ѝ разместя челюстта.

Е, в по-широка перспектива, по-добре една разместена челюст, отколкото някой да събира останките ни с тези пинцети.

Както и да е.

— Тази ли? — докоснах леко сливицата с единия край на пинцетите.

— Не мога да видя.

— Когато каза дясната сливица, имаше предвид нейното дясно, а не моето, нали?

— Нейното дясно. Твоето ляво.

— Добре — поех си дъх аз. — Просто исках да съм сигурна.

Не виждах какво правя. Бях мушнала пинцетите в гърлото ѝ, но не и ножиците и не знаех как ще успея да пъкна и двете в малката уста на това момиченце.

— Закачи жичката за края на пинцетите — предложи Ивън. — След това много бавно я повдигни, така че да можеш да виждаш какво правиш. Не дърпай. Ако жицата се откачи от детонатора...

— За Бога, Уокър, не е нужно да ме предупреждаваш на всеки две минути какво ще се случи, ако шибаната жица се откачи от шибаната капсула! — усетих, че краят на пинцетите се закачи за нещо. — Добре, мисля, че я хванах.

— Много е тънка. Черна. Лъскава. Би трябвало да отразява светлината на фенерчето ти...

— Моля те, млъкни! — или по-точно „*Оля е, лъкни!*“.

Цялото ми тяло трепереше, но като по чудо ръцете не помръдваха, сякаш бяха от камък. Вкарах дясната си ръка в устата ѝ, като избутах вътрешността на бузата навън и нагласих върховете на ножиците там, където трябва. Това ли беше? Наистина ли го правех както трябва? Жичката — ако това, което блестеше на светлината, бе тя — беше тънка колкото човешки косъм.

— Бавно, Каси.

— Млъкни.

— Ако тя я глътне...

— Ще те убия, Ивън. Съвсем сериозно.

Вече бях хванала жицата между върховете на пинцетите. Когато я подръпнах, успях да видя миниатюрната кукичка, забита във възпалената плът. *Бавно, бавно, бавно. Увери се, че режеш правилния край на жичката. Онзи откъм кукичката.*

— Твърде близо си — предупреди ме той. — Спри да говориш и недей да дишаш директно в устата ѝ...

Точно така. Вместо това ще забия юмрук директно в твоята уста.

„Стотици неприятни начини нещата да се объркат“ — беше казал той. Но има неприятни начини, много неприятни начини и много, ама *наистина* много неприятни начини. Когато очите на Меган рязко се отвориха и тялото ѝ подскочи под моето — това беше един от онези *наистина* много неприятни начини.

— Тя е будна! — без да е нужно, изкрещях аз.

— Не пускай жицата! — по необходимост изкрещя той в отговор.

Зъбите ѝ стиснаха ръката ми. Тя замята главата си от едната на другата страна. Пръстите ми бях заклещени в устата ѝ. Опитах се да задържа пинцетите неподвижни, но беше нужно само едно по-силно дръпване и капсулата щеше да се откъсне...

— Ивън, *направи* нещо!

Той започна да търси гъбата, напоена с ароматизатора.

— Не, дръж главата ѝ неподвижна, глупако! — изкрещях аз. — Не пускай...

— Пусни жицата — задъхано отвърна той.

— *Какво?* Току-що ми каза *да не пускам...*

Той стисна здраво носа ѝ. *Да я пускам ли? Да не я ли пускам? Ако я пуснех, жицата можеше да се усуче около пинцетите и да се откъсне. Ако не я пуснех, при цялото това въртене и извиване, можеше да я дръпна. Очите на Меган се обърнаха нагоре. В тях имаше болка, ужас и объркване — коктейлът, който Другите никога не пропускаха да ни осигурят. Тя отвори широко уста и ножиците ми се заклециха в гърлото ѝ.*

— В момента те мразя — прошепнах му аз. — Мразя те повече от всеки друг, когато някога съм мразила на този свят.

Реших, че е добре той да знае това, преди да затворя ножиците. В случай че в следващия миг се превърнем на пара.

— *Хванала ли си жицата?* — попита той.

— Нямам никаква представа!

— *Направи го!* — след това той се усмихна. *Усмихна се!* — *Срежи жицата, едnodневке* — каза той.

И аз я срязах.

41.

— Това е проба — обясни Ивън.

Зеленото нещо, подобно на течено желе, лежеше на бюрото, обезопасено (поне така се надявахме) в запечатано найлоново пликче — от онези, в които в отдавна отминалите добри стари дни, майките слагаха на децата си за обяд сандвичи и пържени картофки, за да ги запазят свежи.

— Какво искаш да кажеш — че човешките импровизирани взривни устройства са все още в изпитателна фаза? — попита Бен.

Той се беше облегал на перваза на строшения прозорец. Въпреки че трепереше, някой трябваше да наблюдава паркинга, а той не искаше да позволи на никой друг да поеме този риск. Поне беше сменил напоения с кръв и противен жълт суитшърт (който беше противен, още преди да се напои с кръв) с друг, черен на цвят, и така започна да изглежда почти толкова лъскав, колкото преди Пристигането.

Сам се изкикоти колебливо от леглото си, несигурен дали неговият любим водач Зомби се шегува. Не съм психиатър, но предполагам, че Самс беше пренасочил част от чувствата си към него, заради някои сериозни неща, които не беше успял да изясни с баща ни.

— Не изпробват бомбата, а нас — отвърна Ивън.

— Чудесно — измърмори Бен, — това е първият изпит, който съм взел от три години насам.

— Престани, Периш — срязах го аз. Кой беше измислил правилото, че спортистите трябва да се правят на глупави, за да изглеждат готини? — Знам със сигурност, че миналата година беше финалист за национална стипендия.

— Наистина ли? — ушите на Дъмбо *щръкнаха*.

Вярно, че не трябва да си правя такива шеги с ушите му, но той наистина изглеждаше направо втрещен от чутото.

— Да, наистина — отвърна Бен с патентованата си „Периш“ усмивка. — Но годината беше много слаба. Нападнаха ни извънземни — той погледна към Ивън и усмивката му помръкна, както обикновено

се случваше, когато погледнеше към Ивън. — И за какво ни изпробват?

— За познания.

— Аха, такава е целта на всеки изпит. Знаеш ли какво би ни било от истинска помощ точно сега? Ако престанеш да се правиш на загадъчния извънземен и започнеш да говориш истината. Защото с всяка изминала секунда, в която това нещо не се взривява — той кимна към пликчето, — рискът за нас се удвоява. Рано или късно, а аз съм по-склонен да мисля, че ще е *рано*, те ще се върнат и така ще взривят задниците ни, че парчетата от тях ще паднат чак в Дюбюк.

— Дюбюк ли? — проскърца гласът на Дъмбо.

Мястото му беше непознато и това го плашеше. Какво ли не беше наред в Дюбюк?

— Това е просто град, Дъмбо — отвърна Бен. — Избрах го наслуки.

Ивън кимна. Хвърлих поглед към Кекса, който беше запълнил цялата врата. Устата му беше леко отворена, докато главата му се въртеше наляво-надясно, за да следва разговора.

— Те ще се върнат — потвърди Ивън. — Освен, ако не се провалим на теста и тогава няма да им се налага да го правят.

— Да се провалим ли? Та нали си взехме изпита? — Бен се обърна към мен. — Имам усещането, че го взехме. А ти?

— Да се провалим означава, че сме я пуснали вътре като истински щастливи глупаци — обясних аз — и след това са ни издухали задниците чак до Дюбюк.

— Дюбюк — като ехо озадачено повтори Дъмбо.

— Липсата на детонация може да означава едно от трите неща — обясни Ивън. — Първото е, че устройството се е повредило. Второто, че не е било правилно настроено. И третото...

Бен вдигна ръка:

— Или третото — някой в хотела знае за децата-бомби и е успял да го премахне, да го сложи в найлоново пликче и да проведе семинар на тема насаждането на паника и параноя сред глупавите човешки същества. Тестът е бил да видят дали сред нас има заглушител.

— Има! — извика Сам и посочи с пръст към Ивън. — *Tu si* заглушител!

— Нещо, което няма как да разбереш със сигурност, ако изпариш цялото място с няколко добре насочени ракети „Хелфайър“ — довърши Бен.

— Което повдига въпроса — тихо продължи Ивън — защо биха заподозрели нещо такова.

В стаята настъпи тишина. Бен трополеше с пръсти върху ръката си. Кекса рязко затвори устата си. Дъмбо подръпна едното си ухо. Аз се люлеех напред-назад на стола и дърпах лапата на Мечо. Не знаех как се беше озовал в ръката ми. Може би го бях взела, докато Кекса преместваше Меган в съседната стая. Спомних си, че падна на пода, но не помнех да съм го вземала.

— Е, отговорът е очевиден — каза Бен. — Трябва да имат начин да разберат, че ти си тук. Нали така? Иначе не биха рискували да ликвидират собствените си играчи.

— Ако са знаели, че съм тук, нямаше да има нужда да ни изпробват. Само *подозират*, че съм тук.

Тогава ми просветна. И това не ми донесе никакво успокоение.

— Катализатора.

Бен рязко извърна глава към мен. Имах чувството, че и най-слабият полъх на вятъра можеше да го събори от мястото, където стоеше.

— Заловили са я — казах аз. — Или Малката. Или и двете — обърнах се към Ивън, защото не можех да понеса изражението на лицето на Бен.

— Това е най-смисленото предположение — съгласи се Ивън.

— Глупости! Катализатора никога не би ни предала! — излая Бен срещу него.

— Не доброволно — отвърна Ивън.

— „Страната на чудесата“ — промълвих аз. — Свалили са спомените й...

В този момент Бен слезе от перваза, загуби равновесие, олюля се напред и се удари в ръба на леглото на Сами. Той трепереше и то не от студа.

— О, не. Не, не, не. *Не* са заловили Катализатора. Тя е в *безопасност* и Малката е в *безопасност* и ние *няма* да говорим за това...

— Не — прекъсна го Ивън. — Ние вече го правим.

Станах от стола си и отидох при Бен. Беше един от онези моменти, в които знаеш, че трябва да направиш нещо, но нямаш представа какво.

— Бен, той е прав. Причината сега да сме живи, е същата, поради която са изпратили и Меган.

— Какво ти става? — попита Бен. — Ти вярваш на всичко, което той ти казва, сякаш той е Мойсей, който се е спуснал от върха на онази планина. Ако по някаква причина мислят, че той е тук, то те знаят, че е *предател* и пак биха ни попилели чак до Дюбюк.

Всички погледнаха очаквателно към Дъмбо.

— Те не искат да ме убиват — каза Ивън накрая.

Лицето му изглеждаше тъжно и нещастно.

— Да бе, забравих — рече Бен. — Искат да убият мен.

Той се отдръпна от мен и се върна обратно при прозореца с тътреща се походка. Облегна ръце на перваза и се загледа в нощното небе.

— Ако останем тук, сме свършени. Ако се втурнем да бягаме, пак сме свършени. Ние сме като някакви петгодишни деца, които играят партия шах с Боби Фишер^[1] — той се обърна назад към Ивън. — Може някой патрул да те е забелязал и да те е последвал дотук — Бен посочи пликчето. — Това не означава, че са хванали Катализатора или Малката. Означава просто, че времето ни изтича. Не можем да се скрием, не можем да избягаме, така че всичко се върти около все същия стар въпрос — не дали ще умрем, а *как*. Как ще умрем? Дъмбо, ти как искаш да умреш?

Дъмбо застина. Той изправи рамене и вирна брадичка.

— Изправен, сър.

Бен погледна Кекса.

— Кекс, ти искаш ли да умреш изправен?

Кекса също беше застанал мирно. Той кимна енергично.

Бен нямаше нужда да пита Сам. Малкото ми братче просто се изправи и преднамерено бавно отдаде чест на своя командир.

[1] Боби Фишер (1943–2008) е американски световен шампион по шах. — Б.р. ↑

За Бога. Тези мъже.

Захвърлих Мечо на бюрото.

— Това съм го чувала и преди — казах на групата мачовци. — Бягството означава смърт. Оставането също значи смърт. Така че преди да сме хванали автоматите, нека обмислим и третата възможност — *ние* да го взривим.

Предложението ми беше последвано от мъртва тишина. Ивън пръв го проумя и бавно кимна, макар очевидно тази идея да не му харесваше. Имаше много неизвестни. Имаше стотици начини, по които това можеше да се обърка, и само един правилен да успее. Бен пристъпи направо към същността на проблема.

— Как? Кой ще се заеме с това да издиша върху това нещо и после да бъде превърнат на пара?

— Аз ще го направя, сержант — каза Дъмбо.

Ушите му бяха станали аленочервени, сякаш беше смутен от собствения си кураж. Той се усмихна стеснително.

— Винаги съм искал да видя Дюбюк — накрая беше схванал шегата.

— Човешкият дъх не е единственият източник на въглероден диоксид — изтъкнах аз на финалиста за национална стипендия.

— Кòла! — направо изкреця Дъмбо.

— Пожелавам ти късмет в откриването на някоя — отвърна Бен.

Истина беше. Заедно с всички алкохолни напитки, газирани безалкохолни бяха сред първите жертви на нашествието.

— В бутилка или кутийка, да — съгласи се Ивън. — Каси, не ми ли каза, че до нас има крайпътен ресторант?

— Бутилките с въглероден диоксид за машините за безалкохолни напитки... — започнах аз.

— ... Вероятно са все още там — довърши той.

— Ще закачим бомбата към бутилката...

— Ще изпуснем от нея въглероден диоксид...

— Ще го изпускаме бавно...

— В някое затворено пространство...

— Асансьорът! — едновременно възкликнахме и двамата.

— Еха — промълви Бен. — Направо блестящо. Но малко не съм наясно как това ще реши проблема ни.

— Те ще си помислят, че сме мъртви, Зомби — обади се Сам.

Петгодишният ми брат беше разбрал за какво става дума, но му липсваше опитът на Бен в надлъгването с Вош и неговата компания.

— Тогава те ще проверят, няма да открият тела и ще разберат истината — каза Бен.

— Но това ще ни спечели време — изтъкна Ивън. — Предполагам, че докато осъзнаят истината, ще бъде твърде късно.

— Защото сме прекалено умни за тях? — попита Бен.

— Защото ще сме на последното място, на което биха се сетили да ни търсят — мрачно се усмихна Ивън.

43.

Нямаше време за повече спорове — трябваше да задействаме операция „Ранно напускане“ преди Петата вълна да беше задействала ликвидирането ни. Бен и Кекса излязоха, за да донесат бутилката с въглероден диоксид от ресторанта. Дъмбо патрулираше в коридора. Казах на Сам, че трябва да наблюдава Меган, тъй като ѝ беше приятел от училищния автобус. Той си поиска пистолета обратно. Напомних му, че последния път пистолетът не му беше помогнал особено — беше изпразнил пълнителя, без да остави и една драскотина по мишената. Опитах се да му дам Мечо. Той вдигна очи към тавана. *Мечо беше останал в миналото преди шест месеца.*

След това двамата с Ивън останахме сами. Бяхме само тримата — той, аз и малката зелена бомба.

— Изплюй камъчето — наредих му аз.

— Какво да изплюя? — очите му бяха също толкова големи и невинни, като тези на Мечо.

— Цялата истина, Уокър. Криеш нещо.

— Защо мислиш...?

— Защото това е в твой стил. Такъв е начинът ти на действие. Като някой айсберг, три четвърти от който са под повърхността, но аз няма да ти позволя да превърнеш този хотел в „Титаник“.

Той въздъхна, избягвайки гневния ми поглед.

— Имаш ли лист и химикал?

— Какво? Да не би да е дошло време за някоя нежна любовна поема?

Това също беше в негов стил — всеки път, когато се доближавах твърде много до нещо, той ме отклоняваше от целта, като ми казваше колко много ме обича или как съм го спасила, или някакво подобно възторжено и уж задълбочено наблюдение върху естеството на моето великолепие. Въпреки това грабнах бележника и химикалката от бюрото и му ги подадох, защото, в края на краищата, кой ли би имал нещо против да чуе някоя нежна любовна поема?

Вместо това, той начерта карта.

— Едноетажна, бяла — или поне някога е била бяла — дървена къща. Не си спомням адреса, но е точно на магистрала 68. След някаква бензиностанция, с една от онези метални табели, дето са окачени отпред — „Хаволайн Ойл“ или нещо подобно.

Той откъсна листа и ми го подаде.

— И защо това е последното място, където биха ни потърсили? — отново се поддавах на техниката му за отклоняване на вниманието, макар че в „Хаволайн Ойл“ нямаше нищо поетично. — И защо ми чертаеш карта, след като ти ще дойдеш с нас?

— В случай че се случи нещо.

— На теб ли? А ако нещо се случи и на двама ни?

— Права си. Ще направя още пет копия.

Той започна да чертае следващата. Наблюдавах го две секунди, после грабнах бележника от ръката му и го хвърлих по главата му.

— Ти, кучи сине — знам какво правиш!

— Чертаех карта, Каси.

— Задействането на детонатор с бутилка за сода е нещо в стил „мисията невъзможна“, нали? И докато всички ние тичаме като луди към онази табела „Хаволайн“, с теб начело със счупения ти глезен и температура от четирийсет и два градуса...

— Ако имах четирийсет и два градуса температура, щях да съм мъртъв — отбеляза той.

— Не, нямаш, и знаеш ли защо? Защото мъртъвците нямат температура!

— Господи, колко ми липсваше — кимна замислено той.

— Ето! Ето пак! Точно както във вашата ферма, както в Лагера и в лагера на смъртта на Вош. Всеки път, когато те притисна в ъгъла...

— Ти ме притисна в ъгъла, в мига, в който те...

— *Спри!*

Той спря. Седнах на леглото до него. Може би правех всичко по грешния начин. Баба ми винаги казваше, че с мед можеш да хванеш повече мухи. Проблемът беше, че не ме биваше особено в женските хитрини. Хванах го за ръката. Погледнах дълбоко в очите му. За момент се поколебах дали да не разкопча ризата си, но реших, че може да разкрие малката ми хитрост. Не че „хитростите“ ми бяха чак толкова малки.

— Няма да ти позволя да ми извъртиш още един номер, като този в „Кемп Хейвън“ — предупредих го аз, добавяйки в тембъра си нещо, за което се надявах, че звучи като съблазнително мъркане. — Това няма да стане. Ще дойдеш с нас. Кекса и Дъмбо могат да те носят.

Той протегна другата си ръка и докосна бузата ми. Познавах това докосване. То ми липсваше.

— Знам — каза той.

Изражението на шоколадовите му (Ох!) очи беше безкрайно тъжно. Този поглед също ми беше познат. Бях го виждала преди, в гората, когато ми призна кой е наистина.

— Но ти не знаеш всичко. Не знаеш за Грейс.

— Грейс — като ехо повторих аз и отблъснах ръката му от бузата си, забравяйки за меда.

Толкова много харесвах да ме докосва, че реших, че трябва да се постарая да не ми харесва чак толкова. И също така да поработя върху това да не харесвам начина, по който ме гледа, сякаш съм последният човек на Земята, както всъщност смятах, преди той да ме намери. Това е нещо ужасно — стоварваш огромна тежест върху плещите на друг човек. Цялото ти съществуване става зависимо от един човек и така си създаваш куп неприятности. Достатъчно е да си спомним за всички трагични любовни истории, които някога са били написани. А аз не исках да играя Жулиета с никой Ромео — не и ако това зависеше от мен. Дори и когато единственият наличен кандидат седеше точно до мен, държеше ме за ръката и ме гледаше право в очите със своите очи с цвят на разтопен шоколад, в които вече не се четеше чак толкова обожание. Освен това беше практически гол под тези завивки и притежаваше тялото на модел от модна реклама. Но по-добре да не навлизам във всичко това...

— Отново тази дума. Не спираше да я повтаряш, след като те застрелях — казах му аз.

— Ти не познаваш Грейс^[1].

Е, това вече ме жегна. Никога не съм била особено религиозна — нито пък обичам да съдя другите. Двете неща обикновено вървяха заедно, но въпреки това...

— Каси, трябва да ти кажа нещо.

— Да не си баптист?

— Онзи ден на магистралата, след като аз... те оставих да се измъкнеш, бях много уплашен. Не разбирах какво се случва и защо не можах... да направя онова, което трябваше да направя. Да направя онова, за което бях създаден. Във всичко това нямаше смисъл. И до голяма степен в него продължава да няма смисъл. Мислиш си, че познаваш себе си. Мислиш си, че познаваш човека, който виждаш в огледалото. Намерих теб, но намирайки те, аз изгубих себе си. Вече нищо не ми беше ясно. Нищо не беше просто.

— Спомням си това време — кимнах аз. — Спомням си, когато всичко беше просто.

— В началото, след като те отнесох в къщата, наистина не знаех дали ще оцелееш. Тогава сяхах до теб и си казвах: „*Може би тя не трябва да оцелее.*“

— Господи, Ивън. Това е толкова романтично.

— Знаех какво предстои — каза той и *това*, разбира се, беше нещо просто и ясно.

Той сграбчи двете ми ръце, придърпа ме по-близо и аз пропаднах дълбоко в бездънните му очи. Ето защо онази техника с меда не работеше при мен — когато бях около него, аз бях мухата.

— Знаем какво предстои, Каси, и досега смятах, че истинските късметлии са онези, които вече са мъртви. Но сега вече го виждам. Виждам го.

— Какво? Какво виждаш, Ивън? — гласът ми трепереше.

Той ме плашеше. Може би беше заради треската, но Ивън не приличаше на себе си.

— Изходът. Начина да приключим с това. Проблемът е Грейс. Не можете да се справите с Грейс — никой от вас. Грейс е пътят и аз съм единственият, който може да ви преведе по него. Мога да ви осигуря това. И време. Тези две неща — Грейс и времето, и тогава вие ще можете да *приключите с това*.

[1] Тук отново има игра на думи с името Грейс и религиозното значение на думата, т.е. Каси погрешно смята, че Ивън ѝ казва, че не познава божията милост — Б.пр. ↑

44.

Точно тогава Дъмбо реши, че е дошъл най-подходящият момент да надникне в стаята.

— Те се върнаха, Съливан. Зомби каза... — той не довърши, очевидно разбрал, че е прекъснал някакъв интимен момент.

Слава Богу, че не бях разкопчала ризата си. Издърпах ръцете си от тези на Ивън и се изправих.

— Открили ли са бутилка?

Дъмбо кимна.

— Сега я слагат в асансьора — той погледна Ивън. — Зомби каза, че може да действаш, когато си готов.

— Добре — Ивън бавно кимна.

Но не помръдна. Аз също не помръдвах. Дъмбо изчака няколко секунди.

— Добре — каза той.

Ивън не каза нищо. Аз също замълчах.

Тогава Дъмбо каза:

— Ще се видим по-късно... в Дюбюк! Ха-ха.

Той излезе заднешком от стаята.

Аз се обърнах рязко към Ивън.

— Добре. Нали си спомняш какво ти каза Бен за загадъчния извънземен?

В този момент Ивън Уокър направи нещо, което никога не го бях виждала да прави — или по-точно да казва.

— Мамка му! — извика той.

Дъмбо отново се беше появил на вратата със зяпнала уста и зачервени уши. Държеше го високо момиче със спусната медноруса коса, поразително лице на скандинавски модел и пронизващи сини очи, пълни, нацупени и натъпкани с колаген устни и стройна фигура на модна принцеса.

— Здравей, Ивън — каза момичето от корицата на „Космополитън“ и разбира се, гласът ѝ беше дълбок и леко дрезгав, като гласа на всяка злодейка, измислена някога от Холивуд.

— Здравей, Грейс — каза Ивън.

45.

Оказа се, че Грейс е личност, а не молитва или нещо, свързано с Господ. Освен това тя беше въоръжена до зъби. Държеше автомата на Дъмбо в допълнение към голямата снайперистка пушка на гърба ѝ. Запрати хлапето вътре в стаята и след това направо ме ослепи с ярката си усмивка.

— А ти трябва да си Касиопея, кралицата на нощното небе. Изненадана съм, Ивън. Тя изобщо не е каквато си я представях. Малко е червенокоса. Не знаех, че това е твоят тип.

Погледнах към Ивън.

— Коя, по дяволите, е тази?

— Грейс е като мен — отвърна Ивън.

— Познаваме се от доста отдавна. От горе-долу десет века... — Грейс посочи автомата ми и аз го хвърлих в краката ѝ. — Пистолетът също. И този нож, пристегнат за глезена ти, под униформата.

— Пусни ги да си вървят, Грейс — каза Ивън. — Не се нуждаем от тях.

Грейс не му обърна внимание. Тя изрита автомата леко настрани и ми каза да го изхвърля през прозореца, заедно с Люгера и ножа. Ивън ми кимна, сякаш искаше да каже „По-добре го направи“. И аз го направих. Главата ми се маеше. Не успях да се съсредоточа. Грейс беше заглушител, като Ивън — това поне ми стана напълно ясно. Но откъде знаеше името ми, защо беше тук и как Ивън беше разбрал, че тя идва, както и какво искаше да каже с това „Грейс е пътят“? Пътят към какво?

— Знаех, че е човешко същество — Грейс се върна на любимата тема на Ивън. — Но нямах представа, че човешкото в нея е чак толкова много.

Ивън знаеше какво го чака, но въпреки това направи опит да го спре.

— Каси...

— Майната ти, самодоволен извънземен шибаняк!

— Цветисто и с въображение. Прекрасно — Грейс ми посочи да седна с автомата на Дъмбо.

Ивън отново ме стрелна с поглед: „*Направи го, Каси*“. Така че аз седнах на леглото, съседно на неговото, до Дъмбо, който дишаше през устата, като астматик. Грейс остана при вратата, така че да може да държи под око коридора. Може би не знаеше, че Сам и Меган са в съседната стая или че Бен и Кекса чакат Ивън в асансьора на долния етаж. В този момент аз проумях стратегията на Ивън: *Протакай. Печели време*. Когато Бен и Кекса се качаха горе, за да видят какво става, това щеше да е нашият шанс. Спомних си как Ивън беше ликвидирал в пълния мрак цял един взвод на Петата вълна, който разполагаше с повече оръжия и числено превъзходство, и си казах „*Не, когато те се появят, това ще е нейният шанс.*“

Изучавах я — начинът, по който се беше облегнала отстрани на касата на вратата, небрежно кръстосала крака, със златисти кичури, спускащи се върху рамото ѝ, и глава, леко обърната настрани, за да можем да се насладим на зашеметяващия ѝ скандинавски профил — и си казах „*Разбира се, в това има смисъл. Ако можеш да се настаниш в което си искаш човешко тяло, защо да не избереш някое съвършено такова? Ивън също.*“ В този смисъл той не беше нищо повече от един измамник. Като се замисля, това беше доста странно. Дълбоко в себе си, симпатягата, който караше коленете ми да се подгъват, не беше нищо повече от образ — маска върху някакво невидимо лице, което преди десет хиляди години вероятно е приличало на сепия или нещо подобно.

— Е, те *наистина* ни предупредиха, че има риск да живеем толкова дълго като човешки същества, сред човешки същества — отбеляза Грейс. — Каж ми нещо, Касиопея — не мислиш ли, че той е истински *съвършен* в леглото?

— Защо ти не ми кажеш — върнах ѝ го аз. — Ти, извънземна кучко!

— Буйна е — с усмивка се обърна Грейс към Ивън, — като съименничката си^[1].

— Те нямат нищо общо с това — отвърна Ивън. — Пусни ги, Грейс.

— Ивън, дори не съм сигурна какво имаш предвид с „*това*“ — тя заряза поста си до вратата и плавно се понесе — няма по-подходяща дума за начина, по който се движеше към леглото му. — И никой няма да ходи никъде, докато не разбере.

Тя се надвеси над него, обхвана лицето му с ръце и го целуна дълго и продължително по устните. Той се съпротивляваше — видях това — но тя го прикова на мястото му с извънземната си сила, която притежаваше в изобилие.

— Каза ли й, Ивън? — прошепна тя до бузата му, но така, че да е сигурна, че и аз я чувам. — Тя знае ли как ще свърши всичко това?

— Така — казах аз и се хвърлих към нея, както обикновено, насочила твърдата част на главата си към мекото й слепоочие. Ударът я изхвърли странично към вратите на шкафа. Аз се проснах в скута на Ивън. „Истински свършен“ помислих си аз малко не на място.

Изправих се на крака, а Ивън ме хвана за кръста и ме дръпна обратно надолу.

— *Не, Каси.*

Но той беше слаб, а аз силна и лесно се освободих, за да скоча от леглото върху гърба й. Това беше голяма грешка — тя ме сграбчи за ръката и ме захвърли през стаята. Ударих се в стената до прозореца и се друснах право на задника си. По гърба ми пропълзя гореща вълна от болка. Откъм коридора се чу отварянето на врата и аз изкрещях:

— Махай се оттук, Сам! Доведи Зомби! Доведи...

Тя беше изчезнала, преди да извикам второто „доведи“. Последният път, когато видях някой да се движи толкова бързо, беше в Лагера, когато фалшивите войници от „Райт-Патерсън“ ме бяха забелязали да се крия в гората. Движеше се с бързината на анимационен герой, което можеше и да е смешно, ако не беше причината, поради която го бе направила.

О, не, няма да стане, кучко. Не и малкото ми братче.

Затичах се покрай Дъмбо и Ивън, който беше отметнал завивките и се мъчеше да вдигне зле нараненото си тяло от леглото. Излязох в коридора, който беше празен. Това не беше добре, не беше никак добре. Прелетях двете крачки до стаята на Сам и в мига, когато пръстите ми докоснаха дръжката, сякаш в тила ме удари парен чук и носът ми се удари в дървото. Нещо изхрущя и това не беше вратата. Отстъпих назад, по лицето ми се стичаше кръв. Усетих вкуса й в устата си и по някакъв начин това ми помогна да се задържа изправена — дотогава не знаех, че яростта има вкус и че той е вкусът на собствената ти кръв.

Около врата ми се ключиха студени пръсти и аз видях как краката ми се отделиха от пода, сред дъжд от капки кръв. В следващия миг полетях по дължината на коридора, стоварих се тежко върху рамото си и след като се претърколих, спрях на една крачка от прозореца на отсрещния край.

— *Остани там* — разнесе се гласът на Грейс.

Тя стоеше до вратата на Сами — подвижна сянка в края на слабо осветен тунел, която се мержелееше от другата страна на сълзите, които се стичаха по бузите ми и се смесваха с кръвта.

— Остави. Брат. Ми. На мира.

— Това очарователно момченце? Той е твой брат? Съжалявам, Касиопея, не знаех — тя поклати глава с подигравателна тъга, така както се подиграваха с всяко хубаво нещо в човека. — Той вече е мъртъв.

[1] Касиопея е една от петте nereиди (нимфи) от старогръцката митология, която според легендата се възгордяла от красотата си и така предизвикала гнева на бог Посейдон. Иронията тук се съдържа и във факта, че на гръцки името Касиопея означава „тази, чието слово блести“, а езикът на Каси е очевидно груб. — Б.р. ↑

В този момент едновременно се случиха три неща. Четири, ако се брои и сърцето ми, което замря.

Затичах се — не *надалеч* от нея, а *към* нея. Щях да одера лицето ѝ на модел. Щях да изтръгна псевдочовешкото ѝ сърце между идеално оформените ѝ човешки цици. Щях да я изкормя с ноктите си.

Това бе първото нещо.

Второто беше, че вратата на стълбището се отвори и Кекса влезе в коридора с походка, която никак не наподобяваше на тази на Йори, блъсна ме настрани с едната си ръка, а с другата насочи автомата си към Грейс. От тази позиция нямаше да му е лесно да я улучи, но по думите на Бен, Кекса беше най-точният стрелец във взвода след Катализатора.

Третото нещо беше Ивън Уокър, по шорти и без риза, който изпълзя от стаята зад Грейс. Независимо колко добър стрелец беше Кекса, ако не уцелеше... или ако Грейс се хвърлеше настрани в последната секунда...

Така че аз се хвърлих на пода и хванах с ръце глезените на Кекса.

Той залитна напред, автоматът му стреля и в следващия миг чух вратата на стълбището да се отворя отново и Бен да крещи:

— *Не мърдай!* — точно както някога го правеха във филмите, но никой не го послуша — нито аз, нито Кекса, нито пък Ивън, а още по-малко Грейс, която беше изчезнала. В един миг тя беше там, в следващия вече я нямаше. Бен прескочи мен и Кекса и закуцука към стаята срещу тази на Сам.

Сам.

Скочих на крака и се затичах по коридора. Бен махна на Кекса и каза:

— Тя е там, вътре.

Дръпнах дръжката. Беше заключено. *Благодаря ти, Господи!* Започнах да блъскам по вратата:

— Сам! Сам, отвори! Аз съм!

И от другата страна се разнесе гласче, тънко като цвъртенето на мишка:

— Това е номер. Искате да ме измамите!

Тогава изгубих контрол. Притиснах окървавената си буза към вратата и изживях една солидна, здрава и много успокояваща миникриза. Свалих гарда. Бях забравила колко жестоки могат да бъдат Другите. Не беше достатъчно да пробият с куршум дупка в сърцето ти. Не, първо трябваше да го удрят, тъпчат и мачкат, докато не започне да се стича между пръстите им като лепкава каша.

— Добре, добре, добре — през сълзи промълвих аз. — Стой там, вътре, чу ли? Каквото и да става, Сам, не излизай, докато не се върна.

Кекса беше застанал отстрани на вратата от другата страна на коридора. Бен помагаше на Ивън да се изправи на крака — или поне се опитваше да го направи. Всеки път, когато отпуснеше хватката си, коленете на Ивън се подгъваха. Накрая Бен реши да го облегне на стената. Ивън се олюля, мъчейки се да си поеме въздух, кожата му беше с цвета на пепелта от лагера, в който беше умрял баща ми.

Ивън погледна към мен и едва успя да си поеме дъх, за да каже:

— Махай се от този коридор! *Веднага!*

Стената от гипсокартон пред Кекса се пръсна на парчета сред дъжд от прах и късчета мухлясал тапет. Той се олюля назад. Автоматът изпадна от отпуснатите му пръсти. Кекса се удари в Бен, който го сграбчи за рамото и го блъсна в стаята заедно с Дъмбо. След това Бен се протегна към мен, но аз блъснах ръката му настрани и му казах първо да измъкне Ивън. След което взех автомата на Кекса и отворих вратата на стаята, където беше Грейс. Звукът в тесния коридор беше оглушителен. Изпразних пълнителя, преди Бен да ме хване и издърпа назад.

— Не се дръж като идиот! — изкрещя той.

Пъхна в ръката ми пълен пълнител и ми каза да наблюдавам вратата, но *да не се показвам*.

Сцената изглеждаше така, сякаш в съседната стая се снимаше телевизионно шоу — чуваха се само гласове. Лежах по корем, опряна върху лактите си и с автомат, насочен към вратата точно срещу мен.

Хайде, ледено момиче. Имам нещо за теб. Прокарах език по окървавените си устни. Едновременно мразех и харесвах този вкус.

Хайде, противна шведке.

Бен: Дъмбо, как са нещата? Дъмбо!

Дъмбо: Не са добре, сержант.

Бен: Колко зле?

Дъмбо: Доста зле...

Бен: О, За Бога! Мога и сам да видя, че са зле, Дъмбо!

Ивън: Бен... чуй ме... трябва да ме послушаш... трябва да се махнете от тук. Веднага.

Бен: Защо? Затворили сме я...

Ивън: Не за дълго.

Бен: Съливан може да се справи с нея. Коя изобщо е тя, по дяволите?

Ивън: *(промърмори нещо нерабираемо)*

Бен: Разбира се, как не. Колкото повече, толкова по-весело. Предполагам, че вече действаме по план Б. Аз ще нося теб, Уокър. Дъмбо, ти ще си с Кекса. Съливан ще вземе децата.

Бен се отпусна на пода до мен и сложи ръка върху кръста ми. Кимна към вратата.

— Не можем да се измъкнем преди заплахата да е неутрализирана — прошепна той. — Хей, какво е станало с носа ти?

Свих рамене и цъкнах с език.

— Как? — гласът ми прозвуча носово, сякаш бях настинала лошо.

— Много просто. Някой ще поеме вратата, единият ще се държи високо, другият ниско, единият ще мине наляво, а другият надясно. Най-лошата част ще бъдат първите две секунди и половина.

— Коя е най-добрата част?

— Последните две секунди и половина. Готова ли си?

— Каси, почакай — Ивън стоеше на колене зад нас, като поклонник пред олтар. — Бен не знае с какво си има работа... но ти знаеш. Кажи му. Кажи му на какво е способ...

— Млъкни, любовнико — изръмжа Бен и ме дръпна за ризата. — Да действаме.

— Тя дори не е вече там... гарантирам ви го — продължи Ивън, повишавайки глас.

— Какво? Да не би да е скочила от втория етаж? — засмя се Бен. — Това е чудесно. Ще й спукам счупения задник от бой, като сляза долу.

— Тя вероятно е скочила... но не си е счупила нищо. Грейс е като мен — Ивън говореше и на двама ни, но гледаше мен. — Като

мен, Каси.

— Но ти си човек... искам да кажа, тялото ти е човешко — отвърна Бен. — А никое човешко тяло не би могло...

— *Нейното* тяло може. Моето вече не. Моето се... повреди.

— Разбираш ли нещо от това? — попита ме Бен. — Защото на мен ми звучи по-скоро като поредните глупости на господин Извънземен.

— Какво предлагаш да направим, Ивън? — попитах аз.

Въпреки острия вкус на кръв в устата ми, яростта започваше да ме напуска, заменена от много неприятното и вече толкова познато усещане, че потъвам все по-дълбоко под повърхността.

— Махнете се отгук! Веднага! Тя не иска вас.

— Жертвено агне — отбеляза Бен с неприятна усмивка. — Това ми харесва.

— Тя просто ще ни остави да си тръгнем? — казах аз и поклатих глава. Усещането, че се давя, ставаше все по-осезателно. Възможно ли беше Бен да е прав? Какво си бях мислила, когато доверих своя живот и този на брат си на Ивън Уокър? Нещо тук се разминаваше. Нещо не беше наред. — Просто така?

— Не знам — отвърна Ивън, което беше точка в негова полза. Можеше да каже: „*Разбира се, тя е добър човек, след като веднъж вече свикнеш с нейните леко садистични наклонности*“. — Но знам какво ще се случи, ако останете.

— На мен това ми е достатъчно — заяви Бен и отстъпи назад към стаята. — Промяна на плановете, момчета. Аз ще се заема с Кекса. Дъмбо, ти ще носиш Меган. Съливан — брат си. Събирайте си нещата, отиваме на парти!

— Каси — Ивън се доближи до мен, обърна лицето ми към своето и прокара палец по окървавената ми буза, — това е единственият начин.

— Няма да те оставя, Ивън. И няма да позволя да ме напуснеш. Не отново.

— А Сам? Ти даде обещание и на него. Не можеш да спазиш и двете. Грейс е мой проблем. Тя... тя ми принадлежи. Не по начина, по който Сам принадлежи на теб — нямам предвид това...

— Наистина ли? Изненадана съм, Ивън. Обикновено се изразяваш толкова ясно за всичко.

Седнах, поех си дълбоко дъх и зашлевих красивото му лице. Можех да го застрелям, но реших да му позволя да се отърве по лесния начин.

И тогава го чухме — сякаш шамарът беше сигналът, който чакаха — чухме звука на бързо приближаващ се ударен хеликоптер.

В следващия миг ни удари лъчът на прожектора — ярка блестяща светлина изпълни коридора, нахлу в стаята и хвърли остри сенки по стените и пода. Бен дотича и ме дръпна да се изправя на крака. Сграбчих ръката на Ивън и на свой ред го дръпнах. Той се освободи и поклати глава.

— Просто ми оставете оръжие.

— Нямах проблем, приятел — отвърна Бен и му подаде пистолета си. — Съливан, вземи брат си.

— Какво става с вас, хора? — попитах ги аз. Не можех да повярвам. — Не можем да бягаме сега.

— А какъв е *твоят* план? — изкрещя Бен.

Налагаше му се да крещи. Ревът на хеликоптера вече заглушаваше всичко — по ъгъла на светлината и заради звука беше ясно, че вече е точно над хотела.

Ивън се хвана за потрошената рамка на вратата и се изправи на крака или по-точно на един крак — другият не можеше изобщо да издържа тежестта на тялото му.

— Само ми кажи едно нещо — изкрещях аз в ухото му, — и бъди честен поне веднъж в десетохилядогодишния си живот. Никога не си имал намерението да взривиш бомбата и да се измъкнеш с нас. Знаел си, че Грейс идва и си планирал да взривиш и двама ви...

В този момент Сами изхвърча от стаята си, стиснал ръката на Меган. В някакъв момент малкото момиченце се беше сдобило с Мечо. Вероятно Самс ѝ го беше дал — той винаги даваше това мече на онзи, който се нуждаеше от него.

— Каси! — той се затича към мен и ме удари здравата с главата си в корема. Вдигнах го на хълбока си и го залюлях. *Господи, колко тежък беше станал!* След което сграбчих ръката на Меган.

През счупения прозорец нахлу леден вятър и чух Дъмбо да крещи:

— Приземяват се на покрива!

Успях да го чуя, защото на практика се беше покатерил върху гърба ми, докато се опитваше да излезе в коридора. Бен беше точно

отзад, с Кекса, облегнат на него. Ръката на едрото момче висеше безжизнено от рамото му.

— Съливан! — извика Бен. — Тръгвай!

Ивън склочи пръсти около лакътя ми.

— *Почакай* — той погледна към тавана.

Устните му мърдаха беззвучно или може би от тях излизаше звук, но аз просто не можех да го чуя.

— Да чакам? — изкрещях аз. Общото усещане за паника беше станало съвсем конкретно. — Какво да чакам?

— Грейс — очите му продължаваха да са насочени към тавана.

Един див крясък надделя над рева на роторите. Силата и височината му непрекъснато се увеличаваха, докато накрая не се превърна в пронизителен, нечовешки вой. Цялата сграда потрепери. Таванът се пропука. Ужасните хотелски репродукции, в евтините им рамки, изпопадаха от стените. Проекторът премигна и угасна. Миг по-късно се разнесе експлозия и през стаята премина нагорещена ударна вълна.

— Тя докопа пилота — кимна Ивън.

Той издърпа мен, Самс и Меган в коридора и викна през рамо към Бен:

— *Сега* тръгвайте — след това се обърна към мен. — Къщата на картата. Сега тя е на Грейс, но след тази нощ няма да бъде нейна. Не я напускате. Там има храна, вода и достатъчно провизии, за да изкарате зимата — вече говореше много бързо, не му беше останало почти никакво време. Петата вълна можеше и да не дойде, но Грейс идваше. — Там ще сте в безопасност, Каси. Когато настъпи равенството... — Бен, Дъмбо и Кекса бяха стигнали до стълбището и Бен трескаво ни махаше: „*Хайде!*“ — Каси! Слушаш ли ме? Когато настъпи равенството, корабът майка ще изпрати капсула, за да вземе Грейс от обезопасеното ѝ скривалище...

— Съливан! Сега! — изрева Бен.

— Ако успеете да измислите начин как да го взривите... — той буташе нещо към мен, но ръцете ми бяха заети.

Видях с широко отворени очи как малкото ми братче грабна от ръката на Ивън найлоновото пликче, в което беше бомбата.

Тогавя Ивън Уокър обхвана лицето ми с ръце и ме целуна силно по устните.

— Ти можеш да сложиш край на това, Каси. Ти. И така трябва да бъде. Трябва да бъдеш ти. *Ти.*

Той ме целуна отново и кръвта ми оцапа лицето му, а сълзите му — моето.

— Този път не мога да ти обещаю нищо — говореше бързо той. — Но ти можеш. Обещай ми, Каси. Обещай ми, че ще сложиш край.

— Ще сложа край — кимнах аз.

И така аз му дадох обещанието, което беше моята присъда — вратата на килията се затръшна с трясък и воденичният камък около шията ми ме понесе към дъното на безкрайното море.

48.

Спрях за миг при вратата към стълбището, защото знаех, че може би го виждам за последен път, или по-точно за *втори* последен път. След това се гмурнах в пълния мрак, както и *първия* път, и прошепнах на Меган да внимава за останките от плъхове. После излязохме във фойето, където момчетата, които ме бяха довели на това парти, стояха до входната врата и силуетите им се очертаваха на фона на трептящата, оранжева светлина на горящия хеликоптер. Помислих си, че бягството през главния вход е блестящ ход, който противоречи на всякаква интуиция. Грейс вероятно предполагаше, че сме се барикадирали в някоя стая на горния етаж и щеше да скочи в стил „Матрицата“ нагоре по стената, до счупения прозорец от другата страна на сградата.

— Каси — прошепна Сам в ухото ми. — Носът ти е наистина *голям*.

— Това е защото е разбит. *Както и сърцето ми, хлапе. Двете вървят заедно.*

Кекса вече не се опираше върху Бен с ръка, преметната около врата му. Сега Бен носеше цялото му *тяло* върху гърба си, като някой пожарникар. Изглежда, че това не му се нравеше особено.

— Знаеш ли, така няма да стане — уведомих го аз. — Няма да изминеш и сто метра.

Бен не ми обърна внимание.

— Бо, ти ще отговаряш за Меган. Сам, ти ще трябва да слезеш долу, сестра ти ще върви най-отпред. Аз ще съм отзад.

— Искам оръжие! — каза Сами.

Бен и на него не обърна внимание.

— Етапи. Първи етап — надлеза. Втори етап — дърветата от другата страна на надлеза. Трети етап...

— На изток — довърших аз.

Оставих Сами на земята и извадих смачканата карта от джоба си. Бен ме гледаше така, сякаш съм си загубила ума.

— Отиваме там — посочих към малкото квадратче, което представляваше безопасеното скривалище на Грейс.

— Нееее, Съливан. Отиваме в пещерите, за да се срещнем с Катализатора и Малката.

— Не ме е грижа къде отиваме, стига да не е в Дюбюк! — изплака Дъмбо.

— Направо ме разби, Дъмбо — поклати глава Бен. — Просто ме разби. Добре, да вървим.

Тръгнахме. Валеше слаб сняг, миниатюрните кристалчета светеха на оранжевата светлина и се въртяха. Усецах острата воня на горящото гориво и топлината му сякаш притискаше отгоре главата ми. Както предложи — или по-точно нареди Бен, аз заставах начело, Сами се държеше за халката на колана ми, а Дъмбо беше точно зад нас с Меган, която не беше казала и дума — и кой ли би могъл да я обвинява за това? Вероятно беше в шок. По средата на паркинга, близо до ивицата пръст, която го отделяше от отклонението за междуцатския път, хвърлих поглед назад точно навреме, за да видя как Бен се строполява под тежестта на товара си. Избутах Сами към Дъмбо и се плъзнах по хлъзгавата пътна настилка към Бен. На покрива на хотела се виждаха разкъсаните метални останки на „Блек Хоука“.

— Казах ти, че така няма да стане! — наполовина му прошепнах, наполовина му изкрещях аз.

— Няма да го оставя... — Бен беше паднал на четири крака, дишаше тежко и повръщаше.

Устните му бяха червени на светлината от огъня — той кашляше кръв.

В този момент до мен застава Дъмбо.

— Сержант. Хей, сержант...?

Нещо в гласа на Дъмбо привлече вниманието на Бен. Той вдигна поглед към Дъмбо, който бавно поклати глава: „Той няма да оцелее.“

И Бен Периш удари с разтворената си длан замръзналата земя, изви гръб назад и изкрещя нещо несвързано.

Помислих си: „О, Господи, о Господи, сега не е моментът за екзистенциална криза. Ако той откачи, сме свършени. Напълно свършени.“

Коленичих до Бен. Лицето му беше изкривено от болка, страх, ярост и гняв, който се коренеше във винаги присъстващото и неизменно минало, където сестра му плачеше за него, а той въпреки това я беше изоставил в ръцете на смъртта. Беше я изоставил, но тя не

го напускаше. Щеше винаги да бъде с него. Щеше да е с него до последния му дъх. Беше с него сега и кървеше само на крачка разстояние, а той не можеше да стори нищо, за да я спаси.

— Бен — повиках го аз и прокарах пръсти по тила му. Косата му проблясваше, осеяна с кристалчетата на снега. — Всичко свърши.

Една сянка се стрелна покрай нас и се затича към хотела. Сkochих и побягнах след нея, тъй като сянката принадлежеше на по-малкия ми брат, който бягаше към входната врата. Улових го и го съборих на земята, а той започна да рита и да се мята и изобщо изпадна в ярост. Вече не бях сигурна дали Дъмбо няма да е следващият, който ще се побърка, а никой не можеше да се оправи с трима луди наведнъж.

Оказа се, че се тревожа напразно. Дъмбо беше изправил Бен на крака, държеше Меган за ръка и водеше двамата към пътя, което беше по-лесно, отколкото аз да се справя със Сами, когото бях приклезила с лице надолу под мишницата си, докато той размахваше ръце и крака и крещеше:

— Трябва да се върнем, Каси! Трябва да се върнем!

Минахме по рампата към магистралата, спуснахме се по надлеза и едва тогава аз оставих Сами на земята, здравата го тупнах по дупето и му казах да престане или ще направи така, че да убият всички ни.

— Какво ти става изобщо? — попитах го аз.

— Опитвах се да ти кажа! — изхълца той. — Но ти не ме слушаше. Никога не ме слушаш! Изпуснах го!

— Изпуснал си го?

— Пликчето, Каси. Докато бягахме, аз... го изпуснах!

Погледнах към Бен. Той седеше прегърбен, с наведена глава и ръце върху събраните си колене. Погледнах Дъмбо. Раменете му бяха отпуснати и очите широко отворени, докато стискаше ръката на Меган.

— Имам лошо предчувствие — прошепна той.

Светът замря. Дори снегът сякаш увисна неподвижно във въздуха.

Хотелът избухна в ослепителна топка от неоново зелено. Земята потрепери. В образувалия се вакуум нахлу въздух и събори и четирима ни на земята. След това останките се понесоха с рев към нас и аз се хвърлих върху Сами. Вълна от парченца бетон, стъкло, дърво и метал (а да, и от шибаните плъхове на Бен), не по-големи от песъчинки, се

спусна надолу по хълма, превръщайки се в сива кипяща маса, която ни погълна.

Добре дошли в Дюбюк.

VI СПУСЪКЪТ

49.

Не му харесваше да е около най-малките деца в лагера. Те му напомняха за по-малкото му братче. Братчето, което беше вкъщи, когато излезе да търси храна, а го нямаше, когато се върна. Братчето, което така и не успя да намери. В лагера, в редките мигове, когато не се обучаваше, ядеше, спеше, миеше казармите, лъскаше обувките си, почистваше автомата си, не беше наряд в кухнята или не работеше в хангара за обработка, той отиваше да работи като доброволец в помещенията на децата или в автобусите, с които те идваха. Не му харесваше да е около малките деца, но въпреки това го правеше. Никога не изгуби надежда, че един ден ще намери по-малкия си брат. Че един ден ще влезе в хангара за обработка и ще го открие да седи в един от големите червени кръгове, нарисувани на пода, или ще го види как се люлее на старата гума, окачена на дървото на импровизираната площадка за игра до парадния плац.

Но никога не го откри.

В хотела, когато разбра, че врагът имплантира бомби в децата, той се запита дали това не се беше случило и с неговия брат. Дали не бе открит и отведен, и дали не го бяха накарали да глътне зелената капсула? След което го бяха изпратили отново отвън, за да бъде открит от някой друг. Вероятно не. Повечето деца бяха мъртви. Много малко от тях бяха спасени и доведени в лагера. Брат му вероятно не беше оцелял много време след деня на изчезването си.

Но може и да са го отвлекли. Може да са го накарали да глътне зелената капсула. Може да са го изхвърлили обратно навън и да са го оставили да се скита по света, докато не е попаднал на група оцелели, които са го приели, нахранили са го и са изпълнили стаята с дъха си. Може да е станало и така.

Зомби го беше попитал какво го тормози. Бяха пресекли паркинга, за да открият в стария ресторант бутилка с въглероден диоксид. Зомби бе изоставил опитите да го накара да проговори. Когато му зададе въпроса, Зомби всъщност не очакваше да получи отговор.

Винаги разбирам, когато нещо те мъчи. Придобиваш онзи особен вид, все едно имаш запек. Все едно се опитваш да изсереш тухла.

Бутилката не беше тежка, но Зомби беше ранен и по пътя обратно вървеше пръв. Беше нервен и всяка сянка го караше да подскача. Не спираше да повтаря, че нещо не е наред. Че нещо не е наред с тоя Ивън Уокър и че нещо не е наред със ситуацията като цяло. Зомби смяташе, че са ги изиграли.

Обратно в хотела Зомби изпрати Дъмбо на горния етаж да каже на Ивън да слезе. След това зачакаха вътре в асансьора Ивън да се появи.

Виждаш ли, Кекс, точно за това говорех — електромагнитни импулси, вълни цунами, чуми, извънземни, прикрити в човешки тела, хлапета с промити мозъци и сега деца с бомби в тях. Защо те така дяволски усложняват нещата? Сякаш искат да се сражават с нас. Или поне искат борбата помежду ни да е интересна. Хей! Може би е точно това. Може би стигаш определена точка в еволюцията, когато скуката се превръща в най-голямата заплаха за оцеляването ти. Може би, в крайна сметка, това не е опит за завладяване на планетата, а игра. Сякаш някакво хлапе къса крилата на мухите.

Минутите отминаваха и Зомби ставаше все по-нервен.

Какво става? Къде, по дяволите, е той? О, за Бога, да не би да мислиш, че...? По-добре се качи горе, Кекс. Ако трябва го метни на рамо и докарай задника му тук.

По средата на стълбите Кекса чу над главата си тежко тупване, а миг по-късно още едно по-леко, последвано от нечий вик. Той стигна до вратата навреме, за да види как тялото на Каси прелетя край него и се стовари на пода. Проследи началната точка на траекторията ѝ и видя високото момиче, което стоеше до стаята с избитата врата. Не се поколеба и за миг и нахлу в коридора, убеден, че високото момиче няма да оцелее. Беше добър стрелец — най-добрият преди идването на Катализатора и знаеше, че няма да пропусне.

Само дето Каси го препъна и той изгуби високото момиче от полезрението си. Щеше да я убие, ако Каси не му беше попречила. Беше сигурен в това.

След това високото момиче го простреля през стената.

Дъмбо разкъса ризата му и притисна един смачкан чаршаф върху раната. Каза му, че не е зле и ще оцелее, но Кекса знаеше, че не е така. Беше виждал смъртта твърде често. Познаваше мириса, вкуса и усещането ѝ. Носеше смъртта в себе си, в спомените за майка си, триметровите погребални клади, трупове край пътя и поточната лента, която пренасяше стотици тела до пещта на електроцентралата на лагера, където горяха мъртъвците, за да осветяват и отопляват казармите и да осигуряват топла вода. Това, че умираше, не го тревожеше. Това, че умираше, без да знае какво е станало с брат му, го тревожеше.

Умираше, когато го свалиха на долния етаж. Умираше, когато Зомби го метна върху раменете си. После на паркинга Зомби падна и останалите се скупчиха около тях, а сержантът удряше замръзналата пътна настилка с длани, докато кожата му не се разрани.

След това го оставиха. Той не се разгневи. Разбираше ги. Той умираше.

След това той се изправи.

Не в началото. В началото пълзеше.

Високото момиче стоеше във фоайето, когато той се довлече вътре. Тя беше изправена до вратата, която водеше към стълбището. Държеше пистолет във всяка ръка, навела глава, сякаш се слушваше за нещо.

Тогава той се изправи.

Високото момиче застина неподвижно. Тя се обърна. Вдигна автомата, но го свали, когато разбра, че той умира. Усмихна се и му каза здравей. Наблюдаваше го как стои до входната врата и затова не видя как Ивън се спусна в асансьора през сервизния люк. Ивън видя Кекса и замръзна, сякаш не знаеше какво да стори.

Познавам те. Високото момиче вървеше към него. Ако се обърнеше в този момент, ако погледнеше зад гърба си, щеше да види Ивън, затова Кекса извади пистолета си, за да отвлече вниманието ѝ, но пистолетът се изплъзна от ръката му и падна на пода. Беше изгубил

много кръв. Кръвното му налягане падаше. Сърцето му не успяваше да изпомпа достатъчно кръв и той губеше усещане за ръцете и краката си.

Той падна на колене и се протегна към оръжието. Тя го простреля в ръката. Той падна по задник и пъкна ръка в джоба си, сякаш това щеше да я защити по някакъв начин.

Господи, ти си едно доста едро и силно момче, а? На колко години си? Какво стана? Да не си глътна езика?

Простреля го в крака. След това зачака да изкрещи, да заплаче или да каже нещо. Когато той не го направи, тя изпрати куршум и в другия му крак. Зад нея Ивън се отпусна по корем и започна да пълзи към тях. Кекса поклати глава към Ивън и мъчително си пое въздух. Усещаше как цялото му тяло изтръпва. Нямаше болка, просто над очите му се спускаше сива пелена.

Високото момиче се приближи още. Сега тя беше на половината разстояние между него и Ивън. Тя насочи оръжието към средата на челото му.

Кажми нещо или ще ти пръсна мозъка. Къде е Ивън?

Тя понечи да се обърне. Може би беше чула как Ивън пълзи към нея. Затова Кекса се изправи отново, за да отвлече за пореден път вниманието ѝ. Не го направи бързо. Отне му повече от минута. Обувките му се хлъзгаха върху мокрите от стопения сняг плочки, надигаше се, отпускате се отново назад — това, че държеше ръката си в джоба правеше всичко двойно по-трудно. Високото момиче се усмихваше и се кикотеше с онзи самодоволен вид, с който го правеха децата в училище. Той беше дебел. Беше тромав. Беше глупав. Наричаха го свинска мас. Когато накрая се изправи на крака, тя го простреля отново.

Моля те, побързай. Само си хабя амуниците.

Опаковката на кекса се беше втвърдила и накъдрила и винаги издаваше шум, когато той си играеше с нея в джоба си. Така майка му беше разбрала за нея в деня, в който брат му изчезна. Така бяха научили за нея и войниците в автобуса. И строевият сержант го беше нарекъл Кекса, защото му беше харесала историята за дебелото хлапе, дошло в лагера само с дрехите на гърба си и една опаковка с трохи от кекс в джоба.

Найлоновото пликче за сандвичи, което беше намерил пред хотела, не шумолеше. Беше много по-меко. Когато го извади от джоба

си, не се чу шум. Пликчето излезе навън съвсем тихо, така както беше мълчал и той след като му бяха казали да млъкне, млъкне, МЛЪКНЕ.

Усмивката изчезна от лицето на високото момиче.

И Кекса започна да се движи отново. Не към нея и не към асансьора, а към страничната врата в края на коридора.

Хей, какво имаш там, голямо момче? А? Какво е това? Предполагам, че не е болкоуспокоително.

Усмивката на високото момиче се върна. Този път обаче беше различна. Мила усмивка. Беше много красива, когато се усмихваше по този начин. Вероятно беше най-красивото момиче, което някога беше виждал.

Трябва много да внимаваш с това. Разбираш ли ме? Хей, знаеш ли какво? Ще склуча сделка с теб. Ще сваля оръжието, ако и ти оставиш това, става ли? Как ти звучи?

И тогава тя го направи. Остави пистолета си на пода. Свали и пушката от гърба си, и остави и нея. След това вдигна ръцете си.

Мога да ти помогна. Остави това и ще ти помогна. Не е нужно да умираш. Знам как да те оправя. Аз... аз не съм като теб. Определено не съм толкова смела и силна като теб, това е сигурно. Не мога да повярвам, че още продължаваш да стоиш на крака.

Тя щеше да чака. Щеше да чака, докато той не припаднеше или не умреше. Всичко, което трябваше да направи, беше да се усмихва и да се преструва, че го харесва.

Той разтвори пликчето.

Момичето вече не се усмихваше. Тя се затича към него, по-бързо, отколкото той бе виждал някого да тича през целия си живот. Сивата пелена потрепери, докато тя бързаше към него. Когато го наближи, краката ѝ се отделиха от пода и тя се заби като копие в мястото, където го беше ударил първият куршум, пращайки го назад към рамката на металната врата, в която той се удари. Пликчето излетя от безчувствените му пръсти и се плъзна по плочките като хокейна шайба. За момент сивата пелена стана черна. Високото момиче се завъртя грациозно като балерина към пликчето. Той ѝ подложи крак ѝ и я просна на пода.

Тя беше твърде бърза, а той имаше твърде много наранявания. Тя щеше да се изправи преди него. Затова той вдигна пистолета, който беше изпуснал и я застреля в гърба.

След това се изправи за последен път. Захвърли пистолета. Успя да прекрачи гърчещото ѝ се тяло, преди отново да се строполи.

Запълзя към пликчето. Тя запълзя след него. Не можеше да се изправи. Куршумът беше пръснал гръбначния ѝ мозък. Беше парализирана от кръста надолу. Но беше по-силна от него, а и той беше изгубил много кръв.

Той грабна найлоновото пликче от пода. Ръката ѝ се вкопчи в неговата и тя го дръпна към себе си, сякаш беше лек като перце. Щеше да го довърши с един-единствен удар в умиращото му сърце.

Но всичко, което той трябваше да направи, беше да издиша.

Той допря отвора на пликчето до устата си.

И издиша.

ВТОРА КНИГА

VII

ВСИЧКИ НЕЩА, СЪБРАНИ ЗАЕДНО

50.

Седя сама в класна стая без прозорци. Син килим, бели стени, дълги, бели маси. Бели компютърни монитори с бели клавиатури. Облечена съм в белия гащеризон на новобранците. Лагерът е различен, но нещата са същите, включително и имплантът във врата ми и пътуването до „Страната на чудесата“. Все още плащам цената за това пътуване. След като изсмучат спомените ти, не се чувстваш просто празна, а цялото тяло те боли ужасно. Мускулите също имат памет. Ето защо се налага да те пристегнат с ремъци за пътуването.

Вратата се отваря и в стаята влиза командир Александър Вош. Той носи дървена кутия, която поставя на масата пред мен.

— Добре изглеждаш, Марика — казва той. — Много по-добре, отколкото очаквах.

— Името ми е Катализатор.

Той кимва. Разбира точно какво имам предвид. Неведнъж съм се чудила дали информацията, събирана от „Страната на чудесата“, не може да се използва в двете посоки. Ако можеш да „свалиш“ човешките преживявания, защо да не можеш и да ги „качиш“? Възможно е мъжът, който ми се усмихва в момента, да съдържа спомените на всяко човешко същество, което беше преминало през програмата. Той може и да не е човек — а аз имам своите съмнения по този въпрос — но може също така в него да са събрани всички човешки същества, които са преминали през вратите на „Страната на чудесата“.

— Да. Марика е мъртва — той сяда срещу мен. — А ето че ти си тук, въздигнала се от пепелта, като птица феникс.

Той знае какво ще кажа. Мога да го видя по проблясъка в бебешкосините му очи. Защо просто не ми каже? Защо трябва да го питам?

— Малката жива ли е?

— На кой отговор би повярвала повече? На *да* или на *не*?

Помисли, преди да отговориш. Шахът те учи на това.

— *Не*.

— Защо?

— „Да“ би могло да е лъжа, за да ме манипулирате.

Той кимва одобрително:

— За да ти дам фалшива надежда.

— За да спечелиш предимство.

Той накланя глава и очите му зад тесния му нос се втрещават в мен.

— Защо някой като мен би се нуждаел от предимство пред някой като теб?

— Не знам. Вероятно има нещо, което искаш.

— Иначе...?

— Иначе щях да съм мъртва.

Той дълго мълчи. Погледът му ме пронизва чак до мозъка на костите. Той посочва дървената кутия.

— Донесох ти нещо. Отвори я.

Поглеждам кутията. След това отново поглеждам към него.

— Няма да го направя.

— Това е просто кутия.

— Каквото и да искаш да сторя, няма да го направя. Губиш си времето.

— А времето е единствената разменна монета, която ни е останала, нали? Времето... и обещанията — той почуква върху капака на кутията. — Похарчих много от ценното си време, за да намеря една от тези — той побутва кутията към мен. — *Отвори я*.

Отварям я. Той продължава.

— Бен не би играл с теб. Нито пък Алисън — искам да кажа Малката. Алисън също е мъртва. Не си играла шах, откакто е умрял баща ти.

Поклащам глава. Не в отговор на неговия въпрос. Поклащам глава, защото не разбирам. Главният архитект на този геноцид иска да играе шах с мен?

Треперя в тънкия като хартия гащеризон. Стаята е много студена.

Вош ме наблюдава и се усмихва. Не. Не просто ме наблюдава. Това не е като в „Страната на чудесата.“ Той не просто знае спомените ми. Той знае какво мисля. „Страната на чудесата“ е устройство. То записва, но Вош е този, който чете.

— Вече ги няма — изтърсвам аз. — Не са в хотела. И ти не знаеш къде са.

Трябва да е това. Не мога да се сетя за друга причина, поради която не ме е убил.

Тази причина обаче е глупава. В това време и с неговите ресурси колко ли трудно ще му е да ги открие? Стискам студените си ръце между коленете и се насилвам да дишам бавно и дълбоко.

Той отваря капака, изважда дъската и взема бялата царица.

— Белите? Ти предпочиташ белите.

Дългите му, сръчни пръсти нареждат фигурите. Пръсти на музикант, скулптор или художник. Той опира лакти в масата и сплита пръсти, за да опре брадичката си върху тях, както го правеше баща ми, всеки път, когато той играеше.

— Какво искаш? — питам го аз.

— Искам да изиграя партия шах — повдига вежди той.

Наблюдава ме мълчаливо. Петте секунди стават десет. Десетте се проточват до двадесет. След тридесет секунди, сякаш е минала цяла вечност. Мисля, че знам какво прави — играе игра в играта. Просто не разбирам защо.

Започвам с откриването на Руй Лопез. Не е най-оригиналното откриване в историята на шаха — но аз съм малко напрегната. Докато играем, той си тананика тихо и немелодично и аз веднага разбирам, че го прави нарочно, за да имитира баща ми. Стомахът ми се свива от отвращение. За да оцелея, бях изградила около себе си емоционална крепост, която да ме защитава и да запази разсъдъка ми в един свят, който беше опасно полудял, но дори и най-откритият човек има свое лично и свято място, където никой друг не може да влезе.

Сега разбирам смисъла на игра в играта — няма нищо лично и нищо свято. Никаква част от мен не е скрита за него. Стомахът ми се присвива. Той беше направил нещо повече от това да оскверни спомените ми. Той изнасилва душата ми.

Мишката и клавиатурата от лявата ми страна са безжични. Но мониторът до него не е. Скачам през масата, удрям го в горната част на

главата и увивам кабела около врата му. Ще го направя за четири секунди и след четири минути всичко ще е свършило. Освен ако не ни наблюдават, а вероятно е така. Вош ще живее, Малката също, а аз ще умра. И дори и да успея да го очистя първа, това ще е пирова победа, ако онова, което казва Ивън Уокър е истина. В хотела изтъкнах това на Съливан, когато тя каза, че Ивън се е пожертвал, за да взриви базата — ако могат да се „инсталират“ в човешки тела, то те също могат да правят и копия на себе си. Броят на „Ивъновците“ и „Вошовците“ би бил безкраен. Ивън може да се самоубие. Аз мога да убия Вош. Това няма да има значение. В самата си същност съществата в тях са безсмъртни.

„Трябва да слушаш по-внимателно онова, което ти казвам“ — каза ми Съливан със силно преувеличено търпение. — „Има човешки Ивън, който се е слял с извънземното съзнание. Той не е нито едното, нито другото, а и двете заедно. Така че може да умре.“

„Не и важната част от него.“

„Точно така“ — сопна се тя, — „само незначителната човешка част.“

Вош се навежда над дъската. Дъхът му мирише на ябълки. Притискам ръце в скута си. Той повдига едната си вежда. *Проблем?*

— Ще загубя — казвам му аз.

— Какво те кара да мислиш така? — прави се на изненадан той.

— Знаеш ходовете ми, преди да ги направя.

— Имаш предвид програмата „Страната на чудесата“. Но забравяш, че ние сме нещо повече от опита, който сме насъбрали. Човешките същества могат да бъдат удивително непредвидими. Например твоето спасяване на Бен Периш по време на унищожаването на „Кемп Хейвън“ противоречеше на всякаква логика и пренебрегваше основния прерогатив на всички живи същества — да продължат да живеят. Или вчерашното ти решение да се предадеш, когато осъзна, че пленяването ви е единственият шанс на онова малко момиченце да оцелее.

— И тя оцеля ли?

— Вече знаеш отговора на този въпрос — нетърпеливо отвърща той, като строг учител на обещаващия си ученик.

Посочва дъската. *Играй.*

Обвивам пръсти около юмрука си и го стискам с всички сили. Представям си как юмрукът ми се забива в шията му. Трябват ми четири минути, за да го задуша. Само четири минути.

— Малката е жива — казвам му аз. — Знаете, че заплахата да ми изпържите мозъка няма да ме накара да направя онова, което искате да направя. Но знаете, че ще го направя за нея.

— Сега си принадлежите една на друга, нали? Свързани сте като със сребърна верижка? — усмихва се той. — Както и да е, освен сериозните наранявания, от които тя може и да не се възстанови, ти също така си й подарила и безценния дар на времето. Има една латинска поговорка: *Vincit qui patitur*. Знаеш ли какво означава това?

Не просто ми е студено, имам чувството, че съм стигнала до абсолютната нула.

— Знаеш, че не знам.

— „Този, който търпи, побеждава.“ Спомняш ли си плъховете на бедната Малка. На какво могат да ни научат те? Казах ти го още първия път, когато дойде при мен — не става въпрос толкова да унищожим възможностите ви да се борите, колкото волята ви да се борите.

Отново плъховете.

— Плъхът, който не се надява, е мъртъв плъх.

— Плъховете не познават надеждата. Или вярата. Или любовта. Ти беше права за тези неща, редник Катализатор. Те няма да помогнат на човечеството да оцелее през бурята. За яростта обаче не беше права. Яростта също не е отговорът.

— Какъв е отговорът? — не искам да го питам, за да не му доставя удоволствие, но не мога да се сдържа.

— Близко си до него — отвръща той. — Мисля, че може да се изненадаш колко си близо.

— Близко до какво? — гласът ми е тих като цвъртенето на плъх.

Той отново поклаща нетърпеливо глава.

— Играй.

— Безсмислено е.

— Свят, в който шахът няма значение, не е свят, в който аз бих искал да живея.

— Спри да го правиш. Спри да се подиграваш на баща ми.

— Баща ти е бил добър човек, страдащ от ужасна болест. Не трябва да го съдиш прекалено строго. Нито себе си за това, че си го изоставила.

Моля те, не отивай. Не ме изоставяй, Марика.

Дълги, сръчни пръсти, вкопчващи се в ризата ми — пръстите на художник. Лице, изваяно от безмилостното длето на жаждата — разяреният художник с безпомощна плът и зачервени очи, с тъмни сенки под тях.

Ще се върна, обещавам. Без него ще умреш. Обещавам. Ще се върна.

Вош се усмихва бездушно — усмивка на акула или озъбената, подигравателна гримаса на череп. И ако яростта не е отговорът, то тогава какво е? Стискам юмрука си толкова силно, че ноктите ми се забиват в дланта ми.

„Ивън го описваше по този начин“ — обясни Съливан и обхвана с длан юмрука си. — *„Това е Ивън. Това е съществото в него.“*

Ръката ми е моята ярост, но какво е юмрукът ми? Какво е нещото, обгърнато от яростта?

— Още един ход и си мат — тихо казва Вош. — Защо не го направиш?

Устните ми едва помръдват.

— Не обичам да губя.

Той изважда от джоба на гърдите си едно сребристо устройство с размера на клетъчен телефон. Виждала съм такава и преди. Знам какво прави. Кожата около малкото парче пластир, залепено върху мястото на врата ми, където е бил вкаран имплантът, започва да ме сърби.

— Тоя етап вече го минахме — отвръща той.

Кръв се стича вътре в юмрука ми, който стискам с другата си ръка.

— Натисни бутона. Не ми пука.

Той кимва одобрително.

— Вече си много близо до отговора. Но не *твоят* имплант е свързан с този предавател. Все още ли искаш да го натисна?

Малката. Поглеждам надолу към дъската. *След един ход съм мат.* Мачът беше завършил, преди да е започнал. Когато играта е предрешена, как можеш да избегнеш загубата?

Едно седемгодишно хлапе знаеше отговора на този въпрос. Плъзнах ръка под дъската и я запратих към главата му. *Предполагам, че това е шах и мат, гадняр!*

Той предусеща какво ще се случи и лесно избягва дъската, като леко се навежда. Фигурите изтрополяват върху масата, лениво се търкалят по повърхността ѝ, преди да паднат от ръба. Вош не трябваше да ми казва, че устройството е свързано към Малката — ако натисне бутона, губи възможността си да оказва натиск върху мен.

Вош натиска бутона.

51.

Моята реакция се задейства и е мигновена.

Скачам през масата, забивам с всичка сила коляното си в гърдите му и го събарям на пода. Приземявам се върху него и смазвам с окървавената си ръка аристократичния му нос, като завъртам рамене, за да увеличи възможно най-много силата на удара. Получава се като по учебник — точно както са ме учили инструкторите ми в „Кемп Хейвън“ тренировка, след тренировка, след тренировка, докато накрая няма нужда да мислиш. Мускулите имат памет. Носът му се счупва с приятно хрущене. Инструкторите ме бяха учили, че това е моментът, в който умният войник се оттегля. Ръкопашният бой е непредсказуем и всяка секунда, с която го продължаваш, рискът нараства. Изразът беше „не се излагай на ненужна опасност“. *Vincit qui patitur.*

Но точно от тази опасност няма измъкване. Часовникът вече отмерва последната секунда — времето ми свърши. Вратата се отваря с трясък и вътре нахлуват войници. Бързо и грубо ме свалят от Вош и ме хвърлят на пода с лицето надолу. Нечий крак притиска врата ми. Усецам мириса на кръв. Не моята, неговата.

— Разочароваш ме — прошепва той в ухото ми. — Казах ти, че яростта не е отговорът.

Изправят ме на крака. Долната половина от лицето на Вош е покрита с кръв. Бузите му са омацани с нея, сякаш се е изрисувал с цветовете на войната. Очите му вече се подуват, придавайки му странен, свински вид.

Той се обръща към командира на взвода до него — строен новобранец с хубава кожа, руса коса и сантиментални очи.

— Подгответе я.

Коридор, нисък таван, премигващи флуоресцентни лампи, циментови стени. Телата около мен ме притискат — един отпред, един отзад и двама отстрани, които ме държат за ръцете. Скърцане на гумени подметки върху сивия, циментов под и слабия мирис на пот, примесен със сладникаво-киселата миризма на рециклиран въздух. Стълбище — метални стъпала, боядисани в същия сив цвят като подовете, паяжини, потрепващи в ъглите, спускащи се все по-надолу прашни жълти крушки в телени решетки, които осветяват вече потоплия и застоял въздух. Друг коридор — необозначени врати и големи, червени ленти, по дължината на всяка от сивите стени, както и знаци, на които пише „достъпът забранен“ и „разрешено само за упълномощен персонал“. Стая — малка, без прозорци. Шкафове край едната стена, болнично легло в средата, до него — монитор за жизнените показатели, чийто екран е тъмен. От двете страни на леглото има двама души, облечени в бели престилки. Мъж на средна възраст и по-млада жена, които се усмихват насила.

Вратата изщраква и се затваря. Оставам сама с Белите престилки, като се изключи русият новобранец, застанал до вратата зад мен.

— По лесния или по трудния начин? — пита мъжът в бялата престилка. — Изборът е твой.

— Трудния — отвърщам аз и свалям новобранеца с един удар в гърлото. Пистолетът му изтраква на пода.

Вдигам го и се обръщам отново към Белите престилки.

— Не можеш да избягаш — спокойно казва мъжът. — Знаеш това.

Наистина го знам. Но пистолетът не ми е нужен, за да избягам. Не и да избягам в смисъла, в който говори той. Няма да вземам заложници и няма да убивам никого. Убиването на човешки същества е цел на врага. Зад мен хлапето се гърчи на пода и издава хълцащи и клокоचेци звуци. Може да съм му строшила ларинкса.

Погледнах нагоре към камерата, монтирана в далечния ъгъл на стаята. Дали той ме наблюдава? Благодарение на „Страната на

чудесата“ той ме познава по-добре от всеки друг на Земята. Вероятно знае защо взех пистолета. Матирана съм, а е твърде късно да се откажа от играта.

Притискам студеното дуло към слепоочието си. Жената отваря уста. Пристъпва една крачка към мен.

— Марика — очите ѝ са мили, гласът тих. — Тя е жива заради теб. Ако ти не си жива и тя няма да живее.

В този момент ми просветва. Той ми каза, че яростта не е отговорът, а единственото обяснение за това, че той натисна бутона, когато хвърлих дъската, е яростта. Когато се случи, си помислих точно това. Така и не ми мина през ума, че може и да блъфира.

А той вероятно е правел точно това. Няма начин той да се откаже от средството си да ме изнудва. Защо не разбрах това? Аз бях заслепена от ярост, а не той. Чувствам се замаяна, стаята около мен не спира да се върти. Блъф в блъфа, преструвки и контрапреструвки. Играя игра, на която нито правилата, нито дори целта са ми известни. Малката е жива, благодарение на това че аз съм жива. Аз съм жива, благодарение на това че тя е жива.

— Отведете ме при нея — казвам на жената.

Искам доказателство, че това начално предположение е истина.

— Няма да стане — отвърща мъжът. — И сега какво ще правим?

Добър въпрос. Но въпросът трябва да бъде поставян отново и отново, така както аз поставих дулото на пистолета до слепоочието си.

— Отведете ме при нея или се кълна в Бог, че ще го направя.

— Не можеш да го направиш — казва младата жена с тихия глас и милите очи и протяга ръка.

Тя е права, не мога да го направя. Може да е лъжа — може Малката да е мъртва. Но остава вероятността да е жива, а ако аз не съм жива, няма причина и тя да е. Рискът е неприемлив.

Това е връзката. Това е капанът. Това е мястото, където пътят на невъзможните обещания стига до своя задънен край. Това е единственият възможен резултат от старомодната вяра, че незначителният живот на едно седемгодишно дете все още има значение.

Съжалявам, Малката. Трябваше да приключи с това още там, в гората.

Свалям пистолета.

Мониторът премигва и се включва. Пулс, кръвно налягане, дишане, температура. Хлапето, което бях свалила на пода, сега се обляга на вратата и масажира гърлото си с едната си ръка, а с другата държи пистолета. Гледа ме гневно, докато лежа в леглото.

— Нещо, което да ти помогне да се отпуснеш — казва жената с тихия глас и милите очи. — Ще усетиш малко бодване.

Ужилването на иглата. Стените изчезват и се разтопяват в нищото. Минават хиляда години. Превръщам се в прах под тежкия ботуш на времето. Гласовете им се забавят, лицата им се разширяват. Тънката мъгла под мен се разтваря. Нося се върху безкраен, бял океан.

От мъглата се разнася безплътен глас.

— А сега, какво ще кажеш, да се върнем към проблема с плъховете?

Вош. Но не го виждам. Гласът му не се чува от определен източник. Идва отвсякъде и отникъде, сякаш е вътре, в мен.

— Ти изгуби дома си. А очарователният — и *единствен* — нов дом, който откри, за да го заместиш, гъмжи от вредители. Какво можеш да сториш? С какъв избор разполагаш? Да се примириш и да живееш мирно заедно с разрушителните вредители или да ги унищожиш, преди те да са унищожили новия ти дом? Казваш ли си: „Плъховете са противни създания, но въпреки това са живи същества със същите права като мен.“? Или казваш: „Не мога да живея заедно с тези плъхове. Ако ще живея тук, тези вредители трябва да умрат“?

Сякаш от хиляди километри разстояние чувам пиукането на монитора, който отмерва ударите на сърцето ми. Морето се люлее. Аз се издигам и спускам заедно с всяка вълна на неговата повърхност.

— Но тук всъщност не става дума за плъховете — отеква гласът му, нисък и плътен като гръмотевица. — Никога не е ставало дума за това. Необходимостта да бъдат унищожени е ясна. Онова, което те безпокои, е методът. Истинският въпрос, фундаменталният проблем, са скалите.

Бялата завеса се дръпва настрана. Продължавам да се нося, но сега съм високо над Земята, в черна бездна, пълна със звезди, а

слънцето, което докосва хоризонта, обагря повърхността на планетата под мен в искрящ златист цвят. Мониторът трескаво пиука и един глас възкликва:

— О, по дяволите!

След което отново се чува гласът на Вош.

— Дишай, Марика. В пълна безопасност си.

В пълна безопасност си. Значи, затова ме упоиха. Ако не го бяха направили, сърцето ми вероятно щеше да спре от шока. Ефектът е триизмерен, неразличим от реалността, само дето в космоса не бих могла да дишам. Както и не бих могла да чуя гласа на Вош на място, където звукът не съществува.

— Това е Земята, такава каквато е била преди шестдесет и шест милиона години. Красива е, нали? Райска градина. Недокосната. Атмосферата, преди да я отровите. Водата, преди да я замърсите. Богата на живот земя, преди вие, гризачи такива, да я накъсате на парчета, за да задоволите ненаситния си апетит и да построите мръсните си гнезда. Могла е да остане девствена още шейсет и шест милиона години, неопетнена от лакомията ви на бозайници, ако не е била случайната среща с един извънземен посетител с големината на една четвърт от размера на Манхатън.

Той профучава край мен, груб и осеян с дупки и затъмнява звездите, докато лети към планетата. Когато се разпада в атмосферата, долната половина на астероида започва да свети. Първо в яркожълто, после в бяло.

— И така съдбата на света е предрешена. От една скала.

Сега стоя на брега на огромно, плитко море и наблюдавам падането на астероида, който изглежда като миниатюрна точка — някакво незначително камъче.

— Когато прахът от удара се слегнал, три четвърти от целия живот на Земята бил изчезнал. Светът свършва, Светът започва отново. Човечеството дължи съществуването си на една космическа прищявка. На една скала. Наистина е забележително, когато помислиш за това.

Земята потреперва. Чува се далечен гръм и после настъпва зловеща тишина.

— И точно тук е главоблъсканицата, гатанката, която ти убягваше, защото изправянето пред този проблем разтърсва самите

основи, нали? Тя не се поддава на обяснение. Тя прави всичко случило се невъзможно противоречиво, абсурдно и безсмислено.

Морето се размътва, над него се вдига пара, която се върти. Водата започва да ври. Към мен с грохот се понася огромна стена от прах и пулверизирани камъни, която закрива небето. Въздухът се изпълва с пронизително пищене, наподобяващо крясъците на умиращо животно.

— Не е нужно да посочвам очевидното, нали? Този въпрос те измъчва от много дълго време.

Не мога да помръдна. Знам, че това не е истина, но паниката, която изпитвам, докато стената от пара и прах се приближава към мен, е съвсем истинска. Милионите години еволюция са ме научили да се доверявам на сетивата си и примитивната част на мозъка ми е глуха за призивите на рационалната част, която крещи пронизително като умиращо животно. *Това не е истинско не е истинско не е истинско не е истинско.*

— Електромагнитни импулси. Огромни метални парчета, които ваят от небето. Чума... — гласът му става все по-силен с всяка дума и думите му отекват като гръмотевици или като тракането от токове на тежки ботуши. — Спящи агенти, имплантирани в човешки тела. Армии деца с промити мозъци. Какво е това? *Това* е главният въпрос. Единственият, който наистина има значение — защо ни е да се занимаваме с всичко това, след като всичко, от което се нуждаем, е една много, много голяма *скала*?

Вълната ме покрива и аз се давя.

Погребана съм от хилядолетия.

На километри над мен светът се събужда. Сред хладните сенки между дърветата, подобни на плъхове създания ровят за крехки корени. Потомците им ще овладеят огъня, ще изобретят колелото, ще открият математиката и ще създадат поезията, ще променят пътя на реките и ще изсекат горите, ще строят градове и ще изследват дълбокия космос. Засега единственото важно нещо е откриването на храна и оцеляването достатъчно дълго за създаването на още подобни на плъхове същества. Унищоженият от огъня и праха свят се преражда в гладния гризач, ровещ в пръстта.

Часовникът тиктака. Съществото неспокойно подушва топлия, влажен въздух. Подобното на метроном тиктакане на часовника се ускорява и аз се издигам към повърхността. Когато се появявам от праха, съществото се е преобразило — то седи на стол до леглото ми, облечено в чифт втвърдени от мръсотията дънки и скъсана тениска. Това е изобретателят на колелото, наследникът, пазителят и прахосникът — той е небръснат, раменете му са прегърбени, а очите празни.

Баща ми.

Пиукането на монитора. Капещата система, колосаните чаршафи, твърдата възглавница и тръбичките, които като змии се вият от ръцете ми. И мъжът, който седи до леглото, бледен и потен, покрит с мръсотия, неспокоен и нервно придърпващ ризата си, с кръвясали очи и влажни, подути устни.

— Марика.

Затварям очи. *Това не е той. Това е наркотикът, с който Вош е напомпал тялото ти.*

Отново.

— Марика.

— Млъкни! Ти не си истински.

— Марика, има нещо, което искам да ти кажа. Нещо, което трябва да знаеш.

— Не разбирам защо правиш това с мен — казвам на Вош.

Знам, че гледа.

— Прощавам ти — казва баща ми.

Не мога да си поема дъх. Усещам остра болка в гърдите си, като разрязване с нож.

— Моля те — умолявам Вош. — Моля те, не прави това.

— Трябваше да си тръгнеш — продължава баща ми. — Нямахте друг избор, освен това. Онова, което се случи, беше по моя вина. Не ти ме превърна в пияница.

Инстинктивно притискам ръце към ушите си. Но гласът му не е в стаята — той е в мен.

— Не продължи дълго след като ти си тръгна — опитва се да ме успокои баща ми. — Само няколко часа.

Бяхме стигнали до Синсинати. Малко повече от сто и петдесет километра. След това запасът му свърши. Той ме молеше да не го изоставям, но аз знаех, че ако бързо не открия алкохол, той ще умре. Успях да намеря малко — бутилка водка, пъхната под един матрак — след като влязох с взлом в шестнадесет къщи, ако това може да се нарече влизане с взлом, тъй като всяка от тях беше изоставена и всичко, което трябваше да сторя, беше да мина през някой счупен прозорец. Бях толкова щастлива, когато открих онази бутилка, че всъщност я целунах.

Но вече беше твърде късно. Докато се върна обратно в лагера ни, той вече беше мъртъв.

— Знам, че се обвиняваш за това, но аз така или иначе щях да умра, Марика. Така или иначе. Ти направи онова, което мислеше, че трябва да направиш.

Няма как да се скрия от гласа му. Няма как и да избягам от него. Отварям очи и поглеждам право в неговите очи.

— Знам, че това е лъжа. Ти не си истински.

Той се усмихва. Същата усмивка, която се появяваше на лицето му, когато направех някой особено добър ход в играта. Доволният учител.

— Точно това дойдох да ти кажа! — той разтрива бедрата си с дългите си пръсти и аз виждам мръсотията, събрала се под ноктите му. — Това е урокът, Марика. Това е, което те искат да разбереш.

Топла ръка върху хладна кожа — той докосва ръката ми. Последният път, когато усетих ръката му, беше по бузата — докато ми

биеше силни, жилещи плесници с едната ръка, а с другата ме държеше да не мърдам.

„Кучка! Не ме изоставяй! Никога не ме изоставяй, кучко!“ Всяко „Кучко!“ беше придружавано с плесница. Беше се побъркал. В дълбокия мрак, който се спускаше всяка нощ, той виждаше неща, които не бяха там. Всеки ден чуваше неща в ужасяващата тишина, която заплашваше да ни смаже. В нощта, когато умря, той се беше събудил като крещеше и драскаше очите си. Усещаше буболечки, които пълзяха вътре в тях.

Същите тези подути очи сега ме гледаха вторачено. И драскотините от ноктите му под тях бяха все още пресни. Поредният кръг, поредната сребърна верижка. Сега аз съм тази, на която в ужасяващата тишина ѝ се привиждат неща, чува неща и усеща неща, които не са там.

— Първо ни научиха да не им се доверяваме — прошепва той. — После ни научиха да не се доверяваме един на друг. Сега те ни учат, че не можем да се доверим дори на самите себе си.

— Не разбирам — прошепвам в отговор аз.

Той избледнява. Докато аз потъвам в дълбини без светлина, баща ми избледнява в бездънната светлина. Целува ме по челото. Благословия. Проклятие.

— Сега ти им принадлежиш.

Столът отново е празен. Аз съм сама. След това си напомням, че бях сама и когато столът не беше празен. Зачаквам бясно туптящото ми сърце да се успокои. С усилие на волята си налагам да остана спокойна и да контролирам дишането си. Наркотикът ще навлезе в тялото ми и аз ще бъда добре. „В безопасност си“ — казвам си аз. — „В пълна безопасност.“

Влиза русият новобранец, когото ударих в гърлото. Той носи поднос храна — парче странно сиво месо, картофи, бобена салата и голяма чаша с портокалов сок. Той слага подноса до леглото, натиска бутона, за да ме изправи до седнало положение, завърта подноса пред мен, след това застава там със скръстени ръце, сякаш чака нещо.

— Кажи ми как е на вкус — дрезгаво прошепва той. — Няма да мога да ям твърда храна още три седмици.

Кожата му е хубава, което прави кафявите му, дълбоки очи да изглеждат дори още по-тъмни. Не е едър и красавец като Зомби, нито квадратен като Кекса. Русокосият е висок и слаб и има тялото на плувец. В начина, по който се движи и особено в очите му, има скрита енергия — внимателно контролирана сила, стаена точно под повърхността, като стегната пружина.

— Съжалявам — не съм сигурна какво очаква да кажа.

— Свари ме неподготвен с тоя удар — той потропва с пръстите на едната си ръка върху другата. — Няма ли да ядеш?

— Не съм гладна — поклащам глава аз.

Дали храната е истинска? Дали хлапетото, което ми я донесе, е истинско? Несигурността по отношение на собствените ми изживявания ме смазва. Потъвам в безкрайно море. Потъвам бавно и тежестта на тъмните дълбини ме дърпа надолу, изкарва въздуха от дробовете ми и изцежда кръвта от сърцето ми.

— Изпий сока — смърря ме той. — Казаха, че трябва да си изпиеш поне сока.

— Защо? — задавено успявам да попитам аз. — Какво има в сока?

— Май си малко параноична?

— Малко.

— Току-що ти източиха половин литър кръв. Затова ми казаха да се погрижа да изпиеш сока.

Нямам спомен да са ми източвали кръв. Дали не е станало, докато „говорех“ с баща си?

— Защо им е да ми източват кръв?

Той ми хвърля непроницаем поглед.

— Я да видим дали ще мога да си спомня. Те ми казват всичко.

— Какво ти казаха? Защо съм тук?

— Не би трябвало да говоря с теб — отвърща той и след това добавя — Казаха ни, че си важна персона. Много важен затворник — той поклаща глава. — Нещо не разбирам. В добрите стари времена дороти просто... изчезваха.

— Аз не съм дороти.

— Не задавам въпроси — сви рамене той.

Но аз имам нуждата той да ми отговори на някои въпроси.

— Знаеш ли какво се е случило с Малката?

— Търси си близалката, доколкото чух.

— Това беше тъпо.

— Пошегувах се.

— Не схванах шегата.

— Ами, майната ти тогава.

— Малкото момиче, което докараха с хеликоптера заедно с мен. Беше лошо ранена. Трябва да разбере дали е жива.

— Веднага ще се захвана с това — сериозно кимна той.

Очевидно подходът ми е неправилен. Никога не ме е бивало в общуването с хората. Прякорът ми от средното училище беше „Нейно Величество Марика“ и още десетина вариации на същото. Може би трябва да се опитам да установя някакви взаимоотношения, които не се свеждат само до „Майната ти!“.

— Името ми е Катализатор.

— Това е чудесно. Сигурно си много доволна от това.

— Изглеждаш ми познат. Бил ли си в „Кемп Хейвън“?

Той понечи да каже нещо и спря.

— Заповядано ми е да не говоря с теб.

За малко да кажа „Тогавя защо го правиш?“, но спрях навреме.

— Това вероятно е добра идея. Не искат да знаеш онова, което аз знам.

— О, знам онова, което ти знаеш. Че всичко е лъжа, че сме били подведени от неприятеля, че ни използват, за да очистят оцелелите. Ала-бала. Типичните дороти глупости.

— И аз някога мислех така — признавам аз. — Сега вече не съм толкова сигурна.

— Накрая ще разбереш.

— Сигурно.

Скали, плъхове и форми на живот, еволюирали отвъд нуждата от физическо тяло. Вероятно ще разбере истината, но вече ще е твърде късно. Защо им е било нужно да ми вземат кръв? Защо Вош ме държи жива? Какво може да е онова, което притежавам, от което той би имал нужда? Защо се нуждаят от мен, това русо хлапе или което и да е човешко същество? Ако могат генетично да проектират вирус, който да убие девет от всеки десет души, защо да не го направят така, че да са десет от десет? Или, както Вош каза, защо да се занимават с всичко това, когато всичко, от което се нуждаят, е една много голяма скала?

Главата ме боли. Вие ми се свят. Гади ми се. Липсва ми способността да мисля ясно. Това беше любимото ми нещо.

— Изпий си проклетия сок, така че да мога да си вървя — настоява момчето.

— Кажи ми името си и ще го изпия.

Той се поколебава и след това казва:

— Бръснача.

Изпивам сока. Той взема подноса и излиза. Поне научих името му. Малка победа.

Появява се жената в бялата лабораторна престилка. Тя казва, че името ѝ е доктор Клер. Има тъмна къдрава коса, събрана назад. Очите ѝ са с цвета на есенно небе. Мирише на горчиви бадеми, каквато е и миризмата на цианида.

— Защо сте ми взели кръв?

Тя се усмихва.

— Тъй като Катализатора е толкова сладка, решихме да клонираме сто копия от нея — в гласа ѝ няма никакъв намек за сарказъм.

Тя изключва системата и бързо отстъпва назад, сякаш се страхува, че ще скоча от леглото и ще я удуша. *Наистина* ми мина през ума да я удуша, но бих предпочела да я намушкам смъртоносно с джобно ножче. Не знам колко пъти ще се наложи да я намушкам. Вероятно много.

— Това е поредното нещо, в което няма смисъл — казвам ѝ аз. — Защо ви е да имплантирате съзнанието си в човешко тяло, след като можете да клонирате колкото искате тела на вашия кораб-майка? Тогавя рискът е нулев. — Особено след като едно от имплантираните съзнания може да се обърне срещу вас, като Ивън Уокър, и да се влюби в човешко момиче.

— Това е добър въпрос — сериозно кимва тя. — Ще го повдигна на следващото планово заседание. Може би трябва да преосмислим цялото това нещо със завладяването отвътре — тя посочва вратата. — Върви.

— Къде?

— Ще разбереш. Не се тревожи — добавя Клер, — ще ти хареса.

Не отиваме далеч. Две врати по-нататък. Стаята е обзаведена оскъдно. Мивка, шкаф, тоалетна и душ-кабина.

— От колко време не си вземала хубав душ? — пита ме тя.

— От „Кемп Хейвън“. От нощта, когато застрелях строевия си сержант в сърцето.

— Така ли? — небрежно ме пита тя, сякаш ѝ разказвам за предишния си живот в Сан Франциско. — Там е кърпата. В шкафа има

четка за зъби, гребен и дезодорант. Ще бъда пред вратата. Ако имаш нужда от нещо, почукай.

Оставам сама и отварям шкафа. Вътре има ролков дезодорант против изпотяване, гребен, малка тубичка паста за зъби, четка за зъби в пластмасова опаковка. Няма конец. Надявах се, че ще има конец за зъби. Губя няколко минути в разсъждения колко дълго би ми отнело да подостря края на четката за зъби, за да я превърна в подходящ режещ инструмент. След това се изхлузвам от гащеризона и влизам под душа, мислейки си за Зомби. Не го правя защото съм гола под душа, а защото си спомням как говореше за Фейсбук, крайпътните заведения за бързо хранене, последните звънци и безкрайния списък от изгубени неща като мазните пържени картопки, мухлясалите книжарници и горещите душеве. Правя водата толкова гореща, колкото мога да издържа и оставям да се стича върху мен, докато пръстите ми не се набръчкват от топлината. Лавандулов сапун. Шампоан с мирис на плодове. Твърдата подутина на малкия предавател се мести под пръстите ми. *Сега им принадлежиш.*

Запращам шишето с шампоана в стената на душ-кабината. Удрям плочките с юмрук отново и отново, докато кожата на кокалчетата ми не се разранява. Гневът ми е по-голям от всички неща, които сме загубили, взети заедно.

Вош ме очаква в задната част на стаята, която се намира през две врати. Той не казва нищо, докато Клер превързва ръката ми и продължава да мълчи, докато накрая не оставаме сами.

— Какво постигна? — пита ме той.

— Трябваше да докажа нещо на себе си.

— Че болката е единственото истинско доказателство за живота?

— Знам, че съм жива — поклащам глава аз.

Той кимва замислено.

— Би ли искала да я видиш?

— Малката е мъртва.

— Защо мислиш така?

— Няма причина да я оставите да живее.

— Това е вярно, ако се основаваме на предположението, че единствената причина да я държим жива е, за да манипулираме теб. Наистина не мога да повярвам колко нарцислична е съвременната младеж!

Той натиска един бутон на стената. От тавана се спуска екран.

— Не можеш да ме накараш насила да ти помогна — опитвам се да потисна нарастващото усещане за паника, за това, че губя контрол над нещо, което никога не съм контролирала.

Вош протяга ръка. В дланта му има лъскав зелен предмет с размера и формата на голяма капсула гел. От единия му край стърчи тънка като косъм жичка.

— Това е съобщението.

Светлините притъмняват. Екранът светва. Камерата се носи над едно опарено от зимата житно поле. В далечината има фермерска къща, две допълнителни постройки и ръждив силос. Една дребна фигурка върви от малката горичка в края на полето, препъвайки се през сухите изпочупени стъбла, към групата сгради.

— Това е куриерът.

От тази височина не мога да видя дали е момче или момиче, а само, че е малко дете. Може би на възрастта на Фъстъка? Или по-малко?

— Централен Канзас — продължава Вош. — Вчера, приблизително към тринайсет часа.

На стъпалата на верандата се появява още една фигура. След минута излиза и още някой. Детето започва да тича към тях.

— Това не е Малката — прошепвам аз.

— Не е.

Детето си пробива път през крехките изсъхнали стъбла към възрастните, които стоят неподвижно, а единият от тях държи оръжие. Няма звук и това прави сцената някак още по-ужасяваща.

— Това е древен инстинкт — във време на опасност се пази от непознати. Не се доверявай на никого извън твоя кръг хора.

Тялото ми се напруга. Знам как ще завърши това — преживяла съм го. Мъжът с оръжието — това съм аз. Детето, което тича към него е Малката. Детето пада. Изправя се. Тича. Пада отново.

— Но има още един инстинкт, който е много по-стар, стар, колкото самия живот. Инстинкт, който човешкият ум е почти невъзможно да пренебрегне — да защити потомството си на всяка цена. Да защити бъдещето.

Детето излиза от житото на двора и пада за последен път. Мъжът не сваля оръжието си, но придружителката му се затичва към

падналото дете и го вдига от замръзналата земя. Човекът с оръжието препречва пътя им към къщата. Картината застива за няколко секунди.

— Всичко се свежда до риска — отбелязва Вош. — Ти осъзна това много отдавна. Така че, разбира се, знаеш кой ще спечели спора. В края на краищата, колко голям риск може да представлява едно дете? Защиатавай малките. Запази бъдещето.

Жената, носеща детето, заобикаля мъжа с оръжието и се втурва по стъпалата към къщата. Мъжът свежда глава надолу, сякаш се моли, след това вдига глава, сякаш отправяйки смирена молба. След това се обръща и влиза вътре. Минават десет минути.

До мен Вош прошепва:

— Светът е часовник.

Фермата, допълнителните постройките, силозът, кафявите поля и размазаните числа, които се сменят бързо в дъното на екрана, докато времето е отброявано до стотни от секундата. Знаем какво предстои, но въпреки това трепвам, когато тихата светкавица озарява сцената в бяло. След това се издигат прах, отломки и облаци дим. Житата горят, погълнати от пламъците за секунди, те са лесна плячка за огъня. А там, където някога имаше сгради, сега има само кратер — черна дупка, пробита в Земята. Картината потъмнява. Екранът се вдига. Светлините остават затъмнени.

— Искам да разбереш — меко казва Вош. — Нали се чудеше защо пазим малките — онези, които са твърде млади, за да се бият.

— Не разбирам.

Дребна фигурка сред акрите кафяви поля, облечена в дочени дрехи, с боси крака и тичаща през житата.

Той погрешно разчита объркването ми.

— Устройството в тялото на детето е настроено да открива минутните колебания на въглеродния диоксид — основният елемент в човешкия дъх. Когато нивото му достигне определен праг, сочещ присъствието на множество цели, устройството се детонира.

— Не — прошепвам аз. Те бяха вкарали детето вътре, бяха го видели в топло одеяло, бяха му донесли вода и бяха измили лицето му. Групата се беше събрала около него, засипвайки го с дъха си. — Щяха да са също толкова мъртви и ако просто бяхте пуснали бомбата върху тях.

— Не става въпрос за това да са мъртви — нетърпеливо отсича той. — Никога не е ставало въпрос за това.

Светлините се засилват, вратата се отваря и вътре влиза Клер, която бута метална количка и е следвана от своето приятелче в бяла престилка и Бръснача, който ме поглежда и след това извъръща очи. Това ме впечатлява повече от количката с подредените върху нея различни спринцовки — той не можа да ме погледне в очите.

— Това не променя нищо — надигам глас аз. — Не ми пука какво ще сторите. Дори вече не ми пука за Малката. Ще се самоубия, но няма да ви помагам.

— Не ми помагаш — поклаща глава той.

Клер стяга ръката ми с гумена лента и потупва лакътя ми, за да се покаже вената. Бръснача стои от другата страна на леглото. Мъжът в бялата престилка — така и не разбрах името му — стои до монитора и държи хронометър. Вош се обляга на мивката и ме наблюдава със светлите си, безмилостни очи, които проблясват като очите на совите в гората в деня, в който застрелях Малката — любопитни, но и странно безразлични. В този момент аз разбирам, че Вош е прав — отговорът на тяхното пристигане не е в яростта. Отговорът е противоположното на яростта. Единственият възможен отговор е обратното на всички неща — като ямата на мястото, където някога се е издигала фермерската къща — отговорът е просто нищо. Не омраза, не гняв, не страх, нито каквото и да е друго. Празно пространство. Бездушното безразличие в очите на акулата.

— Твърде висок е — промърморва господин Бяла престилка, поглеждайки монитора.

— Първо нещо, за да те отпуснем — Клер вкарва иглата в ръката ми.

Поглеждам Бръснача. Той извързва очи.

— Сега е по-добре — казва Бялата престилка.

— Не ме е грижа какво ще ми сторите — казвам на Вош.

Чувствам езика си подут и тронав.

— Няма значение — той кимва на Клер, която взема втора спринцовка.

— Вкарване на хъб устройството по мой сигнал — казва тя.

Хъб устройството?

— Ей — обажда се Бялата престилка, — по-внимателно.

Той следи монитора, докато пулсът ми се ускорява.

— Не се страхувай — успокоява ме Вош. — Това няма да те нарани.

Клер го поглежда изненадано.

— Е, поне така беше на тестовете — свива рамене той и размахва пръст към нея: „Хайде, действай.“

Тежа десет милиона тона. Костите ми са от желязо, останалото е от камък. Не усещам как иглата се плъзва в ръката ми. Клер казва „*Сега!*“ и Бялата престилка натиска хронометъра. Светът е часовник.

— Мъртвите получиха своята награда — продължава Вош. — Живите, като теб и мен, са тези, които все още имат работа за вършене. Наречи го както искаш — съдба, късмет, провидение. Ти беше доведена при мен, за да се превърнеш в моя инструмент.

— Закрепване към церебралния кортекс^[1] — казва Клер.

Гласът ѝ звучи приглушено, сякаш в ушите ми е натъпкан памук. Завъртам глава към нея. Минават още хиляда години.

— Вече си го виждала — казва Вош от хиляди километри разстояние — в стаята за тестове в деня, когато пристигна в „Кемп Хейвън“. Казахме ти, че е извънземна зараза, прикрепена към човешкия мозък. Това беше лъжа.

Чувам как Бръснача диша шумно, като водолаз през регулатор.

— Всъщност това е микроскопичен команден хъб, закрепен към префронталния дял на мозъка ти — обяснява Вош. — Нещо като централен процесор, ако щеш.

— Стартирам го — обажда се Клер. — Всичко изглежда наред.

— Не за да контролира *теб*... — продължава Вош.

— Вкарвам първата група — иглата проблясва на флуоресцентната светлина.

В кехлибарената течност се виждат миниатюрни точки. Не усещам нищо, когато тя я инжектира във вената ми.

— А да координира близо четиридесетте хиляди механизирани гости, чийто домакин ще си.

— Температура тридесет и седем и половина — казва Бялата престилка.

Бръснача до мен продължава да диша.

— На плъховете са им били необходими милиони години и хиляди поколения, за да достигнат сегашното ниво на човешката еволюция — не спира Вош. — На теб ще са ти нужни два дни, за да достигнеш следващото.

— Свързането с първата група завършено — обажда се Клер и отново се навежда над мен. Усещам дъха ѝ на горчиви бадеми. — Вкарвам втората група.

Стаята е гореща като пещ. Обливам се в пот. Бялата престилка обявява, че температурата ми е тридесет и осем цяло и осем градуса.

— Еволюцията е голяма бъркотия — казва Вош. — Много фалстартове и задънени улици. Някои кандидати не са подходящи гостоприемници. Техните имунни системи се сриват или започват да страдат от когнитивен дисонанс^[2]. Или казано на езика на неспециалистите — полудяват.

Изгарям. Вените ми са пълни с огън. От очите ми се стича вода, която се спуска по слепоочията ми и се събира в ушите ми. Виждам лицето на Вош, който се навежда над люлеещото се море на моите сълзи.

— Но ние вярваме в теб, Марика. Ти не премина през огън и кръв, само за да се провалиш сега. Ти ще си мостът, който ще свърже това, което е било, с онова, което ще бъде.

— Губим я — с треперещ глас се провиква Бялата престилка.

— Не — прошепва Вош и поставя хладната си ръка върху мократа ми буза. — Спасихме я.

[1] Кората на главния мозък — Б.пр. ↑

[2] Когнитивният дисонанс е състояние, характерно със сблъсък в съзнанието на индивида между неговите знания, убеждения, нагласи и новопостъпила от околната среда информация, която им противоречи. — Б.пр. ↑

Вече няма ден и нощ, а само стерилната светлина на флуоресцентните лампи, които никога не загасват. Измервам часовете с посещенията на Бръснача — три пъти на ден, за да донася храната, която аз не мога да задържа.

Не мога да преодолея гаденето. Тялото ми отхвърля единадесетте групи, проектирани да подобрят биологичните ми системи. Всяка група се състои от четири хиляди единици, което прави общо четиридесет и четири хиляди микроскопични роботи нашественици, които се движат в кръвта ми.

Чувствам се като парцал.

След всяка закуска Клер идва да ме прегледа и да приготви лекарствата ми, докато ми отправя загадъчни забележки от сорта на: *„По-добре започвай да се чувстваш по-добре. Определеното ни време изтича.“* Или подигравки, като: *„Започвам да си мисля, че цялата онази идея с много голямата скала, май е била правилният избор.“* Изглежда ми се сърди, че реагирам зле на това, че ме наблъска с четиридесет хиляди извънземни механизма.

— Не че можеш да сториш каквото и да било — каза ми веднъж тя. — Процедурата е необратима.

— Има едно нещо.

— Какво? О, разбира се. Катализатора незаменимата — тя изважда устройството от джоба на престилката си и го вдига високо. — Въвела съм те вътре. Ще натисна бутона. Хайде, кажи ми да натисна бутона — тя се усмихва самодоволно.

— Натисни бутона.

— Удивително е — тя тихо се засмива. — Всеки път, когато започна да се чудя какво намира той в теб, ти казваш нещо такова.

— Кой? Вош ли?

Усмивката ѝ помръква. Очите ѝ стават безизразни като на акула.

— Ще прекратим „подобряването“, ако не можеш да се приспособиш.

Ще прекратим „подобряването“.

Тя сваля превръзките от кокалчетата ми. Няма корички, синини, нито белези. Сякаш нищо не се беше случило. Сякаш никога не бях удряла юмрука си в стената, докато кожата ми не се разрани чак до костта. Спомних си как Вош се беше появил в стаята ми напълно здрав, дни след като бях разбила носа му и насинила и двете му очи. Сетих се и за Съливан, която разказваше как Ивън Уокър е бил разкъсан от шрапнел и въпреки това часове по-късно някак беше успял да проникне във военната база и да я унищожи сам-самичък.

В началото взеха Марика и я превърнаха в Катализатора. Сега взеха Катализатора и я „подобриха“ в нещо напълно различно.

Някой като *тях*.

Или *нещо*.

Вече няма ден и нощ, само постоянна, стерилна светлина.

— Какво ми направиха? — питам Бръснача един ден, когато той докарва количката с поредната негодна за ядене храна. Не очаквам отговор, но той очаква да му задам този въпрос. Вероятно му се е сторило странно, че не го бях задала досега.

Той свива рамене и избягва погледа ми.

— Да видим какво има днес в менюто. Охоо, руло от кайма! Късметлийка!

— Ще повърна.

Очите му се разширяват.

— Наистина ли?

Той отчаяно се оглежда наоколо за пластмасовия контейнер за повръщане.

— Моля те, махни подноса. Не мога.

— Те ще ти дръпнат щепсела, ако не се стегнеш — намръщва се той.

— Можели са да сторят това с всеки — казвам аз. — Защо избраха мен?

— Може би си специална.

Поклащам глава и му отговарям така, сякаш говори сериозно.

— Не. Мисля си, че защото някой друг е специален. Играеш ли шах?

— Да играя какво? — изненадва се той.

— Може да поиграем. Когато се почувствам по-добре.

— Повече ме бива в бейзбола.

— Наистина ли? Мислех си, че ще кажеш плуване. Или тенис.

Той вдига глава. Веждите му се сключват.

— Сигурно се чувстваш зле. Когато разговаряме така, сякаш си човек наполовина.

— Аз съм наполовина човек. Наистина. Другата половина... — свивам рамене и с това си спечелвам усмивка.

— О, Дванайсетата система определено е тяхна — казва той.

Дванайсетата система? Какво точно означава това? Не съм сигурна, но подозирам, че е свързано с единадесетте системи,

нормално съществуващи в човешкото тяло.

— Открихме начин да ги извадим от телата на трансформираниите и... — Бръснача не довършва и поглежда сконфузено към камерата. — Така или иначе, трябва да се храниш. Чух ги да си говорят да те хранят през тръба.

— И каква е официалната история? Както беше в „Страната на чудесата“ — че използваме тяхната технология срещу тях самите. И вие вярвате в това?

Той се обляга на стената, скръства ръце на гърдите си и започва да си тананика „Следвай жълтия тухлен път“. Това е удивително. Не толкова, че лъжите са твърде красиви, за да им устоиш, а че истината е прекалено грозна, за да се изправиш срещу нея.

— Командир Вош имплантира бомби вътре в децата. Той ги превръща в импровизирани взривни устройства — казвам му аз. Той започва да си тананика по-силно. — Малки, невръстни деца. Отделят ги, когато ги докарват, нали? В „Кемп Хейвън“ ги отделяха. Отвеждат всяко дете по-малко от пет години и ти никога повече не ги виждаш отново. Виждал ли си някое от тях? Къде са децата, Бръснач? Къде са?

Той спира да си тананика за достатъчно дълго време, за да ми каже:

— Млъкни, дороти!

— И мислиш, че в това има смисъл — да натъпчат дороти с върхова извънземна технология? Ако командването е решило да „подобри“ някои хора за воденето на войната, наистина ли мислиш, че ще изберат точно лудите?

— Не знам. Избраха теб, нали? — той грабва подноса с недокосната храна и се отправя към вратата.

— Не си тръгвай.

Той се обръща изненадан. Лицето ми гори. Вероятно температурата ми внезапно се е повишила. Това трябва да е.

— Защо? — пита той.

— Ти си единственият честен човек, с когото все още мога да разговарям.

Той се засмива. Смехът му е хубав, истински и непринуден. Харесва ми, но имам треска.

— Кой казва, че съм честен? — пита ме той. — Нали всички ние сме прикрити врагове?

— Баща ми разказваше една история за шестима слепци и един слон. Единият от мъжете опипал крака на слона и казал, че слонът сигурно изглежда като някаква колона. Друг напипал хобота и казал, че слонът вероятно изглежда като клон на дърво. Третият слепец докоснал опашката и казал, че слонът е като въже. Четвъртият напипал корема и казал, че слонът е като стена. На петия се паднало ухото и той казал, че слонът е с формата на ветрило. Шестият пък хванал бивната на слона и казал, че слонът е като тръба.

Бръснача ме гледа дълго с каменно лице, след което се усмихва.

Усмивката му е хубава. Тя също ми харесва.

— Хубава история. Трябва да я разказваш по купоните.

— Работата е там — продължавам аз, — че от момента, в който техният кораб се появи, всички ние сме като слепци опипващи слон.

60.

Измервам дните под постоянната стерилна светлина, като броя подносите с неизядена храна, които Бръснача донеся. Три подноса са един ден. Шест — два дни. На десетия ден, след като поставя подноса пред мен, го питам:

— Защо си правиш този труд? — гласът ми вече прилича на неговия — гърлено грачене.

Цялата съм в пот, температурата ми се е повишила, главата ми пулсира от болка, сърцето ми препуска. Той не отговаря. Бръснача не е говорил с мен от седемнадесет хранения насам. Той изглежда нервен, разсеян, дори гневен. Клер също стана мълчалива. Тя идва два пъти на ден да смени банката на системата ми, гледа в очите ми с отоскоп, изпробва рефлексите ми, сменя торбичката на катетъра и изпразва подлогата. На всяко шесто хранене получавам баня с гъба. Един ден тя донесе метър и го уви около бицепсите ми — предполагам, за да измери колко мускулна маса съм изгубила. Не виждам никой друг — нито господин Бяла престилка, нито Вош, нито пък мъртви бащи, вкарани в съзнанието ми от Вош. Не съм толкова замаяна, че да не разбирам какво правят — следят ме и чакат да видят дали „подобриенето“ ще ме убие.

Една сутрин Клер изхвърля подлогата, когато влиза Бръснача със закуската ми и мълчаливо чака тя да свърши. След това го чувам да шепне.

— Тя умира ли?

Клер поклаща уклончиво глава — може би казва „не“ или „и ти знаеш толкова, колкото и аз“. Изчаквам тя да си тръгне, преди да кажа:

— Губиш си времето.

Той хвърля поглед към камерата, монтирана на тавана.

— Просто правя това, което ми казват.

Вдигам подноса и го захвърлям на пода. Той стиска уста, но не казва нищо. Мълчаливо почиства изцапаното, докато аз лежа задъхана, изтощена от усилието и от мен се лее пот.

— Да, събери го. Така поне ще си полезен за нещо.

Когато температурата ми се стрелва нагоре, нещо в съзнанието ми се пропуква и аз си представям, че мога да усетя всеки от четиридесет и четирите хиляди микроробота, гъмжащи в кръвта ми, както и хъба с деликатната му дантела от пипала, заровени във всеки дял на мозъка ми. В този момент разбирам какво е изпитвал баща ми в сетните си часове, когато издираше лицето си, за да махне въображаемите насекоми, пълзящи под кожата му.

— *Шибаняк* — задъхано крещя аз.

Бръснача стреснато вдига поглед от пода към мен.

— Остави ме, шибаняк!

— Няма проблем — промърморва той. Стои на четири крака и бърше с влажен парцал разсипаното, докато във въздуха се носи тръпчивият мирис на дезинфектант. — Веднага щом мога.

Той се изправя. Бузите му с цвят на слонова кост са поруменели. Изпаднала в делириум, аз си казвам, че руменината хвърля червеникави отблясъци върху русата му коса.

— Това с гладуването няма да се получи — казва ми той. — Така че по-добре измисли нещо друго.

Опитвах се. Но няма алтернатива. Едва успявам да повдигна глава. *Сега им принадлежиш*. Вош е скулпторът, тялото ми — глината, но не и духа ми и никога душата. Те не са победени. Не са смазани. Не са подчинени.

Не аз съм ограничена, а Другите. Дали ще чезна бавно, дали ще умра или ще се възстановя, играта свърши и гросмайсторът Вош е матиран.

— Баща ми имаше един любим израз — казвам аз на Бръснача. — *Наричаме шаха „игра на кралете“, защото чрез шаха се научаваме как да властваме над кралете.*

— Пак този шах.

Той хвърля мръсния парцал в мивката и затръшва вратата.

Когато се връща със следващия поднос с храна, до него стои познатата дървена кутия. Без да каже и дума Бръснача взема храната, изсипва я в кофата за боклук и хвърля металния поднос в мивката, където той пада с оглушителен трясък. Леглото избръмчава, повдига тялото ми до седнало положение и Бръснача плъзва кутията пред мен.

— Ти каза, че не играеш — прошепвам аз.

— Тогава ме научи.

Поклащам глава и казвам на камерата зад гърба му.

— Добър опит, но си го заврете в задника!

— Идеята не е тяхна — засмива се Бръснача. — Но като стана въпрос за задници, може да се обзаложиш, че първо съм взел разрешение.

Той отваря кутията, изважда дъската и започва да рови из фигурите.

— Има царици, царе, пионки и тези неща като крепостни кули. Защо всички фигури приличат на хора, а само те — не?

— *Пешки*, а не *пионки*. Пионките са в „Не се сърди човече“.

Той кимва:

— Такова е името на едно момче от моята част.

— Пионка ли?

— Аха. Така и не разбрах защо му викат така.

— Подреждаш ги грешно.

— Може би защото нямам никаква представа как се играе шибаната игра. Нареди ги ти.

— Не искам да го правя.

— Значи, признаваш поражението си?

— Нарича се „предавам се“.

— Добре е да го знам. Имам чувството, че ще ми потрябва.

Усмивва се. Не с онази високоволтова усмивка тип „Зомби“. А с по-лека, едва доловима и по-скоро иронична усмивка. Сяда до леглото и аз усещам мириса на дъвка.

— С белите или с черните?

— Бръснач, толкова слаба се чувствам, че не мога дори да вдигна...

— Тогава ще ми показваш къде искаш да ги сложиш и аз ще ги местя вместо теб.

Не се отказва. Всъщност и не очаквах да го направи. Досега всички смотаняци и нагаждачи вече са били отсети. Няма вече женчовци. Казвам му къде да слага фигурите и как се движи всяка от тях. Описвам му основните правила. През цялото време той кима и отвърща „аха“, но аз усещам, че повечко се съгласява и по-малко разбира. След това започваме да играем и аз го унищожавам с четири хода. В следващата игра той започва да спори и да отрича: „*Не можеш да правиш това! Кажу ми, че това не е най-глупавото правило, което*

някой някога е измислял!“ Когато стигаме до третата игра, съм сигурна, че той вече съжالياва за цялата тая идея. Моето настроение не се подобрява, но неговото вече е напълно смазано.

— Това е най-тъпата игра, която някога е измисляна — цупи се той.

— Шахът не е измислен. Той е открит.

— Като Америка ли?

— Като математиката.

— В училище познавах момичета точно като теб — той не казва нищо повече и започва да реди фигурите отново.

— Всичко е наред, Бръснач. Уморена съм.

— Утре ще донеса дама — казва го като заплаха.

Обаче не го прави. Донася подноса, кутията и шахматната дъска. Този път поставя фигурите в странна конфигурация: черният цар е в средата с лице срещу него, царицата е в края, обърната срещу царя, зад царя има три пешки, разположени на десет, дванадесет и два часа, единият кон е отдясно на царя, другият — от лявата му страна, единият офицер е зад него, а до офицера има още една пешка. След това Бръснача ме поглежда с онази ангелска усмивка.

— Добре — кимвам аз, без да съм сигурна защо.

— Измислих една игра. Готова ли си? Нарича се... — той потропва по таблата на леглото, имитирайки барабанен туш. — Шахбол!

— Шахбол?

— Шах-бейзбол. Шахбол. Схващаш ли? — той слага до дъската монета от двадесет и пет цента.

— Какво е това? — питам аз.

— Двадесет и пет цента.

— Знам, че са двадесет и пет цента.

— За целите на играта, това е топката. Е, не е наистина топката, но *представява* топката. Или онова, което се случва с топката. Ако замълчиш за секунда, ще мога да ти обясня всички правила.

— В момента не говоря.

— Това е добре. Когато говориш, ме заболява главата. Ругаеш ме и ме засипваш с цитати за шаха в стил Йода, както и със загадъчни истории за слонове. Искаш ли да играеш или не?

Той не дочаква отговора ми. Поставя една бяла пешка точно пред черната царица и казва, че това е той, батерът.

— Трябва да поведеш с твоята царица. Тя е най-силната.

— Точно затова тя удря четвърта, за да изчисти базите — той поклаща глава, моето невежество направо го изумява. — Наистина е просто, отбраната — това си ти — първа хвърляш ези-тура. Ако е ези — страйк. Ако е тура — бол.

— С монета няма да стане — изтъквам аз. — Нали има три възможности — страйк, бол или хит.

— Всъщност са *четири*, ако се броят и фаловете. Ти се придържай към шаха, аз ще се занимавам с бейзбола.

— Шахбол — поправям го аз.

— *Няма значение*. Ако хвърлиш бол, значи е бол и хвърляш отново. Ако обаче се падне ези, аз хвърлям монетата. Нали се сещаш, това ми дава шанс да ударя хит. При ези улучвам, при тура — пропускам. Ако пропусна, се брои за първи страйк. И така нататък.

— Ясно. А ако хвърлиш ези, аз ще получа монетата, за да видя дали ще мога да върна топката в играта. С ези те изхвърлям...

— Грешно! Напълно погрешно! Първо аз хвърлям три пъти подред. Четири пъти, ако хвърля ДТ.

— ДТ?

— Два пъти тура. Това е тройка. С едно ДТ получаваш още едно хвърляне — ези е хоумрън, а тура — просто тройка. Ези-ези е единичен, ези-тура е двоен.

— Може би трябва просто да започнем да играем и ти можеш...

— Тогава получаваш монетата обратно, за да видиш дали ще можеш да отиграеш моя *потенциал* от единични, двойни и тройни удари или хоумръни. Ако хвърлиш ези, аз съм вън. Тура — аз съм на базата — той си поема дъх. — Освен ако не е хоумрън, разбира се.

— Разбира се.

— Да не ми се подиграваш? Защото не знам...

— Просто се опитвам да го осмисля...

— И на мен така ми се струва. Нямах представа колко време ми отне да измисля това. Доста е сложно. Искам да кажа, не е като играта на кралете, но нали знаеш как наричат бейзбола? Национално забавление за свободното време. Наричат го така, защото докато го

играем, се научаваме как да владеем времето. Или миналото. Нещо такова.

— Сега ти си този, който ми се подиграва.

— Всъщност аз съм *единственият*, който ти се подиграва в този момент — той чака и аз знам какво. — Никога не се усмихваш.

— Това има ли значение?

— Веднъж, когато бях дете, се смях толкова много, че се напиках в панталоните си. Бяхме в увеселителния парк. На виенското колело.

— Какво те накара да се разсмееш?

— Вече не си спомням — той пъхва ръката си под китката ми, обръща дланта ми нагоре и слага в нея монетата от двадесет и пет цента. — Хвърли проклетата монета, за да можем да играем.

Не искам да нараня чувствата му, но играта не е чак толкова сложна. Той е много развълнуван, когато за пръв път уцелва хит и триумфално размахва юмрук. След това премества черните фигури върху дъската, докато коментира играта с пресипнал, креслив глас, имитирайки телевизионен коментатор, подобно на някое хлапе, което си играе с екшън фигурки.

— Стремителна атака в центъра! — пешката в центъра се плъзва към втората база, офицерът — втори бейзмен и пешката — шортстоп се връщат назад, а пешката в лявото поле се затичва към центъра.

Прави това с една ръка, докато с другата премята монетата между пръстите си, сякаш е топка, която се върти, докато лети във въздуха. Спуска я като на забавен кадър и я приземява върху централното ляво поле. Толкова е смешно и детинско, че щях да се усмихна, ако все още можех да се усмихвам.

— Той стигна до базата! — реве Бръснача.

Не. Не е детинско. А по детски невинно. Очите му трескаво блестят, гласът му се извисява развълнувано и той изглежда отново като десетгодишно хлапе. Не всичко е изгубено, не и важните неща.

Следващият хит е къс и пада точно между първата база и дясното поле. Бръснача създава драматичен сблъсък между моя филдер и бейзмена, първата база прави слайдинг назад, дясното поле — слайдинг напред, и след това монетата изтраква със сила върху дъската.

Бръснача започва да се кикоти след удара.

— Това не е ли грешка? — питам го аз. — Не можеха ли да хванат тази топка?

— Да я хванат ли? Катализатор, това е просто една глупава игра, която измислих за пет минути с няколко шахматни фигури и монета от двайсет и пет цента.

Още два хита — той е три ръна напред в края на първия ининг. Никога не ме е бивало в игрите на късмет. По тази причина винаги съм ги мразела. Бръснача вероятно усеща, че ентусиазмът ми се е поизпарил. Коментарът му става по-гръмогласен, докато мести фигурките насам-натам (въпреки протестите ми, че това са *моите* фигурки, тъй като съм в защита). Поредна нова атака вляво от центъра, поредна подвеждаща бавна топка зад първа база. Пореден сблъсък между първия бейзмен и аутфилдера. Не знам дали се повтаря, защото си мисли, че е забавен, или защото страда от сериозна липса на въображение. Една част от мен има усещането, че трябва да се чувствам дълбоко наскърбена от името на всички шахматисти, където и да са.

Когато стигаме до третия ининг, съм вече изтощена.

— Дай да продължим довечера — предлагам му аз. — Или утре. По-добре утре.

— Какво? Не ти ли харесва?

— Не. Забавно е. Просто съм уморена.

Той свива рамене, сякаш това няма значение, което явно не е така, защото иначе нямаше да свие рамене. Пъхва монетата обратно в джоба си и прибира кутията, мърморейки под нос. Успях да чуя само думата „шах“.

— Какво каза?

— Нищо — той отмества поглед встрани.

— Беше нещо за шаха.

— Шах, шах, шах. Шахът е за мозъка. Съжалявам, че шахболът не може да се сравнява с шаха, когато става дума за истинска тръпка.

Той пъхва кутията под мишницата си и се отправя с тежка стъпка към вратата. Преди да си тръгне ми отправя една последна хаплива забележка.

— Мислех си, че просто ще мога да те развеселя малко, това е всичко. Благодаря. Няма нужда да играем повече.

— Сърдиш ли ми се?

— Аз дадох шанс на шаха, нали? Не си ме чула да се оплаквам.

— Не, не му даде. И да, оплакваше се. При това много.

— Просто си помисли за това.

— Да си помисля за какво?

— Просто си *помисли* за това! — изкрещява той от другия край на стаята.

Затръшва вратата след себе си. Оставам без дъх и разтреперана, не мога да разбера защо.

61.

Когато по-късно тази нощ вратата се отваря, вече съм подготвила извинение. Колкото повече мисля за това с изтерзания си от треската ум, толкова повече се чувствам като побойника на плажа, който стъпква пясъчния замък на някакво малко дете.

— Хей, Бръснач, съж...

Устата ми остава отворена. Някакъв непознат държи подноса — хлапе на дванадесет или тринадесет години.

— Къде е Бръснача? — питам го аз.

Думите ми прозвучават по-скоро като заповед.

— Не знам — с тънък глас отвърща хлапето. — Дадоха ми подноса и ми казаха да го донеса.

— Да го донесеш — глупаво повтарям като ехо аз.

— Аха. Да го донеса. Да донеса подноса.

Отменили са задължението на Бръснача да е дежурен при Катализатора. Може би шахболът е против правилата. Може би Вош се е подразнил, че две хлапета са се държали като хлапета в продължение на два часа. Отчаянието е заразно за този, който го наблюдава и за този, който го изпитва.

Или може би Бръснача е този, който се е подразнил. Може би е поискал да го преразпределят, взел е шахбола си и си е отишъл у дома.

Тази нощ не спя добре, ако изобщо може да бъде наречена нощ постоянната стерилна светлина наоколо. Температурата ми се вдига до тридесет и девет цяло и четири градуса, когато имунната ми система започва последната си, отчаяна атака срещу групите. Виждам как размазаните, зелени цифри на монитора бавно пълзят нагоре. Потъвам в изпълнена с бълнуване дрямка.

Кучка! Остави ме! Нали знаеш защо го наричат бейзбол? Това е дълбока атака в централното поле! Аз съм дотук. Оправяй се сама.

Сребрилата монета, въртяща се между пръстите на Бръснача. Това е дълбока атака. Дълбока атака. Монетата се спуска на забавен кадър към дъската, където филдерите скачат, втората база и шортстопът се връщат назад и лявата страна става дясна. Къс удар към линията на първата база. Филдерът тича напред, бейзменът назад, бум.

Филдърите напред, инфилдът назад и сече надясно. Първият бейзмен назад, десният филдър напред, бум. Нагоре, назад, сече. Назад, нагоре. Бум. Отново и отново, *нека върнем на стоп кадър*, нагоре, назад, сече. Назад, нагоре.

Бум!

Сега вече съм напълно будна и зяпам тавана. Не. Така не го виждам добре. По-добре да си затворя очите.

Центърът и левият филдър подсичат. Левият бяга по диагонала.

Десният излиза напред. Първата база бяга назад.

О, хайде стига. Това е нелепо. *Ти не си на себе си.*

Когато онази вечер се върнах в нашия лагер с водката, открих мъртвия си баща, свит като зародиш, лицето му беше покрито с кръв там, където се беше драскал с нокти заради буболечките, плод на въображението му. Беше ме нарекъл „кучка“, преди да тръгна да търся отровата, която би го спасила. Нарече ме и с друго име, с името на жената, която ни напусна, когато бях на три. Беше ме помислил за майка ми, което беше истинска ирония. Откакто станах на четиринадесет, по-скоро аз бях *неговата* майка — хранех го, перях дрехите му и се грижех за къщата, като внимавах той да не направи нещо катастрофално глупаво със себе си. И всеки път, когато отидех на училище, ме наричаха „Нейно Величество Марика“ и казваха, че се мисля за голяма работа, защото баща ми е почти известен художник. А всъщност истината беше, че през повечето дни баща ми не знаеше на коя планета се намира. Докато се прибера от училище у дома, той вече беше напълно не на себе си. И аз оставях хората отвън да продължават да се заблуждават. Оставях ги да си мислят, че се смятам за по-добра от тях, по същия начин, както оставих Съливан да си мисли, че е права за мен. Не насърчавах чуждите заблуждения. Просто живеех с тях. Дори и когато светът около нас се сгромолясваше, аз се вкопчвах в тях. Но след като баща ми умря, си казах, че това повече не може да продължава така. Няма повече да се правя външно на смела, да тая фалшиви надежди или да се преструвам, че всичко е наред, когато нищо не е. Мислех си, че като се преструвам, изглеждам по-корава, и си казвах, че съм просто оптимист и смело държа главата си над водата, или пък си измислях някаква друга, подходяща за момента, глупост. Това не означава да си корав. Точно това означава да си мекушав. Срамувах се от болестта му и му бях бясна, но също така се

чувствах и виновна. Играех тази лъжлива роля до самия край. Когато ме нарече с името на майка ми, не го поправих. Бях самозаблудена.

Празното, бездушно око на камерата в ъгъла се е втренчило в мен.

Какво каза Бръснача? *Просто си помисли за това!*

Това не беше всичко, което каза, нали? — питам го аз, и поглеждам към празното, черно око. *Това не е всичко.*

Когато на следващата сутрин вратата се отваря, затаявам дъх.

Цяла нощ се мятах между вярата и съмнението. Обмислях всеки аспект на новата реалност.

Първа възможност: Бръснача е измислил шахбола толкова, колкото и аз съм измислила шаха. Играта е творение на Вош и е създадена по неясни за мен причини.

Втора възможност: По известни само на него причини, Бръснача е решил сериозно да манипулира ума ми. Не само коравосърдечните и издръжливи хора бяха оцелели след пресяването на човешката раса. Много садистични копелета също бяха живи. Така става при всяка човешка катастрофа. Мръсниците са почти неунищожими.

Трета възможност: Всичко това е само в главата ми. Шахболът е глупава игра, създадена от едно момче, за да отвлече мислите ми от това, че може би умирам. Няма нищо друго — няма тайни съобщения, изписани върху шахматната дъска. Това, че виждам букви на места, където няма такива, е свързано просто с факта, че човешкият мозък открива навсякъде познати форми, дори и там, където те не съществуват.

Сдържам дъха си и по друга причина — ами ако отново е онова хлапе с пискливия глас? Ако Бръснача не се върне... не се върне *никога*? Има реална възможност Бръснача да е мъртъв. Сигурна съм, че ако той се е опитвал тайно да се свърже с мен и Вош е разбрал, реакцията на полковника би могла да е само една.

Издишвам бавно и постепенно, когато някой влиза в стаята. Пиукането на монитора леко се ускорява.

— Какво? — пита Бръснача и ме поглежда с присвити очи.

Веднага усеща, че нещо се е случило.

Казвам думата:

— *Здравей.*

Очите му се стрелкат надясно, после наляво.

— *Здравей* — произнася го бавно, сякаш не е сигурен дали не говори с луд човек. — Гладна ли си?

— Май не — поклащам глава аз.

— Трябва да се опиташ да изядеш това. Приличаш на братовчедка ми Стейси. Тя беше пристрастена към амфетамините. Не искам да кажа, че приличаш *точно* на наркоманка. Просто... — лицето му поруменява. — Нали знаеш, сякаш нещо те яде отвътре.

Той натиска бутона до леглото. Повдигам се.

— Знаеш ли аз към какво съм пристрастен? Към киселите желирани бонбони — онези малиновите. Лимоновите не ми харесват чак толкова. Имам си запаси. Ще ти донеса малко, ако искаш.

Той поставя подноса пред мен. Студени бъркани яйца, пържени картофи и нещо почерняло с коричка, което може да е бекон, а може и да не е.

Стомахът ми се свива. Вдигам поглед към него.

— Опитай яйцата — предлага той. — Те са пресни. От свободни кокошки, органични са и без химикали. Отглеждаме ги тук, в лагера. Кокошките, не яйцата.

Тъмни, дълбоки очи и онази лека, ангелска усмивка. Какво означаваше реакцията му, когато казах „здравей“? Дали се беше стреснал, защото го бях поздравила почти човешки, или защото бях разбрала истинския смисъл на шахбола? Или изобщо не се беше стреснал и аз просто си въобразявах?

— Не виждам кутията.

— Каква кутия? О, тази игра беше малко глупава — той извърща поглед и тихо, сякаш на себе си, казва. — Бейзболът ми липсва.

Той остава мълчалив през следващите няколко минути, докато аз побутвам студените яйца в чинията. Бейзболът ми липсва. Цяла вселена от изгубени неща, изразена само в шест срички.

— Не, харесваше ми — казвам му аз. — Беше забавно.

— Наистина ли? — погледът му казва: *Сериозно ли говориш?* Не знае, че аз съм сериозна през 99,99999 процента от времето. — Миналия път не изглеждаше да ти харесва особено.

— Предполагам, че напоследък просто не се чувствам добре.

Той се засмива и след това сякаш сам се изненадва на реакцията си.

— Добре. Ами, оставих я в стаята. Някой ден ще я донеса, ако някой не ми я задигне.

Разговорът се отклонява от играта. Разбирам, че Бръснача е най-малкото от пет деца, отраснал е в Ан Арбър, където баща му работел като електротехник, а майка му била библиотекарка в средното училище, че играел бейзбол и футбол и бил фен на футболния отбор на Мичиган.

До дванайсетгодишната му възраст най-голямата му амбиция била да стане куортърбек на „Росомахите“. Но израснал висок, а не едър, и бейзболът станал негова страст.

— Мама искаше да стана доктор или адвокат, но моят старец не мислеше, че съм достатъчно умен...

— Почакай. Баща ти е мислел, че не си умен?

— *Достатъчно* умен. Има разлика — защитава баща си, дори и след като той е мъртъв. Хората умират, любовта оцелява. — Той искаше да стана електротехник като него. Татко беше голям човек в профсъюза, президент на местната организация и така нататък. Това беше истинската причина да не иска да стана адвокат. Наричаше ги *костюмари*.

— Имал е проблем с хората, дето командват.

Бръснача свива рамене.

— Винаги казваше „Бъди си сам началник“ и „Не слушай другите“ — той размърдва краката си, сякаш смутен, че говори твърде много. — Ами твоят старец?

— Той беше художник.

— Това е готино.

— Освен това беше и пияница. Повече пиеше, отколкото рисуваше.

Макар че невинаги е било така. Имаше пожълтели снимки на изложени картини, окачени в прашни, разкривени рамки, както и време, когато учениците се суетяха в студиото му и нервно чистеха четките си, преди той да влезе и да настъпи тишина като в катедрала.

— Какви глупости е рисувал? — пита ме Бръснача.

— Предимно това. Глупости.

Макар и невинаги. Не и когато беше по-млад и аз бях малка, а ръката му, която държеше моята, беше изцапана с всички цветове на дъгата.

Той се засмя.

— Странно се шегуваш. Сякаш дори не осъзнаваш, че това е шега и то твоя собствена шега.

— Не се шегувах — поклащам глава аз.

— Може би затова не знаеш, че го правиш — кимва той.

63.

След вечерята, която не изяждам, пресилените шеги и кратките, неловки мълчания, които накъсват изреченията ни, след като дъската се появява от дървената кутия и той нарежда фигурите, след като хвърляме ези-тура за това кой ще е отбора домакин и той печели, му казвам, че смятам, че и сама ще мога да се справя с разпределението на играчите си. Той се подхилва самодоволно: „Да, бе, дай да те видим, момиче.“ После сяда до мен на края на леглото и след седмиците, прекарани в опити да се отърва от яростта си и да приема огромната празнота, и годините, прекарани в изграждане на крепостни стени около болката, загубата и усещането, че никога повече няма да чувствам нищо, след загубата на баща ми, Малката, Зомби и всичко останало, освен огромната празнота, която е нищо, съвсем нищо — след всичко това аз мълчаливо произнасям:

ЗДРАВЕЙ

Бръснача кимва:

— Да.

Той потропва с пръст по одеялото. Усещам потупването му върху бедрото си.

— Да — потупване. — Не е зле, макар че щеше да е по-добре, ако го беше направила със забавено движение — показва ми. — Сега схващаш ли?

— Ако настояваш — въздъхвам аз. — Добре — потупвам с пръст по рамката на леглото. — Ами, ако трябва да съм честна, не виждам особен смисъл в това.

— Не ти ли харесва? — туп-туп върху одеялото.

— Не — туп-туп върху рамката.

Нужни са ми повече от двадесет минути, за да изпиша следващата дума:

ПМЩ

Потупване.

— Някога казвал ли съм ти за лятната ми работа, преди да дойде времето, в което нямаше вече лятна работа? — пита ме той. — Грижех

се за кучета. Знаеш ли коя беше най-лошата част от работата? Изстискването на аналните жлези...

Късметът е на негова страна. Има четири ръна и нито един аут.

КАК

Няма да получа отговор още четиридесет минути. Малко съм уморена и доста обезсърчена. Това е все едно да си разменяш съобщения с някого, който е на хиляда километра разстояние, като използваш еднокраки куриери. Времето се забавя, събитията ускоряват своя ход.

ПЛН

Нямам представа какво означава това. Поглеждам към него, но той гледа дъската и отново връща фигурите по местата им, като запълва миниатюрните паузи и празноти с безсмислено бърборене.

— Точно така го наричат: *изстискване* — продължава да говори за кучетата той. — Изплакване, измиване, изстискване, после повтаряш. Толкова е досадно.

Черното, бездушното и немигащо око на камерата продължава да е втренчено надолу.

— Тая последната игра не я разбрах — казвам му аз.

— Шахболът не е игра за задръстенияци като шаха — търпеливо обяснява той. — В него има сложност. *Сложност*. За да спечелиш, трябва да имаш *план*.

— И предполагам, че това си ти — човекът с плана.

— Да, аз съм.

Потупване.

64.

Не съм виждала Вош от дни. На следващата сутрин това се променя.

— Да чуем — казва той на Клер, която, застанала до господин Бяла престилка, изглежда като някой ученик от средния курс, отведен в кабинета на директора защото е тормозил най-дребното хлапе.

— Отслабнала е четири килограма и е изгубила два процента от мускулната си маса. Приема Диован за високото кръвно налягане, Фенерган за гаденето, Амоксицилин и Стрептомицин, за да потискаме лимфатичната ѝ система, но все още продължава да се бори с високата температура — докладва Клер.

— Продължава да се бори с високата температура?

Клер отмества поглед.

— Положителното е, че черният ѝ дроб и бъбреците все още функционират нормално. В белите ѝ дробове има малко течност, но ние сме...

Вош ѝ махва да замълчи и се приближава до леглото ми. Ярките му очи на птица проблясват.

— Искаш ли да живееш?

— Да — без колебание отговарям аз.

— Защо?

— Не разбирам — по някаква причина този въпрос ме сварва неподготвена.

— Не можеш да ни победиш. Никой не може. Дори и да бяхте седем пъти по седем милиарда, когато всичко започна. Светът е часовник и този часовник отброява последната си секунда — защо би искала да живееш?

— Не искам да спасявам света — казвам му аз. — Просто се надявам, че може да ми се удаде възможността да те убия.

Изречението му не се променя, но очите му проблясват и играят. „Познавам те“ — казват очите му. — „Познавам те.“

— Надежда — прошепва той. — Да.

Кимвам. Той е доволен от мен.

— Надявай се, Марика. Вкопчи се в надеждата си — той се обръща към Клер и господин Бяла престилка. — Спрете й лекарствата.

Лицето на господин Бяла престилка придобива цвета на престилката му. Клер понечва да каже нещо, после извърща поглед. Вош се обръща отново към мен.

— Какъв е отговорът? — пита той. — Не е яростта. Какво е?

— Безразличието.

— Опитай отново.

— Безпристрастието.

— Отново.

— Надеждата, Отчаянието. Омразата. Гневът. Тъгата — треперя, вероятно съм вдигнала температура. — Не знам. Не знам. Не знам.

— Така е по-добре — казва той.

65.

Тази нощ се чувствам толкова зле, че едва успявам да изкарам четири инингата на шахбола.

СПРЛЕК

— Чух слух, че са ти спрели лекарствата — казва Бръснача, докато разтърсва монетата в свития си юмрук. — Истина ли е?

— Единствените системи, които ми пускат са със солен разтвор, за да не спрат да работят бъбреците ми.

Той хвърля поглед към жизнените ми показатели на монитора. Намръщва се. Когато Бръснача се намръщи, ми напомня за малко момче, което си е ударило палеца на крака, но смята, че е твърде голямо, за да заплаче.

— Значи, вероятно се подобряваш.

— Предполагам — туп-туп върху рамката на леглото.

— Добре — прошепва той. — Моята царица тръгва. Внимавай сега!

Гърбът ми се сковава. Зрението ми се замъглява. Навеждам се на една страна и изпразвам стомаха си върху белите плочки.

Бръснача скача и надава вик на отвращение, при което обръща дъската.

— Хей! — изкрещява той. Не към мен, а към черното око над главите ни. — Хей, имаме нужда от малко помощ тук!

Не идва никаква помощ. Той поглежда монитора, после мен и казва.

— Не знам какво да правя.

— Добре съм.

— Разбира се. Просто си в цветущо състояние! — той отива до мивката, навлажнява една чиста кърпа и я слага върху челото ми. — Много си добре, няма що! Защо, по дяволите, са ти спрели лекарствата?

— Защо не? — боря се с нуждата да повърна отново.

— О, не знам. Може би защото ще *умреш* без тях.

Той поглежда гневно към камерата.

— Може би трябва да ми подадеш онзи контейнер.

Той попива повърнатото, полепнало по брадичката ми, сгъва отново кърпата, грабва контейнера и го слага в скута ми.

— Бръснач.

— Да?

— Моля те не слагай тази кърпа обратно на лицето ми.

— А? О, по дяволите! Да. Почакай — той взема чиста кърпа и я намокря. Ръцете му треперят. — Знаеш ли какво е това? Аз знам. Как не се сетих за това? Как *ти* не се сети? Медикаментите вероятно са оказали смущения върху системата.

— Каква система?

— Дванайсетата система. Онази, която са ти инжектирали, Шерлок. Хъбът и четирийсетте малки приятелчета, които да подсилват останалите ти единадесет системи — той слага хладна кърпа върху челото ми. — Студена си. Искаш ли да ти намеря още едно одеяло?

— Не, цялата горя.

— Тук вътре — той потупва гърдите си, — се води война. Трябва да обявиш примирие, Катализатор.

— Няма да има мир — поклащам глава аз.

Той кимва и стиска ръката ми под тънкото одеяло. Кляка на пода, за да събере падналите шахматни фигури. Изругава, когато не успява да открие монетата от двадесет и пет цента. Решава, че не може да остави просто така повръщаното на пода. Хваща мръсната кърпа, която използва, за да забърше брадата ми и започва да чисти пода на четири крака. Когато Клер влиза в стаята, той все още ругае.

— Точно навреме! — излайва Бръснача към нея. — Хей, не може ли поне да й дадете от серума срещу повръщане?

Клер кимва с глава към вратата.

— Излез! — тя посочва кутията. — И вземи това със себе си.

Бръснача я поглежда ядосано, но изпълнява каквото му казва. Отново виждам сдържаната сила зад ангелските му черти. *Внимавай, Бръснач. Не това е отговорът.*

След това оставаме двете с Клер и тя дълго и мълчаливо изучава монитора.

— Истината ли казваше преди малко? — пита тя. — Искаш да живееш, за да можеш да убиеш командир Вош? По-умна си от това.

Говори като майка, която се кара на много малко дете.

— Права си — отвърщам аз. — Никога няма да имам този шанс.
Но ще имам възможност да убия теб.

Тя изглежда изненадана.

— Да убиеш мен? Защо би искала да убиеш мен?

Когато не отговарям, тя казва:

— Не мисля, че ще преживееш тази нощ.

Кимвам.

— А ти няма да преживееш месеца.

Тя се засмива. Звукът на смеха кара в гърлото ми да се надигне вкус на жлъчка. Тя ме изгаря. Изгаря ме.

— Какво ще направиш? — пита ме тихо тя и дръпва парцала от челото ми. — Ще ме задушиш с това?

— Не. Ще се отърва от пазача като разбия главата му с нещо тежко, след това ще взема пистолета му и ще те застрелям право в лицето.

Тя се смее през цялото време, докато говоря.

— Е, пожелавам ти късмет в това.

— Няма да е късмет.

Клер не позна, че до сутринта ще съм мъртва.

Близо месец по-късно (по сметките ми от три хранения на ден), аз все още съм тук.

Не си спомням много. В някакъв момент ме откачиха от системите и монитора и тишината, която замени постоянното пиукане, беше толкова оглушителна, че можеше да пропука цели планини. Единственият човек, когото виждах през това време, беше Бръснача. Сега той се грижи за мен през цялото време. Храни ме, изпразва подлогата ми, мие лицето и ръцете ми, обръща ме, за да не получа рани от залежаването, играе с мен шахбол в часовете, когато съм на себе си и не спира да говори. Говори за всичко, което е друг начин да се каже, че не говори за нищо. Мъртвото му семейство, мъртвите му приятели, другарите му от взвода, досадната работа в зимния лагер, сбиванията, предизвикани от скуката, умората и страха (но най-вече страха), слуховете, че трансформираните се подготвят за голяма офанзива напролет — последно, отчаяно усилие да прочистят света от досадния шум, създаван от хората, активна част от който е самият Бръснач, който не спира да говори и говори.

Някога имал приятелка на име Оливия и кожата ѝ била тъмна като мътна река. Свирела на кларинет в училищния оркестър и щяла да става лекар, освен това мразела бащата на Бръснача, защото той смятал, че от сина му няма да излезе доктор. Изпусна се, че истинското му име е Алекс, като на А. Род^[1], и че строевият му сержант го е кръстил Бръснача, не защото е слаб, а защото се порязал една сутрин, докато се бръснел. *Имам много чувствителна кожа.* Изреченията му са без точки, без запетайки, без параграфи или ако трябва да съм точна — те са като един дълъг параграф, без всякакви паузи.

Той млъква само веднъж след близо месец словесна диария. Тъкмо разказва за това как е спечелил първо място на състезанието за научни проекти в пети клас, превръщайки един картоф в батерия, когато млъква по средата на изречението. Мълчанието му е шокиращо, като тишината след срутването на сграда.

— Какво е това? — пита той и се взира напрегнато в лицето ми, а никой не се взира по-упорито от него, дори и Вош.

— Нищо — извърщам глава встрани от него.

— Да не би да плачеш, Катализатор?

— Просто ми сълзят очите.

— Не.

— Не ми казвай „не“, Бръснач. Аз не плача.

— Глупости — потупване върху одеялото.

Туп-туп върху рамката.

— Проработи ли? — питам го аз, обръщайки се отново към него. Какво значение има, че ме е видял да плача? — Батерията от картоф?

— Разбира се, че проработи. Това е наука. Никога не съм се съмнявал, че ще проработи. Планираш всичко, следваш стъпките и нещата няма как да се объркат — той стиска ръката ми през одеялото: *Не се страхувай. Всичко е подготвено. Няма да те изоставя.*

Така или иначе вече е твърде късно и няма връщане назад. Очите му се спират на подноса за храна до леглото.

— Тази вечер изяде целия пудинг. Знаеш ли как правят шоколадов пудинг без шоколад? Не ти трябва да знаеш.

— Нека да позная. Екс-Лакс.

— Какво е Екс-Лакс?

— Сериозно? Наистина ли не знаеш?

— О, съжалявам, че не знам какво е Екс-Лакс, за което никак, ама никак не ми пука.

— Това е разхлабително с аромат на шоколад.

— Това е гадно — той прави гримаса.

— Точно в това е смисълът.

— Смисълът? — ухилва се той. — О, Господи, да не би да се *пошегува* току-що?

— Откъде да знам? Просто ме успокой, че никой не е слагал Екс-Лакс в пудинга ми.

— Гарантирам. — *Потупване.*

Издържам няколко часа, след като си тръгва, дълго след като светлините са угасени във всяка друга част на лагера, потънал дълбоко в търбуха на зимната нощ. Когато натискът става нетърпим и аз не мога да издържам повече, започвам да крещя за помощ, махам на камерата и след това се претъркувам, за да опра гърдите си в

студената, метална рамка и удрям възглавницата с юмрук, изпълнена с чувство на безсилие и гняв, докато вратата не се отваря и Клер нахлува в стаята, следвана по петите от огромен като мечка новобранец, който веднага запушва носа си с ръка.

— Какво става? — пита Клер, макар че миризмата би трябвало вече да ѝ е подсказала всичко, което трябва да знае.

— О, мамка му! — промърморва новобранецът иззад ръката си.

— Именно — задъхано казвам аз.

— Чудесно, няма що — казва Клер, хвърля одеялото и чаршафа на пода и прави знак на новобранеца да се приближи. — Добра работа, госпожице. Надявам се, че се гордееш със себе си.

— Още не — изхълцвам аз.

— Какво правиш? — изкрещява Клер на новобранеца. Тихият ѝ глас и милите очи вече ги няма. — Помогни ми с това!

— С какво да Ви помогна, г'спожо? — той има сплескан нос, много малки очи и чело, което се издува в средата.

Коремът му виси на колана, а панталоните му са с няколко сантиметра по-къси. Огромен е — сигурно е с петдесет килограма по-тежък от мен.

Това няма да има значение.

— Ставай! — сопва ми се Клер. — Хайде, изправи се на крака.

Тя хваща едната ми ръка, а новобранецът слон другата, и заедно ме вдигат от леглото. Смачканото лице на едрия новобранец е изкривено от отвращение.

— О, Господи! Има навсякъде! — тихо изстенва той.

— Не мисля, че мога да ходя — казвам аз на Клер.

— Тогава ще те накарам да пълзиш — озъбва се тя. — Трябва просто да те оставя така. Това е толкова свършена метафора.

Влачат ме през две врати в стаята с душа. Едрият новобранец кашля и се дави, Клер ругае, а аз се извинявам, докато тя сваля гащеризона ми, след което го хвърля на Слона и му казва да изчака отвън.

— Не се облягай на мен. Облегни се на *стената* — грубо ми нарежда тя. Коленете ми се подгъват. Хващам се за завесата на душа, за да се задържа изправена — не съм използвала краката си от месец.

Докато ме държи за лявата ръка, Клер ме избутва под водата, като извива кръста си назад, за да остане суха. Водата е ледена. Тя не

си прави труда да настрои температурата. Студената вода, която блъсва тялото ми, сякаш задейства някаква аларма и ме изтръгва от дългия зимен сън. Протягам ръка и сграбчвам тръбата на душа, която излиза от стената и казвам на Клер, че съм се хванала и че мисля, че мога да се задържа права, и че тя може да ме пусне.

— Сигурна ли си — пита ме тя и продължава да ме държи.

— Почти сигурна съм.

Дръпвам тръбата надолу с цялата сила, на която съм способна. Тя се чупи на връзката с металическо скърцане и студената вода бликва навън с мощно свистене. Вдигам лявата си ръка, плъзвам я по пръстите на Клер, след което яхващам за китката и обръщам тялото си към нея, завъртайки таза си, за да увеличи до максимум силата на удара. След което забивам назъбения край на счупената тръба в шията ѝ.

Не бях съвсем сигурна, че ще мога да счупя стоманена тръба с голи ръце, но бях достатъчно уверена, за да опитам.

Бяха ме подобрили.

[1] Алекс Родригез — американски професионален бейзболен играч от отбора на „Ню Йорк Янкис“ — Б.пр. ↑

Клер отстъпва назад, олюлявайки се, а от широката пет сантиметра рана на гърлото ѝ бликва кръв. Фактът, че това не я сваля на земята, не ме изненадва — предполагам, че и тя е подобрена, но се надявах, че ще имам късмета да прережа сънната ѝ артерия. Тя започва да рови в джоба на лабораторната си престилка, за да извади устройството, с което да ме убие. Очаквах това. Захвърлям счупената тръба, сграбчвам завинтения към стената прът, който държи завесата на душа, изтръгвам го от скобите и стоварвам края му върху главата ѝ.

Ударът само я кара да се олюлее. За частица от секундата, с неуловима за очите ми бързина, край на пръта се озовава в ръката ѝ. В следващата милисекунда аз го пускам, за да може, когато тя го дръпне в другия му край да няма нищо, което да го задържа. Тя се препъва назад към стената и се удря в нея с достатъчна сила, за да напука плочките. Втурвам се към нея. Тя замахва с пръта към главата ми, но аз съм подготвена и за това — всъщност разчитах на него, докато се подготвях през хилядите часове на тишина под постоянната светлина на лампите.

Сграбчвам другия край на пръта, докато той описва дъга към мен. Хващам го първо с дясната ръка, след това с лявата, на ширината на раменете и го насочвам към гърлото ѝ, като разтварям крака, за да постигна равновесието и силата, нужни ми, за да смачкам трахеята ѝ.

Лицата ни са на разстояние няколко сантиметра едно от друго. Достатъчно близо съм, за да усетя мириса на цианид, разнасящ се от полуотворените ѝ устни.

Ръцете ѝ са от двете страни на моите и тя натиска назад, докато аз бутам напред. Подът е хлъзгав. Аз съм боса, тя не е — ще изгубя предимството си, преди да припадне. Трябва да я поваля бързо. Плъзвам крака си от вътрешната страна на глезена ѝ и я изритвам. Идеално. Тя пада на пода и аз я последвам.

Приземява се по гръб. Аз се стоварвам върху стомаха ѝ. Заклецвам с коленете си ребрата ѝ и забивам със сила пръта в гърлото ѝ.

В този момент вратата зад нас се отваря и вътре с тежка стъпка и изваден пистолет влиза редник Слона, който крещи несвързано. Минали са три минути и светлината в очите на Клер гасне, но не всичко е свършило и аз знам, че трябва да поема риска. Рисковете никога не са ми харесвали, но просто съм се научила да ги приемам. Има неща, които можеш да избереш и други, които не можеш — както войника с разпятието на Съливан, Малката и когато се върнахме за Зомби и Фъстъка, защото ако не се бяхме върнали, това щеше да означава, че вече няма нищо ценно — нито животът, нито времето или обещанията.

А аз имам да спазя едно обещание.

Пистолетът на Слона — Дванадесетата система се съсредоточава върху него и хилядите микроскопични дроиди се захващат с подобряването на работата на мускулите, сухожилията и нервите на ръцете, очите и мозъка ми, за да неутрализират заплахата. За частица от секундата целта е идентифицирана, информацията обработена и методът определен.

Слона дори не успява да си каже молитвата. Атаката е по-бърза, отколкото необходимото време на неговия неподобен мозък да обработи информацията. Съмнявам се, че дори е успял да види как прътът от завесата със свистене се насочва към ръката му. Оръжието отлита в другия край на стаята. Новобранецът се хвърля в едната посока — към оръжието, а аз в другата — към тоалетната.

Капакът на казанчето е от здрава керамика. И е тежък. Бих могла да го убия. Не го правя, но го удрям по тила с достатъчна сила, за да остане дълго време в безсъзнание.

Слона се строполява. Клер се надига. Запращам капака към главата ѝ. Тя вдига ръка, за да се предпази. Подобреният ми слух долавя как костта ѝ се счупва при удара. Сребристото устройство в ръката ѝ изтраква на пода. Тя се хвърля към него, докато аз се приближавам. Стоварвам единия си крак върху протегнатата ѝ ръка, а с другия изритвам устройството в другия край на стаята.

Свърши се.

И тя го знае. Погледът ѝ се плъзва по дулото на пистолета, насочен към лицето ѝ. Тя отмества очи от малкия отвор, от който наднича нищото и след това ме поглежда в очите. Погледът ѝ отново е мил, а гласът тих. Кучката му с кучка.

— Марика...

Не. Марика беше бавна, слаба, сантиментална и не особено интелигентна. Марика беше малко момиче, което стискаше едни пръсти, изцапани с цветовете на дъгата, безпомощно наблюдаваше как времето изтича и се олюляваше на самия ръб над бездънна пропаст, след като стените на нейната крепост бяха срутени от обещания, които никога нямаше да може да спази. Но аз ще спазя последното обещание, което тя даде на Клер — звярът, който я съблече гола и я покръсти в студената вода, все още шуртяща от счупения душ. Ще спазя обещанието на Марика. Марика е мъртва и аз ще спазя обещанието ѝ.

— Името ми е Катализатор.

Дръпвам спусъка.

Слона трябва да има в себе си нож — стандартно изпълнение за всички новобранци. Коленича до изпадналото му в безсъзнание тяло, изваждам ножа от канията и внимателно изрязвам чипа, имплантиран близо до гръбначния стълб, в основата на черепа му. Пъхвам го между бузата и венеца си.

Сега моят. Не усещам болка, когато го изрязвам и от разреза изтича съвсем малко кръв. Ботовете притъпяват усещанията и поправят щетите. Ето защо Клер не умря, когато забих тръбата в нея и ето защо след обилното кръвотечение в началото, кръвенето ѝ бързо беше спряло.

Това е и причината след шест седмици, прекарани по гръб, почти без да се храня, след интензивната физическа активност дори да не се задъхам.

Вкарвам миниатюрния чип от врата ми във врата на Слона. *Проследи ме сега, командир Задник.*

Нов гащеризон от купчината под мивката. Обувки — краката на Клер са твърде малки, а тези на Слона твърде големи. Ще се занимавам с обувките по-късно. Обаче коженото яке на едрото хлапе може да ми послужи. То ми виси като одеяло, но допълнителното пространство в ръкавите ми харесва.

Има нещо, което забравям. Оглеждам малката стая. Трябва ми устройството. По време на мелето екранът се спуска, но то все още работи. Над премигващия зелен бутон свети един номер. Моят номер. Прокарвам палеца си по дисплея и екранът се изпълва с номера — стотици последователности, които представляват всеки новобранец в базата. Плъзвам отново пръста си, за да се върна към моя номер, натискам го и се появява карта, показваща точното местоположение. Отдалечавам картата и екранът се изпълва с миниатюрни, светещи зелени точки — местоположението на всеки имплантиран войник в цялата база. Джакпот.

Шах и мат. С едно плъзване на палеца си и почукване с пръста мога да маркирам всички номера. Бутонът в долния край на устройството ще светне. Едно последно пукване и всеки новобранец

ще бъде неутрализиран и ликвидиран. На практика мога спокойно да си изляза от тук.

Мога, ако искам да премина през трупите на няколкостотин невинни човешки същества — деца, които са също толкова жертви, колкото и аз, и чието единствено престъпление е грехът, че се надяват. Ако наградата за този грях е смърт, тогава значи добродетелта вече се е превърнала в порок. Беззащитно, гладуващо дете, изгубено сред поле от жито, получава подслон. Ранен войник крещи за помощ зад редица хладилници за бира. Малко момиче, застреляно по погрешка и оставено в ръцете на враговете си, за да бъде спасено.

И аз не знам кое е по-нечовешко — извънземните, създали този нов свят или човешкото същество, което дори и за миг не се замисля дали да натисне зеления бутон.

В дясната страна на екрана са застинали три големи скупчвания на неподвижни точки — спящите. По периферията има дузина изолирани индивиди — постове. Има още две точки в средата — моята във врата на Слона и неговата в устата ми. Още три или четири са много близо на същия етаж — болните и ранените. Един етаж по-надолу е интензивното, където свети само една точка. И така: казармите, наблюдателните постове и болницата. Два от постове пазят склада с амунициите. Няма да гадая кои са. Ще знам след няколко минути.

Хайде, Бръснар, да тръгваме. Трябва да изпълня едно последно обещание.

Продължавам да наблюдавам струята вода, която се излива от счупената тръба.

69.

— Молиш ли се? — попита ме Бръснача, след една изтощителна нощ на шахбол, докато прибираше дъската и фигурите.

Поклатих глава.

— А ти?

— По дяволите, разбира се, че го правя — категорично кимва той. — Вече няма атеисти.

— Баща ми беше такъв.

— Какъв?

— Атеист.

— Знам това, Катализатор.

— Откъде знаеш, че баща ми е бил атеист?

— Не знам.

— Тогава защо го каза?

— Не съм. Беше шибано... — той се усмихна. — О, сега разбирам. Знам какво правиш. Това, което ме човърка, е *защо*. Сякаш не се опитваш да бъдеш забавна, а само да докажеш, че си по-добра. Или поне си мислиш, че си. Не си нито едното от двете. Забавна *или* по-добра. Защо не се молиш?

— Не искам да поставям Господ в неудобно положение.

Той вдигна царицата и заоглежда лицето ѝ.

— Някога разглеждала ли си я? Тя е една плашещо изглеждаща кучка.

— Мисля, че изглежда царствена.

— Тя прилича на учителката ми от трети клас, която имаше вид по-скоро на *мъж*, отколкото на *жена*.

— Какво?

— Нали се сецаш — с повече *мъжки* черти, отколкото *женски*.

— Тя просто е свирепа — царица войн.

— Учителката ми от трети клас ли? — той изучаваше лицето ми. Чакаше. Продължаваше да чака.

— Съжалявам, веднъж опитах тази шега. Огромен провал — той постави фигурата в кутията. — Баба ми беше част от молитвен кръг. Знаеш ли какво е молитвен кръг^[1]?

— Да.

— Наистина ли? Мислех, че си атеистка.

— Баща ми беше атеист. И защо един атеист да не знае какво е молитвен кръг? Религиозните хора са чували за еволюцията.

— Знам каква е причината. Сега разбирам — замислено каза той, все така вперил тъмните си, напрегнати очи в лицето ми. — Била си на пет-шест, когато някой роднина те е похвалил колко *сериозно* малко момиче си и оттогава насетне си мислиш, че сериозността е нещо привлекателно.

— Какво се е случило в молитвения кръг? — опитах се да го върна на темата аз.

— Ха! Значи *не* знаеш какво е? — той остави кутията и седна поблизо на леглото.

Сега задните му части докосваха бедрото ми. Дръпнах леко крака си встрани. Надявах се, че не го е усетил.

— Ще ти кажа какво се случи. Кучето на баба ми се разболя. Беше едно от онези кучета, джобна порода, които хапят всички и живеят около двацет и пет години, за да хапят хората. Така че нейната молба беше свързана с това Господ да запази това зло малко куче, за да може то да ухапе *още* хора. Половината възрастни дами в групата ѝ се съгласиха, другата половина не. Не съм сигурен защо. Искам да кажа Господ, който не обича кучета, не би бил истински Господ, но така или иначе се разразил голям дебат дали тази молитва няма да е похабена, който пък се превърнал в спор за това, дали изобщо има такова нещо като похабена молитва, който от своя страна прераснал в караница за Холокоста. Така че за пет минути от разправия за едно дребно старо куче, нещата стигнали до Холокоста.

— И какво се случило? Молили ли са се за кучето?

— Не, молили са се за душите от Холокоста. След това на следващия ден кучето умряло — той кимна замислено. — Баба ми се моли за него. Молеше се всяка нощ. Каза и на нас, всички внуци, също да се молим. Така че аз се молих за кучето, което ме тероризираше и мразеше и ми остави това — той вдигна крака си върху леглото и дръпна панталона си, за да ми покаже пресеца си. — Виждаш ли белега?

— Не — поклатих глава аз.

— Е, там си е — той свали крачола си, но кракът му остана на леглото. — Така че след като то умря, попитах баба си: „Молих се наистина усилено и въпреки това Флъби умря. Бог мрази ли ме?“

— Какво ти отговори тя?

— Някакви глупости за това, че Господ искал Флъби да е в рая, които мозъкът на едно шестгодишно дете не можеше да осмисли. Нима в рая има кучета джобен формат? Не би ли трябвало раят да е приятно място? Това ме измъчваше дълго време. Дотолкова, че всяка нощ, когато казвах молитвите си, не можех да спра да се чудя дали изобщо искам да отида в рая и да прекарам цяла вечност с Флъби? Така че реших, че той трябва да е в ада. Иначе цялата теология би се разпаднала.

Той обви дългите си ръце около вдигнатото си коляно, подпря брадичка върху него и се загледа в празното пространство. Беше се върнал във времето, когато въпросите на едно малко момче за молитвите и Бога все още са имали значение.

— Веднъж счупих една чаша — продължи той, — докато си играех около шкафа с китайския порцелан на майка ми. Тази изящна, малка чаша беше част от сватбения й сервиз за чай. Не се счупи изцяло. Изпуснах я на пода и се пукна.

— Пода ли?

— Не, не пода. Ча... — очите му се разшириха от изненада. — Пак ли направи същото...?

Поклатих глава. Той насочи пръст към мен.

— Тоя път те хванах! Миг на безгрижно лекомислие от страна на Катализатора, царицата войн!

— Шегувам се през цялото време.

— Да бе. Само дето шегите ти са толкова изтънчени, че само *интелигентните* хора могат да ги схванат.

— Чашата — подканих го аз.

— Та, значи, пукнах аз скъпоценния порцелан на майка ми. Поставих го обратно в шкафа, обърнах пукнатата страна назад, така че тя да не забележи, макар да знаех, че е само въпрос на време това да стане и тогава щях да съм мъртъв. Знаеш ли към кого се обърнах за помощ?

Не беше нужно да мисля много. Знаех накъде върви историята.

— Бог?

— Бог. Молих се на Бог да държи мама далеч от тази чаша — до края на живота ѝ. Или поне, докато се преместя в колежа. След това се молих той да поправи чашата. Все пак е Господ, нали? Може да излекува хората — какво тогава е някаква си малка, шибана порцеланова чаша? Това беше най-доброто решение, а той нали точно с това се занимава — с най-добрите решения.

— Тя е намерила чашата.

— Можеш да си заложиш задника, че я намери.

— Изненадана съм, че все още се молиш. След Флъби и чашата.

— Не в това е смисълът — поклати глава той.

— Има някакъв смисъл, така ли?

— Ако ме оставиш да довърша историята — да, има смисъл. Ето какъв е той: *След* като открила чашата и *преди* аз да разбера, че я е намерила, тя я подменила. Поръчала нова и хвърлила старата. Една събота сутрин — предполагам, че вече беше минал около месец, откакто бях започнал да се моля — отидох до шкафа, за да се убедя, че молитвеният кръг не е прав за похабените молитви и я видях.

— Новата чаша — предположих аз и Бръснача кимна. — Но не си знаел, че майка ти я е подменила.

Той вдигна ръце нагоре.

— Беше някакво шибано чудо! Онова, което беше пукнато, вече не беше! Счупеното беше отново цяло! Бог съществува! За малко да напълня гащите.

— Чашата е била поправена — бавно казах аз.

Тъмните му очи се забиха дълбоко в моите. Ръката му намери коляното ми и го стисна. След това го потупа.

Да.

[1] При молитвения кръг, участниците се държат за ръце, образувайки кръг и се молят. — Б.пр. ↑

В банята силното шуртене се превръща в слаба струя, която накрая намалява до анемично капене. Водата тече все по-бавно и пулсът ми се ускорява. Параноята ми беше започнала да се засилва. Сякаш мина цял век, докато чаках водата да спре — уговореният сигнал от Бръснача.

Коридорът отвън е пуст. Вече знам това благодарение на проследяващото устройство на Клер. Освен това знам накъде отивам — един ред стъпала надолу. Едно последно обещание. Спирам за кратко на площадката, колкото да прибера пистолета на Слона в джоба на якето. След това се втурвам през вратата и започвам да тичам по коридора. Точно пред мен е гишетото на медицинските сестри. Тичам право към него. Сестрата се надига от стола си.

— Прикрий се! — крещя аз. — Ще се взриви!

Завивам покрай гишетото и продължавам да тичам към летящите врати, които водят към отделението.

— Хей! — вика тя. — Не можеш да влизаш там!

Побързай, Бръснач.

Тя натиска бутона за заключване на бюрото си. Това няма значение. Блъскам се във вратите и ги изкъртвам от пантите им.

— Стой! — крещи тя.

Остава ми цялата дължина на коридора — няма да успея. Подобрена съм, но не мога да надбягам куршум. Плъзгам се и спирам.

Бръснач, сериозно ти казвам. Сега е моментът!

— Ръцете на главата! Веднага! — тя се мъчи да си поеме дъх. — Точно така. Сега тръгни бавно към мен, заднешком. Бавно. Много бавно или, кълна се в Бог, ще те застрелям!

Подчинявам се и бавно тръгвам по посока на гласа ѝ. Тя ми нарежда да спра и аз спирам. Неподвижна съм, но механизмите в мен не са. Тя не помръдва — не е нужно да я виждам, за да знам точно къде се намира. Хъбът е изпратил команди до мускулната и нервната ми система, за да имат готовност да изпълнят директивата, когато бъдат призовани. Когато моментът настъпи, няма да има нужда да мисля. Хъбът ще поеме нещата в свои ръце. Но няма да дължа живота си

изцяло на Дванадесетата система — идеята да взема якето на Слона беше моя.

Това ми напомня за нещо.

— Обувките — промърморвам аз.

— Какво каза? — гласът ѝ трепери.

— Имам нужда от обувки. Ти кой номер носиш?

— А?

Сигналът на хъба просветва със скоростта на светлината. Тялото ми не се движи толкова бързо, но въпреки това го прави с двойно по-голяма скорост от тази, която вероятно е необходима.

Дясната ми ръка се пъхва в провисналия ръкав на якето на Слона, където бях мушнала двадесет и пет сантиметровия нож, завърта се наляво и след това го хвърля.

Сестрата се строполява на пода.

Изваждам ножа от врата ѝ и пъхам окървавеното острие обратно в левия ръкав на якето. След това проверявам обувките ѝ. Бяха от онези бели обувки с дебела подметка, носени от медицинските сестри. С половин номер по-големи са от моя размер, но ще свършват работа.

В края на коридора влизам в последната стая отдясно. Тъмно е, но очите ми са подобрени. Виждам я ясно в леглото — спи дълбоко. Или е упоена. Ще трябва да разбере кое от двете.

— Малката? Аз съм, Катализатора.

Плътните ѝ, черни мигли потрепват. В този миг съм толкова напрегната, че съм готова да се закълна, че мога да чуя шумоленето на малките им косъмчета във въздуха.

Тя прошепва нещо, без да отваря очи. Твърде тихо е, за да го чуе някой с нормален слух, но слуховите ботове предават информацията на хъба, който я препредава на долния коликул — слуховия център на мозъка ми.

— Ти си мъртва.

— Вече не. Нито пък ти.

Прозорецът потрепери в рамката си. Подът се разтресе. В стаята нахлу ярка оранжева светлина, която угасна и беше последвана от оглушителен тътен. От тавана се посипа облак от ситни парченца мазилка. Същата последователност се повтори отново. След това отново. И отново.

Бръснача беше ударил склада с амунициите.

— Малката, трябва да тръгваме — пъхвам едната си ръка под главата ѝ и внимателно я повдигам.

— Къде отиваме?

— Колкото се може по-далеч.

Хващам здраво главата ѝ отзад с едната ръка и я удрям по челото с основата на дланта на другата. Използвам точно необходимата сила — ни повече, ни по-малко. Тялото ѝ се отпуска. Вдигам я от леглото. Разнася се поредният взрив, докато амунициите в склада продължават да детонират. Изритвам прозореца навън. В стаята нахлува леденостуден въздух. Сядам на перваза с лице към леглото, притиснала Малката към гърдите си. Намерението ми дава сигнал на хъба — намирам се на височина два етажа над земята. Костите и сухожилията на краката, глезените, пищялите, коленете и таза ми биват подсилени.

Действаме.

Докато падам, се преобръщам като котка, която пада от кухненския плот. Приземяваме се безопасно, само дето главата на Малката подскача при удара и ме удря силно под брадичката. Пред нас е болницата. Зад нас — горящият склад за амуниции. А отдясно — точно там, където Бръснача беше казал, че ще се намира — има черен Додж М882.

Рязко отварям вратата, бутвам Малката на седалката до шофьорската, скачам зад волана и потеглям през паркинга, като завивам рязко наляво, за да се насоча на север, към летището. Завива сирена. Блесват прожектори. В огледалата за обратно виждане виждам как към горящия склад бързо се движат пожарни. На пожарникарите няма да им е лесно да се справят, защото *някой* е изключил помпената станция.

Още един остър лъв завой и сега право пред мен са тежките корпуси на хеликоптерите „Блек Хоук“, които блестят под острата светлина на прожекторите като телата на черни бръмбари. Стисвам здраво волана и си поемам дълбоко дъх. Това е най-трудната част. Ако Бръснача не е успял да отвлече някой пилот, всички ние сме прецакани.

На стотина метра разстояние виждам някой да изскача от товарния отсек на един от хеликоптерите. Той е облечен в тежък анорак и носи автомат. Лицето му е частично скрито от качулката, но бих познала навсякъде тази усмивка.

Скачам от пикапа.

И Бръснача ми казва:

— Здравей.

— Къде е пилотът? — питам го аз.

Той кимва към кокпита.

— Моят човек е тук. Къде е твоят?

Издърпвам Малката от пикапа и скачам вътре в хеликоптера. Зад пулта за управление седи мъж, който е облечен само в раздърпана, зелена тениска и чифт боксерки в същия цвят. Бръснача се отпуска на седалката на помощник-пилота до него.

— Пали го, лейтенант Боб — ухилва се Бръснача на пилота. — О, къде ми останаха добрите обноски. Катализатор, това е лейтенант Боб. Лейтенант Боб — Катализатора.

— Няма начин това да проработи — отбелязва лейтенант Боб. — Ще ни погнат сериозно.

— Така ли? Това какво е? — Бръснача вдига ръката си, в която има шепа преплетени електрически проводници.

Пилотът поклаща глава. Толкова е студено, че устните му започват да посиняват.

— Не знам.

— И аз не знам, но предполагам, че тия неща са доста важни за нормалната работа на един хеликоптер.

— Не разбираш...

Бръснача се навежда към него и цялата му шеговитост изчезва. Дълбоките му очи пламтят, сякаш осветени от някакъв вътрешен огън, и стаената сила, която бях усетила от самото начало, се освобождава с такава свирепост, че чак аз трепвам.

— Чуй ме, извънземен кучи сине, пали двигателя на шибания хеликоптер веднага или аз ще...

Пилотът отпуска ръце в скута си и насочва погледа си право напред. След като бяхме успели да вкараме незабелязано един от пилотите в хеликоптера, следващото нещо, което ме тревожеше най-много беше, как щяхме да го накараме да ни сътрудничи. Навеждам се напред, хващам Боб за китката и извивам кутрето му назад.

— Ще го счупя — обещавам му аз.

— Давай!

Счупвам го. Той прехапва долната си устна. Краката му подскачат. Очите му се напълват със сълзи. Това не би трябвало да се случва. Притискам пръсти към врата му и след това се обръщам към Бръснача.

— Той има имплант. Не е един от тях.

— Да, а коя, по дяволите, си *ти*? — изплаква пилотът.

Изваждам проследяващото устройство от джоба си. На него се виждат болницата и склада, заобиколени от рояк зелени точки. Още три точки светят на пистата.

— Нали изряза твоя? — питам Бръснача.

— И го оставих под възглавницата — кимва той. — Нали планът беше такъв? Или не беше такъв? По дяволите, Катализатор, не беше ли това планът? — гласът му звучи леко паникьосано.

Ножът се озовава в ръката ми.

— Дръж го.

Бръснача веднага ме разбира. Той сграбчва главата на лейтенант Боб в желязна хватка. Боб не оказва особена съпротива. Вече се безпокоя, че може да изпадне в шок. Ако го направи, това ще е краят.

Няма много светлина и Бръснача не може да го държи напълно неподвижен, затова казвам на Боб да се успокои, защото иначе може да прекъсна гръбначния му мозък и да добавя и парализа към проблема му със счупения пръст. Изваждам импланта и го хвърлям на пистата, дръпвам назад главата на Боб и му прошепвам в ухото.

— Аз не съм врага и не съм дороти. Аз съм точно същата като теб...

— Само че по-добра — довършва Бръснача. Той хвърля поглед през прозореца и добавя: — Тъъ, Катализатор...

Виждам ги — светлината на фаровете се разширява като двойна звезда, която се е превърнала на свръхнова.

— Те идват и когато дойдат тук, ще ни убият — казвам на Боб. — Теб също. Няма да ти повярват и ще те убият.

Боб ме поглежда в очите. По лицето му се стичат сълзи от болка.

— Трябва да ми се довериш — продължавам аз.

— Или тя ще ти счупи още някой пръст — добавя Бръснача.

Той бавно и мъчително си поема дъх. Трепери неконтролируемо, придържа ранената си ръка, а по врата му се стича кръв, която мокри яката на тениската му.

— Безнадеждно е — прошепва той. — Те просто ще ни застрелят.

Импулсивно протягам ръка и докосвам бузата му. Той не се отдръпва. Застива напълно неподвижно. Не разбирам защо го докоснах или какво се случва сега, след като го направих, но усещам как нещо вътре в мен се отваря, като пъпка, която разтваря деликатните си цветове към слънцето. Замръзвам от студ. Вратът ми гори. И кутрето на дясната ми ръка пулсира с ритъма на сърцето ми. Болката предизвиква сълзи в очите ми. *Неговата* болка.

— Катализатор! — излайва Бръснача. — Какво правиш, по дяволите?

Изливам топлината си в докосването на другия мъж. Угасявам огъня. Погалвам болката. Успокоявам страха му. Дишането му става равномерно. Тялото му се отпуска.

— Боб, наистина трябва да тръгваме — казвам му аз.

И две минути по-късно излитаме.

Докато се издигаме, камионът спира със скърцане и от него слиза един висок мъж. Лицето му не се вижда сред дълбоките сенки, хвърляни от прожекторите, но с подобреното си зрение аз виждам очите му — блестящи и твърди, като онези на гарваните в гората, но лъскаво сини, а не черни като техните. Може да е трик на светлосенките, но ми се струва, че на устните му играе лека, напрегната усмивка.

— Дръж ни ниско — нареждам на Боб.

— Къде отиваме?

— На юг.

Хеликоптерът се накланя и земята се втурва към нас. Виждам склада, който гори, въртящите се светлини на пожарните и новобранците, които пълзят наоколо като мравки. Минаваме над една река. Черната вода блести под светлината на прожекторите. Останал вече зад нас, лагерът е оазис от светлина сред пустиня от зимен мрак. Гмурваме се в този мрак и летим в бръснещ полет на два метра над върховете на дърветата.

Отпускам се на седалката до Малката, облягам я върху гърдите си и отмятам косата ѝ на една страна. Надявам се това да е последният път, в който се налага да го направя. Когато приключвам, смачквам импланта с дръжката на ножа си.

В слушалките се разнася гласът на Бръснача.

— Как е тя?

— Мисля, че е добре.

— *Ти* как си?

— Добре.

— Някакви проблеми?

— Дреболии. А ти?

— Всичко върви гладко като бебешко дупе.

Отпускам Малката отново на седалката и отварям отделенията за багаж, докато не откривам парашутите. Бръснача не спира да дърдори, докато проверявам въжетата.

— Не искаш ли да ми кажеш нещо? Като например, не знам... „Благодаря ти, Бръснач, че ме спаси от това да прекарам целия си живот в робство, след като те ударих в гърлото, и като цяло се държах като задник?“ Или нещо подобно. Нали се сещаш, че не беше толкова лесно — бейзбола, тайните кодове, скрити във фалшиви игри, очистителното в пудинга, взривяването на експлозиви, краденето на пикапи и отвличането на пилоти с пръсти, които ти да счупиш. Може би нещо от сорта на: „Хей, Бръснач, нямаше да се справя без теб. Железен си!“ Нещо подобно. Не е нужно да го кажеш точно така, просто нещо в тоя дух.

— Защо го направи? — питам го аз. — Какво те накара да ми се довериш?

— Онова, което ми каза за децата — за това, че ги превръщат в бомби. Поразпитах наоколо. И следващото нещо, което се случва, е, че се озовавам в стола на „Страната на чудесата“. После ме отвеждат при командира и той се нахвърля отгоре ми заради нещо, което *ти* си казала, и ми нарежда да спра да говоря с теб, защото не може да ми заповяда да спра да *слушам*, и колкото повече мисля за това, толкова повече започва да ми се струва, че нещата замирисват. Обучават ни да унищожаваме трансформирани и след това зареждат малки деца с извънземен взрив? Кои са добрите в тая игра? В този момент си задавам въпроса *аз* самият каква роля играя в нея? Започнах да изпитвам истински угризения на съвестта и преминах през нещо като истинска екзистенциална криза. Онова, което обаче наклони везните, беше математиката.

— Математиката?

— Да, математиката. Нали всички вие, азиатците, сте наистина добри по математика?

— Не бъди расист. А и аз съм само три четвърти азиатка.

— „Три четвърти“. Виждаш ли? *Пак математика*. Всичко се свежда до простото събиране. Защото сметките просто не излизат. Добре, да кажем, че може би сме имали късмет и сме докопали от тях програмата на „Страната на чудесата“. Дори и супер превъзхождащите ни извънземни могат да се издънят понякога — никой не е съвършен. Но ние не просто сме взели „Страната на чудесата“. Имаме и техните бомби, имаме техните импланти за проследяване и убиване, тяхната супер усъвършенствана система на нанороботи — по дяволите, дори

имаме технология, която е способна да открива тях. Какво става, мамка му? Имаме повече от техните оръжия, отколкото самите извънземни! Но истинският удар дойде в онзи ден, когато те наблъскаха с наркотици и Вош каза, че са ни излъгали за организмите, прикрепени към човешките мозъци. Невероятно!

— Защото е лъжа...

— Тогава всичко е лъжа.

Земята под нас е покрита с бяла пелена. В мрака хоризонтът е изчезнал и не може да бъде различен. *Всичко е една лъжа.* Спомних си как мъртвият ми баща ми беше казал, че сега им принадлежа. Инстинктивно хващам мъничката ръчичка на Малката в своята, *истина е.*

Чувам в слушалката Боб да казва:

— Объркан съм.

— Отпусни се, Боб — казва Бръснача. — Хей, Боб. Това не беше ли името на един майор в „Кемп Хейвън“? Защо има толкова офицери с име Боб?

Прозвучава алармен сигнал. Връщам обратно ръката на Малката в скута ѝ и бавно се придвижвам напред.

— Какво има?

— Имаме си компания — отвръща Боб. — На шест часа.

— Хеликоптери?

— Не. Изтребители Ф-15. Три са.

— Колко време имаме, преди да попаднем в обхвата на оръжията им?

Той поклаща глава. Въпреки студа, тениската му е напоена с пот. Лицето му също лъщи.

— Пет до седем минути.

— Издигни ни — казвам му аз — на максимална височина.

Вземам два парашута и пускам единия в скута на Бръснача.

— Ще скачаме ли? — пита той.

— Не можем да се бием с тях, нито можем да им избягаме. Ти ще си с Малката. Ще скочите в тандем.

— Аз съм с Малката? А ти с кой ще си?

Боб хвърля поглед към другия парашут в ръката ми.

— Аз няма да скачам — казва той и след това го повтаря, в случай че не съм го чула или разбрала. — Аз. Няма. Да скачам.

Никой план не е свършен. Бях подготвена за това, че ще си имам работа със заглушителя Боб, което означаваше, че планът ми предвиждаше да го убия, преди да скочим. Сега нещата се усложняват. По същата причина, поради която не убих Слона, не искам да убия и Боб. Ако убиеш достатъчно такива като Слона и Боб, ще заприличаш на онези, които пъхат бомби в гърлата на малките деца.

Свивам рамене, за да прикрия собствената си несигурност. Хвърлям парашута в скута му.

— Тогава предполагам, че ще бъдеш изпепелен.

Намираме се на хиляда и петстотин метра височина. Небето и земята са тъмни, хоризонтът не се вижда — всичко е потънало в мрак. Сякаш сме на дъното на море, до което не достига никаква светлина. Бръснача гледа екрана на радара, но ми казва:

— Къде е твоят парашут, Катализатор?

Не обръщам внимание на въпроса.

— Можеш ли да ми кажеш, когато останат шейсет секунди до момента, в който ще попаднем в обсега им? — питам Боб.

Той кимва. Бръснача задава отново същия въпрос.

— Въпрос на математика е — отвърщам му аз. — В която три четвърти от мен са много добри. Ако сме четирима и те забележат два парашута — това ще означава, че поне един от нас е на борда. Един или двама от тях ще останат с хеликоптера, поне докато не могат да го свалят. Това ще ни спечели време.

— Какво те кара да мислиш, че те ще останат с хеликоптера?

Свивам рамене:

— Това бих направила аз.

— Това все още не отговаря на въпроса ми за парашута ти.

— Те ни сигнализират — обявява Боб. — Нарездат ни да кацнем.

— Кажи им да го духат — отвърща Бръснача, пъха парче дъвка в устата си. Потупва ухото си. — Не обичам пукането в ушите.

След което пъхва хартията в джоба си. Забелязва, че го гледам и се усмихва.

— Не обръщам внимание на всички боклуци по света, докато накрая не остана никой, който да ги събира — обяснява той. — Отговорен съм за Земята.

Тогава Боб изкрещява:

— Шейсет секунди!

Дръпвам Бръснача за анорака. *Сега.*

Той вдига поглед към мен и бавно и отчетливо пита.

— Къде е шибаният ти парашут?

Вдигам го с една ръка от седалката. Той подсвирва от учудване и се отправя с препъване към задната част. Тръгвам след него и клякам пред Малката, за да сваля колана ѝ.

— Четиридесет секундни!

— Как ще те открием? — крещи Бръснача, който е застанал точно до мен.

— Вървете към огъня.

— Какъв огън?

— Трийсет секунди!

Издърпвам страничната врата. Въздухът, който нахлува вътре, събаря качулката от главата на Бръснача. Вдигам Малката и я притискам към гърдите му.

— Не позволявай да умре.

Той кимва.

— *Обещай ми.*

— Обещавам — кимва отново той.

— Благодаря ти, Бръснач — казвам му аз. — За всичко.

Той се навежда напред и ме целува силно по устата.

— Не го прави никога повече — предупреждавам го аз.

— Защо? Защото ти хареса, или защото не ти хареса?

— И двете.

— Петнайсет секунди!

Бръснача слага Малката върху рамото си, хваща се за обезопасяващото въже и отстъпва назад, докато токовете му докосват площадката за скачане. Силуетът на момчето с момиченцето върху рамото му се очертава на фона на отвора. Под тях има хиляда и петстотин метра бездънен мрак. *Отговорен съм за Земята.*

Бръснача пуска въжето. Не изглежда така, сякаш пада. Лакомата бездна просто го всмуква.

73.

Връщам се обратно в кокпита, където откривам, че пилотската врата е отворена, седалката е празна и Боб го няма.

Чудех се защо отброяването на оставащото време беше спряло — сега знам защо. Той явно беше променил мнението си за въпроса със скачането.

Трябва вече да сме в обсега им, което означава, че те не възнамеряват да ни свалят. Отбелязали са мястото, където скочи Бръснача и ще останат с хеликоптера, докато не скоча или горивото не свърши. Принудена съм да скоча. Досега Вош трябва да е разбрал защо имплантът на Слона е в хеликоптера, докато собственикът му е в болницата и го лекуват от силно главоболие.

С върха на езика си избутвам топчето от устата и го оставям с език върху дланта си.

„Искаш ли да живееш?“

„Да, и ти също го искаш“ — казвам на Вош. — „Не знам защо и се надявам никога да не го разбере.“

Изтупвам импланта от ръката си.

Реакцията на хъба е мигновена. Намерението ми е подало сигнал на централния процесор, който е изчислил съкрушителната вероятност за смъртоносна повреда и е изключил всички, освен най-важните функции на мускулната ми система. Дванадесетата система изпълнява същата заповед, като онази, която дадох на Бръснача: *Не позволявай да умре*. Животът на системата зависи от моя, сякаш е някакъв паразит.

В мига, в който намерението ми се промени — „Добре, ще скоча с парашут...“ — хъбът ще ме освободи. Тогава и само тогава. Не мога да го излъжа или да се пазаря с него. Не мога да го убеждавам. Не мога да го принудя. Освен ако не си сменя решението, той няма да ме пусне. Но ако не ме пусне, аз не мога да променя решението си.

Сърцето ми гори. Тялото ми е от камък.

Хъбът не може да стори нищо с нарастващата ми паника. Той може да отговаря на емоциите, не може да ги контролира. Освобождават се ендорфини. Невроните и мастоцитите изсипват

серотонин в кръвния ми поток. Като се изключи тази психологическа настройка, той е също толкова парализиран, колкото съм и аз.

Трябва да има отговор. Трябва да има отговор. Трябва да има отговор. Какъв е отговорът? И аз виждам как лъскавите, птичи очи на Вош се впиват в моите. Какъв е отговорът? Не е яростта, не е надеждата, не е любовта, нито безпристрастието, не е да упорстваш, нито да се оставиш на течението, не е да се бориш, нито да бягаш, не е да се криеш, нито да се предадеш, не е да се пречупиш, не е, не е, не е, не е и що е, не е и що е, неешцое, нищое, нищое, нищое.

Нищое.

Какъв е отговорът? — попита той.

И аз отговорих: *Нищо.*

Все още не мога да помръдна — дори и очите си — но имам добър поглед към инструментите, включително висотомера и уреда, показващ оставащото гориво. Намираме се на хиляда и петстотин метра височина, а запасът от гориво не е безкраен. Парализата, която ми е причинена, може и да ме спре да скоча, но това няма да попречи да падна с хеликоптера. При този сценарий вероятността за смъртоносна повреда е несъмнена.

На хъбът не му остава нищо друго, освен да ме освободи и усещането е като че някой те е запратил през цялата дължина на футболно игрище. *Наблъскана* съм грубо обратно в тялото си.

Добре, Катализатор 2.0. Дай да видим сега колко си добра.

Сграбчвам дръжката на пилотската врата и спирам двигателите.

Зазвучава аларма. Спирам и нея. Остава само вятърът и нищо друго.

Инерцията задържа хеликоптера в полет в продължение на няколко секунди, след това той започва да пада свободно.

Запратена съм към тавана и главата ми се удря в предното стъкло. Пред очите ми избухват бели звезди. Хеликоптерът започва да се върти, докато пада и аз изпускам вратата. Подхвърляна съм наоколо като зар в чаша при игра на зарове. Размахвам ръце в празното пространство, търсейки нещо, за което да се хвана. Хеликоптерът се обръща с носа нагоре и аз съм запратена на четири метра към задната му част, а след това на обратно, когато той отново се преобръща. Удрям гърдите си в гърба на пилотското кресло. Сякаш нагорещен нож прорязва едната ми страна — счупила съм си ребро. Разхлабеният ремък на пилотския колан ме удря в лицето и аз го сграбчвам, преди да бъде захвърлена отново нанякъде. Поредното обръщане и центробежната сила ме блъсват обратно в кокпита, където се удрям във вратата. Тя се отваря и с едната обувка на медицинската сестра аз се захващам за седалката за опора и се изтласквам нагоре. Пускам ремъка, склучвам пръсти около контролния лост и дърпам силно.

Въртене, накланяне, преобръщане, завъртане на сто и осемдесет градуса, проблясъци на сиво, черно и блестящо бяло. Държа се за

лоста, докато хеликоптерът се завърта с пилотската страна нагоре и вратата се затваря, притискайки китката ми. Костта се счупва и пръстите ми изпускат лоста. Тялото ми подскача и се върти по цялата дължина на „Блек Хоука“, докато не се удря в задното колело, излита право нагоре и когато опашката се завърта към небето, ме изстрелва към хоризонта като камък от прашка.

Нямам усещане, че падам. Увиснала съм във възходящо течение от топъл въздух, който се движи към по-студения, подобно на ястреб, размахал криле в нощното небе. Зад гърба ми и под мен хеликоптерът се премества в плен на гравитацията, на която аз отказвам да се подчиня. Не чувам експлозията, когато той се удря в земята, само вятъра и кръвта, която бучи в ушите ми. Не изпитвам болка от ударите, които бях получила вътре, в хеликоптера. Чувствам се нерационално и опияняващо празна. Аз съм нищо. Вятърът е по-реален и солиден от костите ми.

Земята се втурва към мен. Не се страхувам. Спазих обещанията си. Изкупих своето време.

Протягам ръце. Широко разпервам пръсти. Вдигам лице към линията, където небето се среща със Земята.

Моят дом. Моята отговорност.

75.

Падам със смъртоносна скорост към безинтересния, бял пейзаж — просторно нищо, което поглъща всичко по пътя си и експлодира във всички посоки към хоризонта.

Това е езеро. Много голямо езеро.

Замръзнало, много голямо езеро.

Единственият ми шанс е да се ударя в него с краката надолу. Ако ледът е по-дебел от тридесет сантиметра, с мен е свършено. Никакви извънземни подобрения не биха могли да ме запазят. Костите на краката ми ще се натрошат на парчета. Далакът ми ще се спуска. Белите ми дробове ще се смачкат.

Вярвам в теб, Марика. Вярваме в теб, Марика. Ти не премина през огън и кръв, само за да се провалиш сега.

Всъщност командире, направих го.

Белият свят под мен блести като перли, като празно платно, като алабастрова бездна. Когато притискам колене към гърдите си, за да се завъртя, в краката ми се блъска стена от свистящ вятър. Трябва да се обърна на деветдесет градуса. Ако се изправя твърде рано, вятърът ще ме завърти накриво. Ако го направя твърде късно, ще се ударя със задника или с гърдите. Затварям очи — не се нуждаю от тях. Досега хъбът се справя перфектно, време е да му се доверя изцяло.

Умът ми се изпразва — празно платно и алабастрова бездна. Аз съм съдът, а хъбът е пилотът.

Какъв е отговорът?

И аз отвърнах: *Нищо. Отговорът е нищо.*

Изритвам силно с двата крака. Тялото ми се извърта нагоре. Ръцете ми се вдигат нагоре и сами се прилепват към гърдите. Главата ми се отмята назад с лице към небето. Устата ми се отваря. Поемам си дълбоко дъх, издишвам. Вдишвам дълбоко, задържам.

Вече съм изправена вертикално, вятърът отпуска хватката си и аз падам по-бързо. Удрям се в леда с краката право надолу със скорост от сто и шестдесет километра в час.

Не усещам удара.

Нито студената вода, която се затваря над мен.

Или налягането ѝ, докато падам отвесно надолу в мастиления ѝ мрак.

Не усещам нищо. Нервните ми окончания са били изолирани или рецепторите за болка в мозъка ми са били изключени.

Стотици метри над главата ми, като връх на карфица, се мержелее една миниатюрна точка светлина, по-слаба и от най-далечната звезда — точката на падането ми. И също така точката на моето излизане. Ритам с пети по посока на звездата. Тялото ми е вцепенено. Умът ми е празен. Оставила съм се напълно на Дванадесетата система. Тя вече не е част от мен. Дванадесетата система това съм аз. Сега сме едно.

Аз съм човек и едновременно с това не съм. Издигам се към звездата, която блести в обвития с лед свод, сякаш съм някакъв протобог, който се въздига от първичните дълбини — напълно човешка и изцяло извънземна. Сега осъзнавам, че знам отговора на невъзможната гатанка на Ивън Уокър.

Изстрелвам се в сърцето на звездата и се изхвърлям през ръба на отвора върху леда. Имам две строшени ребра, счупена китка и дълбока рана на челото от колана на пилота. Чувствам се напълно вцепенена, останала съвсем без дъх, празна, цяла и осъзната.

Жива.

Стигам до димящите останки на хеликоптера на зазоряване. Не беше толкова трудно да открия мястото на катастрофата — машината беше паднала наред открито поле, покрито със скоро навалял сняг. Светлината на огъня се виждаше от километри разстояние.

Приближавам се бавно от юг. От дясната ми страна слънцето се показва на хоризонта и лъчите му се плъзгат по зимния пейзаж, възпламенявайки кристалите на снега, които приличат на милиарди диаманти, паднали от небето.

Мокрите ми дрехи са замръзнали и когато се движа пропукват като съчките на разпалващ се огън. Усещанията ми се връщат. Дванадесетата система продължава съществуването ми, за да продължи и своето собствено. Тя призовава за почивка и храна, за да ми помогне с процеса на излекуване — това е причината да ми върне обратно болката.

Не. Никаква почивка, докато не ги открия.

Небето е празно. Няма вятър. От разкъсаните отломки на хеликоптера се вие сиво-черен дим, подобен на дима, който се издигаше над „Кемп Хейвън“ и носеше в себе си изпепелените останки на избитите.

Къде си, Бръснар?

Слънцето се издига и блясъкът му, отразен в снега, става ослепителен. Групата ботове, отговорни за зрението ми, настройва очите ми — върху тях се спуска тъмен филтър, който не се различава от слънчеви очила, и тогава на около километър и половина разстояние на запад различавам петно върху съвършената белота. Лягам по корем и използвам движение, подобно на плуването в стил бруст, за да се зароя в нещо като малък окоп. С приближаването си тъмното петно придобива формата на човешка фигура. Тя е висока и слаба, облечена в тежък анорак, носи автомат и се движи бавно в дълбокия до глезените сняг. Минават тридесет минути. Когато човекът се приближава на стотина метра разстояние, аз се изправям. Той се строполява, все едно някой го е застрелял. Извиквам името му, но не много силно — в зимния въздух звукът се носи надалеч.

Гласът му достига до мен, пронизителен и изпълнен с тревога.

— Мамка му!

Той влачи крака няколко крачки, след това започва да тича с високо вдигнати колене, все едно е фанатичен привърженик на кардио тренировките на бягаща пътека. Спира на една ръка разстояние от мен и топлият му дъх излиза със свистене от отворената му уста.

— Ти си жива — прошепва той и в очите му прочитам, че го смята за *невъзможно*.

— Къде е Малката?

Той кимва с глава назад.

— Тя е добре. Е, мисля, че кракът ѝ може да е счупен...

Заобикалям го и тръгвам в посоката, от която дойде. Той тръгва с тежка стъпка след мен, като мърмори да вървя по-бавно.

— Бях готов да се откажа да те търся — пухти той. — Нямахше парашут! Ти какво, да не можеш вече да летиш? Какво се е случило с главата ти?

— Ударих я.

— Аха. Е, сега приличаш на някой индианец апачи. Нали се сещаш, изрисуван в цветовете на войната.

— Това е последната четвъртинка в мен. Апачи.

— Сериозно ли?

— Какво искаш да кажеш с това, че мислиш, че кракът ѝ е счупен?

— Ами, това, което искам да кажа, е, че мисля, че кракът ѝ е счупен. С помощта на твоето рентгеново зрение може би ще успееш да ѝ поставиш окончателна диагноза...

— Това е странно — докато вървим, изучавам небето. — Къде са преследвачите? Би трябвало да са отбелязали мястото.

— *Нищо* не видях. Сякаш просто са се отказали.

— Те не се отказват — поклащам глава аз. — Още колко остава, Бръснач?

— Още километър и половина. Не се тревожи, скрих я на добро и безопасно място.

— Защо я остави?

Той ми хвърля остър поглед, за момент останал без думи. Но само за момент. Бръснача не остава без думи задълго.

— За да те търся. Каза ми, че ще се срещнем край огъня. Указанията ти бяха твърде общи. Можеше да ми кажеш: „Ще се срещнем на мястото на катастрофата, където ще сваля този хеликоптер. За *този* огън става дума.“

Няколко минути вървим мълчаливо. Бръснача е останал без дъх. Аз не. Групите ботове ще ме поддържат, докато не стигна до нея, но имам чувството, че когато рухна, рухването ми ще е сериозно.

— И сега какво? — пита ме той.

— Ще си починем няколко дни... или колкото по-дълго може.

— А после?

— На юг.

— На юг. Това ли е планът? *На юг*. Този план май не е много подробен?

— Трябва да се върнем в Охайо.

Той спира, сякаш се е натъкнал на невидима стена. Продължавам още няколко крачки и след това се обръщам. Бръснача клати глава.

— Катализатор, имаш ли някаква представа къде се намираш?

Кимвам.

— На около тридесет и два километра на север от едно от Големите езера. Предполагам Ери.

— Какво си... Как ние ще... Осъзнаваш ли, че Охайо е на повече от сто и шейсет километра от тук? — разгорещено ме пита той.

— До мястото, където ние отиваме, са по-скоро триста и двайсет километра. Птичи полет.

— Птичи... Е, много лошо, че не сме птици! Какво има в Охайо?

— Мои приятели.

Продължавам да вървя, следвайки отпечатъците на стъпките му в снега.

— Катализатор, не искам да разбивам непрактичните ти фантазии, но...

— Не искаш да разбиваш еротичните ми фантазии?

— Това прозвуча подозрително много като шега.

— Знам, че те вероятно са мъртви. И знам, че аз вероятно ще умра много преди да стигна до тях, дори и да не са. Но дадох обещание, Бръснач. По онова време не мислех, че е обещание. Казах си, че не е. Казах и на *него*, че не е. Но има неща, които ние си казваме за истината и има неща, които истината казва за нас.

— Това, което току-що каза, няма смисъл. Знаеш това, нали? Сигурно е от удара в главата. Май често ти се случва.

— Кое, да удрям някой в главата ли?

— Е, това *определено* беше шега! — той се намръщва. — На кого си дала обещание?

— На един наивен, стереотипен, глупав спортист, който мисли, че е дар от Господ за света, в случаите, когато не си мисли, че светът е дар, който той е получил от Господ.

— Аха. Добре — Бръснача не казва нищо в продължение на няколко тежки и бавни крачки, след което добавя: — И откога този господин наивен, стереотипен, глупав спортист ти е гадже?

Спирам. Обръщам се. Хващам лицето му с две ръце и го целувам силно по устата. Очите му са широко отворени и изпълнени с нещо, което доста наподобява страх.

— Това пък за какво беше?

Целувам го отново. Телата ни се притискат едно към друго. Неговото лице е студено. Ръцете ми, които го обгръщат, са още по-студени. Усещам в дъха му мириса на дъвка.

Отговорен съм за Земята. Ние сме като две колони, издигащи се от вълнисто море от ослепителна белота. Безкрайни. Без граници и без ограничения.

Той ме вдигна от гроба. Върна ме от мъртвите. Рискува живота си, за да мога да живея аз. По-лесно беше да извърне поглед. По-лесно беше да ме остави да си отида. По-лесно беше да повярва на красивата лъжа, отколкото на грозната истина. След като баща ми умря, построих крепост, която беше достатъчно безопасна и здрава, за да издържи хиляда години. Могъща цитадела, която се сгромоляса след една целувка.

— Сега сме квит — прошепвам аз.

— Не съвсем — дрезгаво отвръща той. — Аз те целунах само веднъж.

Докато се приближаваме, комплексът сякаш изниква от снега, като някакъв левиатан от дълбините. Силози, конвейери, контейнери, бъркачки, хранилища и офис сгради, огромен склад, два пъти по-голям от самолетен хангар, всички оградени от ръждясала мрежа. Има зловеща символика и някаква странна логика в това, че всичко завършва в бетонен възел. Бетонът е вездесъщото човешко присъствие — нашето основно изразно средство върху празното платно на света. Където и да отидехме, Земята бавно изчезваше под него.

Бръснача дръпва настрани парче от изгнилата ограда, за да мога да се промъкна през нея. Бузите му са поруменели, носът му е яркочервен от студа, а меките му, сантиментални очи се стрелкат насам-натам. Може би и той като мен се чувства изложен на открито и твърде нищожен на фона на извисяващите се силози и масивното оборудване под яркото, безоблачно небе.

Може и така да е, макар че се съмнявам.

— Дай ми автомата си — казвам му аз.

— А? — той притиска оръжието към гърдите си и пръстът му нервно потупва спусъка.

— Аз съм по-добър стрелец.

— Катализатор, проверих всичко. Тук няма никой. Мястото е напълно...

— *Безопасно* — довърших аз вместо него. — Това го разбрах.

Протягам ръка.

— Хайде, тя е ей там, в склада...

Не помръдвам. Той обръща очи нагоре, отмята глава назад, вперва поглед в празното небе, след което отново поглежда към мен.

— Знаеш, че ако бяха тук, вече щяхме да сме мъртви.

— Автомата.

— *Добре* — той тиква оръжието към мен.

Издърпвам автомата от ръцете му и го удрям с приклада отстрани по главата. Той пада на колене, с очи, вперени в лицето ми, но в тези очи няма нищо, съвсем нищо.

— *Стой долу* — нареждам му аз.

Той се строполява и замира неподвижно.

Не мисля, че тя е в склада. Има някаква причина, поради която той искаше да вляза там, вътре, но не мисля, че тя има нещо общо с Малката. Съмнявам се, че Малката се намира някъде в радиус от сто и петдесет километра от това място. Обаче нямам избор. Имам известно предимство, че разполагам с автомат и неутрализирах Бръснача, но това е всичко.

Той ми се разкри, когато го целунах. Не знам как подобренията осигуряват емпатичен достъп до друго човешко същество. Може би те превръщат подобрения в някакъв вид човешки детектор на лъжата, като събират и съпоставят данни от огромен брой сензори и ги прекарват през хъба за интерпретация и анализ. Какъвто и да е принципът на работа, аз усетих празнота вътре в Бръснача, нещо неистинско — някаква скрита стая и разбрах, че нещо с него ужасно не е наред.

Лъжи в лъжите, на свой ред обвити от други лъжи. Финтове и контрафинтове. Като пустинен пейзаж, който винаги остава в далечината, колкото и да тичаш към него. Да откриеш истината беше все едно да искаш да достигнеш хоризонта.

Когато навлизам в сянката на сградата, нещо в мен се отпуска. Коленете ми започват да треперят. Гърдите ме болят, сякаш съм била ударена от стенобитен таран. Не мога да си поема дъх. Дванадесетата система може да ме поддържа и подсилва, да ускорява рефлексите ми, да прави сетивата ми десетократно по-чувствителни, да ме лекува и да ме защитава срещу всякаква физическа опасност, но моите четиридесет хиляди неканени гости не могат да направят нищо за разбитото ми сърце.

Не мога, не мога. Не мога да се размеквам сега. Какво става, когато се размекнем? Какво става?

Не мога да вляза вътре. Трябва да вляза вътре.

Облягам се на студената метална стена на склада, до отворената врата, зад която се таи мрак, дълбок като в гроб.

Вкиснало мляко.

Когато влизам вътре, вонята на чумата е толкова силна, че за малко да повърна. Групата ботове, прикрепена към обонянието ми, незабавно потиска усещането ми за миризма. Стомахът ми се успокоява. Очите ми се проясняват. Складът е два пъти по-голям от футболно игрище и е разделен на три издигащи се все по-високо части. Долната част, в която стоя, е била превърната в полева болница. Има стотици легла, навити завивки, обърнати колички с медикаменти. Навсякъде има кръв. Тя лъщи на светлината, която струи през отворите в частично срутения покрив на височина три етажа над главата ми. По пода има замръзнали локви кръв. По стените също е размазана кръв. Възглавниците и чаршафите са напоени с кръв. Кръв, кръв, кръв навсякъде, но няма тела.

Изкачвам първата редица стъпала към втората секция. Това е снабдяването. Има разкъсани чували с брашно и други сухи хранителни продукти. Съдържанието им е разпиляно от плъхове и други животни. Има купчини наредени консервирани храни, бидони с вода, варели с керосин. Всичко това е натрупано в очакване на зимата, но Червеното цунами ги беше сварило неподготвени и ги беше удавило в собствената им кръв. Изкачвам се по второто стълбище към третата секция. Пращият въздух е прорязан от подобна на прожектор колона слънчева светлина. Бях стигнала до края. Последното ниво. Платформата е осеяна с трупове, на някои места наредени по шест един върху друг. Онези най-отдолу са увити внимателно в чаршафи, а тези най-отгоре са нахвърляни набързо и изглеждат като някаква плетеница от ръце и крака — разкривена купчина кости, изсъхнала кожа и безпомощно размахващи се във въздуха пръсти на скелети.

Средата на пода е била разчистена. В центъра на колоната от светлина стои една дървена маса. На масата има дървена кутия, а до нея е сложена шахматна дъска. Фигурите върху нея са нагласени за финалната част, която разпознавам мигновено.

В този момент гласът му се разнася отвсякъде и отникъде, като шумоленето на далечна гръмотевица, което идва неизвестно откъде.

— Така и не довършихме играта си.

Протягам ръка и събарям белия цар. Чува се въздишка, подобна на вятър, разлюлял високите клони на дърветата.

— Защо си тук, Марика?

— Било е тест — прошепвам аз.

Белият цар лежи по гръб с празен поглед. Очите на алабастровата бездна отново гледат към мен.

— Искали сте да изпитате дванадесетата система, без да зная, че това е тест. Трябвало е да вярвам, че всичко е истина. Това е бил единственият начин да ви сътруднича.

— И успя ли да преминеш теста?

— Да. Преминах го.

Обръщам гръб на светлината. Той стои в горната част на стълбището, сам, лицето му е скрито от сенките, но мога да се закълна, че виждам ярките му, сини очи на птица да проблясват в гробовния мрак.

— Още не съвсем — казва той.

Прицелвам се в пространството между тези две блестящи очи и натискам спусъка. Ехото от щракането на празния патронник отеква наоколо: *Щрак, щрак, щрак, щрак, щрак, щрак*.

— Стигна толкова далеч, Марика. Не ме разочаровай сега — казва Вош. — Би трябвало да знаеш, че няма да е зареден.

Захвърлям автомата и отстъпвам назад, докато не се удрям в масата. Слагам ръце върху нея, за да запазя равновесие.

— Задай въпроса — заповядва ми той.

— Какво искаше да кажеш с това „още не съвсем“?

— Знаеш отговора.

Вдигам масата и я пращам към него. Той я отблъсва настрани с една ръка. Междувременно аз съм стигнала до него, скачайки на два метра разстояние, удрям го с рамо право в гърдите и обвивам ръце около него в мечешка хватка. Политаме от третото ниво и се стоварваме на второто. Дъските под нас изпукват шумно. Ударът охлабва хватката ми. Той ме хваща за врата с дългите пръсти на едната си ръка и ме праща на шест метра разстояние към една купчина от консерви. Изправям се на крака за по-малко от секунда, но той все пак е по-бърз и се движи с такава скорост, че от движението му в ретината ми се запечатват остатъчни образи.

— Бедният новобранец в банята — казва той, — сестрата от интензивното, пилотът, Бръснача — дори и Клер, бедната Клер, която от самото начало беше пречка. Не е достатъчно, не е достатъчно. За да преминеш наистина, трябва да преодолееш онова, което не може да бъде преодоляно.

Той разтваря широко ръце. Покана.

— Искаше да получиш възможност, Марика. Е, *ето я*.

Между това, което последва, и нашата игра на шах, няма голяма разлика. Той знае как мисля. Знае силните и слабите ми страни. Знае всеки ход, преди да го направя. Обръща особено внимание на нараняванията ми — китката, ребрата и лицето ми. От повторно отворената рана на челото ми започва да тече кръв, от която се вдига пара заради ниската температура. Тя се стича в устата и очите ми и през кървавата ѝ пелена светът изглежда пурпурен. След като падам за трети път, той казва:

— Достатъчно. Стой долу, Марика.

Изправям се. Той ме сваля на пода за четвърти път.

— Ще претовариш системата — предупреждава ме той, докато стоя на четири крака и глупаво гледам как от лицето ми на пода се стича дъжд от кървави капки. — Тя може да спре да работи. Ако това се случи, нараняванията ти могат да те убият.

Започвам да крещя. От самото дъно на душата ми извират виковете на седем милиарда избити човешки същества. Звукът отеква в подобното на пещера пространство.

След това се изправям отново за последен път. Въпреки подобренията, очите ми не могат да следят юмруците му. Подобно на квантовите частици, те не са нито тук, нито там — не е възможно да разбереш къде са, нито да ги предвидиш. Той праща отпуснатото ми тяло от платформата, върху бетонния под долу. Имам усещането, че падам цяла вечност сред мрака, който е по-гъст от онзи, възцарявал се във вселената преди началото на времето. Претъркулвам се по корем и се надигам. Обувката му се стоварва върху врата ми и го приковава към пода.

— Какъв е отговорът, Марика?

Не е необходимо да ми обяснява. Най-накрая разбирам въпроса. Накрая схващам гатанката — той не ме пита за *нашия* отговор на проблема с тях. Никога не ме е питал това. Пита ме за *техния* отговор на проблема с нас.

Затова отвърщам:

— Нищо. Отговорът е „нищо“. Те не са тук. Никога не са били.

— Кой? Кой не е тук?

Устата ми е пълна с кръв. Преглъщам.

— Рискът...

— Да. Много добре. Рискът е ключа.

— Те не са тук. Няма същества, имплантирани в човешки тела.

Няма извънземни съзнания в никой от хората. Заради риска. Рискът. Рискът е неприемлив. Това е... програма — лъжлива представа. Тя е била вкарана в умовете им, преди да се родят и е била задействана, когато са достигнали до пубертета. Лъжа — това е лъжа. Те са човешки същества. Подобвени човешки същества, но са хора... хора, като мен.

— А аз? Ако ти си човешко същество, какво съм аз?

— Не знам...

Обувката му ме притиска надолу, смазвайки врата ми върху бетона.

— *Какво съм аз?*

— Не знам. Контролерът. Директорът. Не знам. Онзи, който е бил избран да... Не знам, не знам.

— Аз човешко същество ли съм?

— Не знам!

И наистина е така. Бяхме стигнали до мястото, където аз не можех да отида. Мястото, от което не можех да се върна. Над мен беше обувката му. Под мен — бездната.

— Но ако си човек...

— Да. Довърши! Ако съм човек... какво?

Давя се в кръв. Не моята. Кръвта на милиардите, които бяха умрели преди мен, безкрайното море от кръв, което ме обгръща и ме носи към дъното, където няма светлина.

— Ако ти си човек, няма надежда.

Той ме повдига от пода. Отнася ме до едно от леглата и внимателно отпуска тялото ми върху него.

— Огъната си, но не и пречупена. Стоманата трябва да бъде стопена, преди от нея да може да бъде изкован меч. Ти си мечът, Марика. Аз съм ковачът, а ти мечът.

Той обхваща лицето ми в дланите си. Очите му блестят със страстта на някой религиозен фанатик. Прилича на луд уличен проповедник, само дето този луд държи съдбата на света в ръцете си.

Той прокарва палеца си по окървавената ми буза.

— Сега си почини, Марика. Тук си в безопасност. В пълна безопасност. Ще го оставя да се погрижи за теб.

Бръснача. Не мога да понеса това.

— Моля те. Недей — поклащам глава аз. — Моля те.

— И след една-две седмици ще си готова.

Той зачаква да му задам въпроса. Изглежда много доволен от себе си. Или от мен. Или от онова, което е постигнал с мен. Обаче аз не го питам.

И в следващия момент него го няма.

По-късно чувам хеликоптера, който идва да го вземе. След това се появява Бръснача, който изглежда така, сякаш някой е пъхнал ябълка под кожата на бузата му. Не казва нищо. Аз също не казвам нищо. Той измива лицето ми с топла сапунена вода. Превързва раните ми. Пристяга счупените ми ребра. Шинира счупената ми китка. Не си прави труда да ми предложи вода, макар сигурно да знае, че съм жадна. Забива игла във вената ми и ми пуска банка с физиологичен разтвор. След това ме оставя и сяда на един сгъваем стол до отворената врата, увит в тежкия анорак, с автомат в скута. Когато слънцето залязва, той запалва една керосинова лампа и я поставя на пода до себе си. Светлината плъзва нагоре и окъпва лицето му, но очите му остават скрити от мен.

— Къде е Малката? — гласът ми отеква в огромното пространство.

Той не отговаря.

— Имам си теория — започвам аз, — която се отнася до плъховете. Искаш ли да я чуеш?

Тишина.

— Да убиеш един плъх е лесно. Всичко, от което се нуждаеш, е парче старо сирене и капан с пружина. Но да убиеш един милион плъха, един милиард — или седем милиарда — е малко по-трудно. За това ти трябва примамка. Отрова. Не е необходимо да отровиш всички седем милиарда, а само определен процент от тях и те ще отнесат отровата до колонията.

Той не помръдва. Нямам представа дали ме слуша и дали изобщо е буден.

— Ние сме плъховете. Програмата, инсталирана в човешките зародиши — това е примамката. Каква е разликата между човешко същество, което носи в себе си извънземно съзнание, и човек, който *вярва*, че това е така. Има една-единствена разлика. Рискът. Рискът е разликата. Не нашият риск. Техният. Защо биха рискували себе си по този начин? Отговорът е, че *не са го направили*. Те не са тук, Бръснач. Никога не са били. Само ние сме. Винаги сме били само ние.

Той бавно се навежда напред и демонстративно изгасява светлината.

— Но както при всички теории, и в тази има пропуски — въздъхвам аз. — Тя не дава отговор на въпроса с голямата скала. Защо да си правят труда да се занимават с всичко това, след като всичко, което е трябвало да направят, е било да хвърлят една много голяма скала?

Той казва много тихо, толкова тихо, че не бих могла да го чуя, без подобрения си слух.

— Млъкни.

— Защо го направи, Алекс?

Ако Алекс изобщо е истинското му име. Цялата му история може да е лъжа, измислена от Вош, за да ме манипулира. Най-вероятно е така.

— Аз съм войник.

— Просто си изпълнявал заповеди?

— Аз съм войник.

— Не е нужно да си задаваш въпроса защо?

— Аз. Съм. ВОЙНИК!

Затварям очи:

— Шахболът — и той ли беше идея на Вош? Съжалявам. Въпросът беше глупав.

Мълчание.

— Заради Уокър е — казвам аз и рязко отварям очи. — Това трябва да е. Това е единственото нещо, в което има смисъл. Заради Ивън е, нали, Бърснач? Той иска Ивън и аз съм единственият начин да стигне до него.

Мълчание.

Имплозията на „Кемп Хейвън“ и извадените от строя безпилотни самолети, които вляха от небето — защо се нуждаеха от тях? Този въпрос винаги ме е тормозел. Колко трудно може да е да издириш няколко изолирани групи оцелели, след като те са толкова малко, а ти разполагаш с предостатъчно човешка технология, за да ги откриеш? Оцелелите се скупчваха на групи. Събираха се заедно като пчели в кошер. Безпилотните самолети не бяха използвани, за да следят *нас*. Използваха ги, за да следят *тях* — хората, като Ивън Уокър, които бяха самотници с опасни подобрения, разпилени по всички континенти и въоръжени с познания, които можеха да провалят целия план, ако програмата в тях се повредеше — както очевидно беше станало в неговия случай.

Ивън е извън покритието на сензорите им. Вош не знае къде е той и дали е жив или мъртъв. Но ако Ивън е жив, Вош се нуждае от някой вътрешен човек, някой, на когото Ивън би се доверил.

Аз съм ковачът.

Ти си мечът.

В продължение на една седмица той е единствената ми компания — пазач, медицинска сестра и охрана. Когато съм гладна ми носи храна. Когато изпитвам болка — я облекчава. Когато съм мръсна — ме къпе. Той е постоянен. Той е верен. Той е там, когато се събудя или когато заспивам. Никога не го хващам да спи. Той е постоянен, но моят сън никога не е. Будя се по няколко пъти на нощ и той винаги ме наблюдава от мястото си до вратата. Бръснача е мълчалив, мрачен и странно нервен — същият този човек, който без усилие ме накара да му се доверя и да повярвам в него. Сякаш се страхува, че мога да опитам да избягам, макар да знае, че въпреки че мога, няма да го сторя. Защото е наясно, че собственото ми обещание ме държи в плен много повече, отколкото биха могли да го направят хиляди вериги.

Следобеда на шестия ден Бръснача завързва парцал на носа и устата си, качва се по стълбите до третото ниво и се връща, бутайки количка с едно тяло. Изнася го навън. След това се качва обратно нагоре по стъпалата, стъпвайки все така тежко, все едно продължава да носи тежестта на труп, и после още едно тяло се спуска надолу до дъното. При номер сто двадесет и три вече започвам да им обърквам бройката. Той изпразва склада от мъртвците, натрупва ги на купчина в двора и привечер я запалва. Телата са се мумифицирали и огънят бързо се разгорява, става много горещ и ярък. Кладата може да бъде видяна от километри разстояние, ако има очи, които да я видят. Светлината ѝ озарява входа, плъзга се по пода и превръща бетона в златисто, олюляващо се дъно на море. Бръснача безделничи край входа и наблюдава огъня. Слабата му сянка е обкръжена от ореол, като луната по време на лунно затъмнение. Той сваля якето и ризата си и навива ръкава на тениската отдолу, за да оголи рамото си. Острието на ножа му проблясва под жълтата светлина, докато той издълбава с върха нещо върху кожата си.

Нощта бавно отминава. Огънят намалява. Вятърът сменя посоката си и сърцето ми се изпълва с болезнена носталгия по летните лагери, лова на светулки и осеяното със звезди небе през август. Начинът, по който мирише пустинята и дългата, тъжна въздишка на

вятъра, който се спуска надолу от планините, след като слънцето залезе зад хоризонта.

Бръснача запалва керосиновата лампа и се приближава до мен. От него се носи миризма на дим и лек мирис на трупове.

— Защо го направи? — питам го аз.

Над парцала очите му са пълни със сълзи. Не знам дали е от дима или по друга причина.

— Заповеди — отвърща той.

Изважда иглата на системата от ръката ми и намотава тръбичката върху куката на стойката.

— Не ти вярвам — казвам аз.

— Е, направо съм шокиран.

За пръв път изговаря толкова много думи, откакто Вош си тръгна. Изненадана съм, че изпитвам облекчение да чуя гласа му отново. Той оглежда раната на челото ми, като доближава лицето си много близо, заради слабата светлина.

— Малката — прошепвам аз.

— Ти как мислиш? — ядосано пита той.

— Че е жива. Тя е единственото средство, с което може да ме изнудва.

— Добре тогава. Жива е.

Той намазва раната с антибактериален крем. Човешко същество без подобрения би се нуждаело от няколко шева, но след няколко дни никой няма да може да познае, че съм била ранена.

— Вече мога да разкрия блъфа му — казвам аз. — Как би могъл да я убие сега?

— Защото въобще не му пука за едно малко дете, когато съдбата на целия свят е заложена на карта? — свива рамене Бръснача. — Просто предположение.

— След всичко, което се случи, след всичко, което чу и видя, ти продължаваш да му вярваш.

Той поглежда надолу към мен с нещо, което доста наподобява на съжаление.

— *Трябва* да му вярвам, Катализатор. Ако не го направя, съм свършен. Ще се превърна в един от *тях* — той кимва към двора, където почернелите кости още пушат.

Сяда на леглото до моето и сваля импровизираната си маска. Фенерът стои между краката му и светлината облива лицето му, с изключение на дълбоките очи, където се стичат сенките.

— Твърде късно е за това — казвам му аз.

— Така е. Всички ние вече сме мъртви. Така че всъщност няма какво да бъдем изнудвани, нали? Убий ме, Катализатор. Убий ме веднага и бягай. *Бягай*.

Мога да скоча от леглото, преди да е мигнал. Един-единствен удар в гърдите му и увеличената ми сила ще забие счупеното му ребро в сърцето. След това мога да си изляза, да изляза в пустошта, където мога да се крия с години, дори десетилетия, докато не остарея отвъд възможностите на Дванадесетата система да ме поддържа. Бих могла да надживея всички. Един ден бих могла да се събудя като последния човек на Земята.

И тогава. И тогава.

Той сигурно замръзва, докато седи там облечен единствено с тениска. Виждам линия засъхнала кръв по бицепса му.

— Какво си направил на ръката си? — питам го аз.

Той повдига ръкава. Буквите са изрисувани грубо — големи, квадратни, разкривени, сякаш написани от малко дете, което още се учи да пише:

VQR.

— Това е латински — прошепва той. — *Vincit qui patitur*. Означава...

— Знам какво означава — прошепвам аз в отговор.

— Не мисля, че наистина знаеш — поклаща глава той.

Гласът му не прозвучава ядосано. Той звучи тъжно.

Алекс завърта глава към входа, от другата страна на който мъртвите вече се носят към безразличното небе. *Алекс*.

— Наистина ли името ти е Алекс? — питам го аз.

Той ме поглежда отново и аз виждам закачливо ироничната усмивка. Както когато чух гласа му отново, с изненада установявам, че тя ми е липсвала.

— Не излъгах за нищо. Само за важните неща.

— Баба ти имала ли е куче на име Флъби?

— Да — тихо се засмива той.

— Това е добре.

— Защо е добре?

— Искаше ми се тази част да е истина.

— Защото обичаш чевръсти и зли кучета джобна порода?

— Защото ми харесва, че някога е имало малко, чевръсто и зло куче на име Флъби. Това е хубаво. Заслужава си да се запомни.

Преди да успея да мигна, той вече е станал от леглото и ме целува. И аз се гмурвам дълбоко в него, където нищо не е скрито. Сега той ми се разкрива — този, който се грижеше за мен и ме предаде, който ме върна към живота и ме предаде обратно на смъртта. Яростта не е отговорът, не — не е и омразата. Слои по слоеве, онова, което ни разделя, изчезва, докато не достигам центъра — безименното място и беззащитната крепост, в която се крие неостаряваща и необятна болка, самотната сингулярност на неговата душа, неповредена от времето и опита, немислима и безкрайна.

И аз съм там с него — вече съм там. Вече съм вътре в сингулярността.

— Това не може да е истина — прошепвам аз.

В центъра на всичко, където няма нищо, открий, че той ме държи в прегръдките си.

— Не вярвам на всичките ти глупости — прошепва той. — Но за едно си права — някои неща, колкото и малки да са те, струват повече от всички неща, взети заедно.

Отвън продължават да горят остатъците от горчивата жътва. Вътре, той маха чаршафите със същите тези ръце, които ме държаха, къпеха, хранеха и повдигаха, когато сама не можех да го сторя. Той ме отведе при смъртта, той ме връща към живота. Затова беше махнал мъртъвците от горната секция. Беше ги пропъдил и предал на огъня, не за да ги оскверни, а за да пречисти нас.

Сянката, която се бори със светлината. Студът, който се противопоставя на огъня. „Това е война“ — веднъж ми беше казал той, и ние сме завоевателите на една неоткрита страна, на един остров на живот, в средата на необятно море от кръв.

Пронизващ студ. Изгаряща топлина. Устните му се плъзват по шията ми, а моите пръсти докосват подутата му буза — раната, която аз му бях причинила, и раните по ръката му — VQR — които той сам си беше направил. После ръцете ми се плъзват по гърба му. *Не ме изоставяй. Моля те, не ме изоставяй.* Уханието на дъвка, мирисът на

дим и на неговата кръв и начинът, по който тялото му се плъзга върху моето. Начинът, по който душата му се врязва в моята: *Бръснача*. Туптенето на сърцата ни, ритъмът на дишането ни и въртящите се звезди, които ние не можем да видим и които отбелязват времето, отмервайки скъсяващите се интервали до нашия край — неговия, моя и на всичко останало.

Светът е часовник и часовникът отмерва оставащото време, и тяхното идване няма нищо общо с това. Светът винаги е бил часовник. Дори и звездите ще угаснат една по една и няма да има светлина, нито топлина. Това е войната — безкрайната, напразна война срещу бездната без светлина и топлина, която бърза към нас.

Той преплита пръстите си зад гърба ми и силно ме притиска към себе си. Между нас вече няма пространство. Няма място, където той свършва и аз започвам. Празнотата е запълнена. Бездната е победена.

Той лежи до мен, докато дишането ни не се успокоява и сърцата ни не забавят туптенето си. Прокарва пръсти през косата ми и гледа втренчено лицето ми, сякаш не може да си тръгне, преди да е запааметил всяка част от него. Докосва устните ми, страните ми, клепачите ми. Прокарва върха на пръста си по дължината на носа ми и около извивката на ухото ми. Лицето му е в сенките, а моето е под светлината.

— Бягай — прошепва той.

— Не мога — поклащам глава аз.

Той се изправя от леглото, но аз имам усещането, че падам, докато той остава неподвижен. Бързо навлича дрехите си. Не мога да прочета изражението му. Бръснача се е затворил за мен. Отново съм затворена в празнотата. Не мога да я понеса. Отсъствието, с което бях живяла толкова дълго, че почти не го забелязвах, ще ме смаже. Не го бях забелязвала до този момент — той ми показва колко огромна е тази празнота, като я запълни.

— Няма да те хванат — увещава ме той. — Как биха могли да хванат *теб*?

— Той знае, че няма да избягам, докато тя е при него.

— О, за Бога! Защо изобщо толкова държиш на нея? Струва ли тя колкото живота ти? Как може един човек да струва колкото целия ти живот? — това е въпрос, на който той вече знае отговора. — Добре. Прави каквото искаш. Не ме е грижа. Сякаш това има някакво значение.

— Това е урокът, на който те ни научиха, Бръснач. Онова, което има значение и онова, което няма. И че в центъра на всички лъжи има една истина.

Той взема автомата си и го премията през рамо. Целува ме по челото. Като благодарствена молитва. Като благословия. След това вдига лампата и се отправя с несигурна крачка към входа — пазачът и надзирателят, който не почива, не се уморява и не се колебае. Обляга се на отворената врата с лице към нощта, а небето над него пламти със

студената светлина на десетките хиляди огньове, които отбелязват изтичащото време.

— Бягай — чувам го да казва. Не мисля, че говори на мен. — Бягай.

На осмия ден хеликоптерът се връща за нас. Оставям Бръснача да ми помогне с дрехите, но като изключим ребрата, които ме наболяват, и известна слабост в краката, дванадесетте групи ботове, известни заедно под името Катализатор, са напълно функциониращи. Лицето ми е напълно излекувано — нямам дори и белег. По време на полета обратно, към базата, Бръснача седи срещу мен, вперил поглед в пода и само веднъж вдига поглед, за да ме погледне.

„Бягай“ — беззвучно помръдват устните му. — „Бягай.“

Бяла земя, тъмна река. Хеликоптерът силно се накланя, пикира около контролната кула на пистата, достатъчно близо, за да успее да видя една висока, самотна фигура зад затъмнените прозорци. След като правим още един кръг, кацаме на същото място, от което излетяхме, и Бръснача ме хваща за лакътя и ме повежда към кулата. Докато се изкачваме нагоре, ръката му за кратко се обвива около моята.

— Знам какво има значение — казва той.

Вош стои в другия край на стаята с гръб към нас, но аз мога да видя неясното отражение на лицето му в стъклото. До него стои плещест новобранец, притиснал автомата към гърдите си с отчаянието на човек, който виси на връзка за обувки над десеткилометрова пропаст. Облечено в стандартен гащеризон, до новобранеца седи детето, заради което съм тук — моята жертва, моят кръст, моята отговорност.

Когато ме вижда, Малката понечва да се изправи. Едрият новобранец слага ръка върху рамото ѝ и я натиска обратно на стола. Поклащам глава и беззвучно ѝ казвам: „Не“.

В стаята е тихо. Бръснача е от дясната ми страна, застанал малко зад мен. Не мога да го видя, но той е достатъчно близо, за да чуя дишането му.

— Е — пръв проговаря Вош, прелюдия към онова, което ще последва. — Реши ли гатанката за скалите?

— Да.

Виждам скованата му усмивка в тъмното стъкло.

— И?

— Пускането на една голяма скала би противоречало на целта.

— И каква е целта?

— Някои да оцелеят.

— Това не отговаря на въпроса. По-добра си от това.

— Можете да избиете всички ни. Но не го направихте. Изгаряте селото, за да го спасите.

— Спасител. Това ли съм аз? — той се обръща към мен. — Уточни отговора си. Трябва ли непременно да бъде всичко или нищо? Ако целта е да спасим селото от селяните, една по-малка скала би постигнала същия резултат. Защо тази поредица от атаки? Защо всичките тия хитрости и лъжи? Защо са нужни инженерно подобрени, заблудени марионетки като Ивън Уокър? Една скала би била толкова по-проста и директна.

— Не съм сигурна — признавам аз. — Но мисля, че това има нещо общо с късмета.

Той ме гледа продължително и втренчено. След това кимва. Изглежда доволен.

— Какво ще стане сега, Марика?

— Ще ме отведете до последното му известно местонахождение — отвърщам аз. — Ще ме оставите да го открия. Той е аномалия, грешка в системата, която не може да бъде толерирана.

— Наистина ли? И как една нещастна човешка пешка би могла да представлява каквато и да е опасност?

— Той се е влюбил, а любовта е единствената слабост.

— Защо?

До себе си усещам дъха на Бръснача. Пред мен е вдигнатото лице на Малката.

— Защото любовта е нелогична — отговарям на Вош. — Тя не следва правила. Дори и своите собствени правила. Любовта е единственото нещо във вселената, което е непредсказуемо.

— Ще трябва почтително да не се съглася с теб по този въпрос — казва Вош и поглежда към Малката. — Траекторията на любовта е напълно предсказуема.

Той пристъпва по-близо и се изправя над мен като някакъв колос от плът и кръв, с ясни като планинско езеро очи, които ме пронизват до дъното на душата ми.

— Защо бих се нуждаел от това да проследиш него или който и да е друг?

— Изгубил си безпилотните самолети, които следят него и всички останали като него. Той е извън твоя обхват. Не знае истината, но знае достатъчно, за да предизвика сериозни щети, ако не бъде спрял.

Вош вдига ръка. Трепвам, но той слага ръката си върху рамото ми и силно го стисва. На лицето му е изписано задоволство.

— Много добре, Марика. Много, много добре.

До мен Бръснача прошепва:

— Бягай.

Пистолетът му изгърмява до ухото ми. Вош отстъпва към прозореца, но не е уцелен. Едрият новобранец пада на колене и опира в рамото си приклада на автомата, но и той не е ранен.

Целта на Бръснача е най-малкото нещо, което е сборът от всички други неща, а куршумът му е мечът, който прекъсва веригата, с която съм завързана.

Куршумът отхвърля Малката назад. Главата ѝ се удря в гишето зад нея. Тънките ѝ като клечки ръце политат във въздуха. Обръщам се рязко надясно, към Бръснача, навреме, за да видя как гърдите му избухват, уцелени от куршума на коленичилиия новобранец.

Бръснача се накланя напред и аз инстинктивно протягам ръце, но той пада твърде бързо. Не успявам да го хвана.

Той вдига спокойните си, сантиментални очи към моите — краят на една траектория, която дори и Вош не успя да предвиди.

— Свободна си — прошепва Алекс. — *Бягай.*

Новобранецът насочва автомата си към мен. Вош застава помежду ни с разярен, гърлен вик.

Хъбът задейства групата на мускулните ботове и аз побягвам право към прозорците, гледащи към пистата. Скачам на разстояние два метра от тях и завъртам дясното си рамо към стъклото.

В следващия миг съм в празното пространство и падам, падам, падам.

Свободна си.

Падам.

VIII ДЮБЮК

84.

На зазоряване в гората бродеха пет сиви призрака, покрити с пепел и прах.

Меган и Сам накрая се унесоха в сън, макар че това по-скоро приличаше на припадък, отколкото на дрямка. Тя държеше Мечо притиснат към гърдите си. *„Когато някой се нуждае от мен“* — ми беше казал Мечо, — *„аз ще отида при него.“*

Изпълнен с гняв и мъка, но най-вече с мъка, Бен мълчаливо наблюдаваше изгрева на слънцето с автомат в скута. Практичният Дъмбо ровеше в раницата за нещо за ядене. Аз също бях изпълнена с гняв и мъка, но най-вече гняв. Здравей и сбогом. Здравей и сбогом. Колко пъти още трябваше да преживея този цикъл? Онова, което се беше случило, не беше просто трудно за проумяване, то беше невъзможно за разбиране. Ивън беше открил пликчето, което Сам бе изпуснал и буквално беше взривил себе си и Грейс, превръщайки и двамата в лимоненозелена пара. Това беше планът на Ивън от самото начало — да се държи като самопожертвователен и идеалистичен, извънземно човешки хибриден задник.

Дъмбо се приближи до мен и ме попита дали не искам да ми погледне носа. Попитах го как може да го е пропуснал досега. Той се засмя.

— Погрижи се за Бен — казах му аз.

— Няма да ми позволи — отвърна той.

— Е, твоята медицинска магия така или иначе не може да излекува истинската му рана, Дъмбо — успокоих го аз.

Той беше първият, който го чу (може би заради големите си уши), вдигна глава и погледна през рамото ми към дърветата. От замръзналата земя се носеше пропукване, скърцане и хрущене на мъртви листа. Изправих се и насочих автомата си по посока на звука.

Сред дълбоките сенки помръдна една по-светла сянка. Някой оцелял от катастрофата, който ни беше последвал дотук? Следващият Ивън или Грейс — заглушител, който ни беше открил на своята територия? Не. Не можеше да е това. Никой заглушител не би се движил така тромаво из гората, като мечка в стъкларски магазин или досега щеше да е вече мъртъв.

Сянката вдигна ръце високо във въздуха и аз разбрах — разбрах, още преди да чуя името си — че той ме е намерил отново. Онзи, който беше спазил обещанието, което не можеше да даде, когато бях белязала със собствената си кръв и който ме беше белязал със сълзите си и да, наистина, той беше заглушител, *моят* заглушител и сега вървеше залитайки към мен под чистата светлина на късния зимен изгрев, носещ обещанието за идваща пролет.

Подадох автомата си на Дъмбо. И закрачих. Златистата светлина и тъмните дървета, обвити в лъскав лед, и начинът, по който въздухът мирише в студените утрини. Нещата, които оставяме зад гърба си и онези, които никога не ни напускат. Светът беше свършил веднъж. Ще свърши отново. Светът свършва и след това се завръща. Светът винаги се завръща.

Спрях на няколко крачки от него. Той също спря и двамата се погледнахме през пространство, по-широко от вселената и по-тясно от острието на бръснач.

— Носът ми е счупен — казах аз.

По дяволите тоя Дъмбо! Накара ме да се чувствам неловко.

— Глезенът ми е счупен — отвърна той.

— Тогава ще дойда при теб.

БЛАГОДАРНОСТИ

Когато започнах този проект, не си давах изцяло сметка за това, какво ще ми коства той. Един от недостатъците ми като писател (един от многото, Господ ми е свидетел) е това, че съм склонен да задълбавам твърде много във вътрешния живот на моите герои. Пренебрегвам мъдрия съвет да остана над терзанията им и да бъда безразличен като боговете към страданието, изпълващо техните творения. Когато пишеш дълга история за края на света, такъв, какъвто го познаваме, разпростираща се в три отделни тома, вероятно е по-добре да не го приемаш твърде на сериозно. Иначе ти предстоят някои мрачни за душата нощи, както и часове на изтощение, безпокойство, неприятни промени на настроението, хипохондрия, внезапни избухвания в плач и глупави изблици на гняв. Казваш си (и на хората около теб), че да се държиш като четиригодишно дете, което плаче, защото не е получило за Коледа онова, което иска, е съвсем нормален начин на поведение, но дълбоко в себе си знаеш, че това не е така. Дълбоко в себе си знаеш, че когато часовникът спре да тиктака и времето изтече, благодарностите, които дължиш, няма да са достатъчни, ще са нужни и извинения.

Към добрите хора в „Пътнам“ и особено Дон Вайсберг, Дженифър Бесер и Ейри Люин: Простете ми за това, че от време на време се изгубвах, че приемах твърде на сериозно себе си и книгите си, за това, че обвинявах другите за собствените си недостатъци, за това, че затъвах до гуша в калните окопи на невъзможните дилеми, създадени от мен самия. Вие бяхте великодушни, търпеливи и ми помагахте невероятно много.

Към моя агент, Брайън Дефиоре: Преди десет години ти нямаше представа в какво се забъркваш. Ако трябва да бъда честен — аз самият също нямаш никаква представа, но ти благодаря за това, че не се отказа. Хубаво е да знам, че има някой, на когото винаги мога да се обадя и да му се разкреця, без всякаква причина.

Към сина ми, Джейк: Благодаря ти за това, че винаги отговаряше на текстовите ми съобщения и за това, че не се паникьосваше, когато аз го правех. Благодаря ти, че четеше за настроенята ми и ми прощаваше за тях, дори и когато не ги разбираше. Благодаря ти за това, че ме вдъхновяваше и окуражаваше, и за това, че винаги ме защитаваше от лошите хора. Благодаря ти и за това, че не се възпротивяваше особено на досадния навик на баща ти да подсолжава речите си с неясни цитати от книги, които не си чел и филми, които не си гледал.

Накрая към съпругата ми, Санди, за която съм женен от близо двайсет години и която оцени неосъществената мечта на съпруга си и знаеше по-добре от него самия как да я превърне в реалност: Скъпа моя, ти ме научи на кураж, когато шансовете не са на моя страна и когато съм изправен пред неизмерима загуба. Показа ми как да вярвам, когато съм отчаян и как да имам смелост в мрачните часове на объркване, как да съм търпелив, когато над мен се надвесва сянката на паниката заради изгубеното време и пропилените усилия. Прости ми за часовете тишина, които ти се наложи да изтърпиш, за неразбираемия гняв и отчаяние, за необяснимите залитания от еуфория („Аз съм гений!“) към тревога („За нищо не ставам!“). Единственият глупак, който съм те виждал да изтърпяваш с готовност, това съм аз. Провалените почивки, забравените задължения, нечутите въпроси. Нищо не е по-болезнено от самотата да бъдеш с някой, който никога не е изцяло до теб. Натрупах дълг, който няма надежда да изплатя, макар да обещавам, че ще опитам. Защото, в крайна сметка, без любов всички наши усилия са пропилены и всичко, което правим, е напразно.

Vincit qui patitur.

Издание:

Автор: Рик Янси

Заглавие: Безкрайното море

Преводач: Ангел Ангелов

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: „Егмонт България“ ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска (не е указано)

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Редактор: Стоян Меретев

Коректор: Руми Иванова

ISBN: 978-954-27-1323-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8698>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.